

ההילל הזה

כל
המדינה
חיכתה
לו:

מדוע

הוא לא

יצא

שוב להשיג בישראל

מעתה ניתן שוב להשיג
בישראל את הסיגריות
האמריקאיות המבוקשות
קמל, מור, ווינסטון וסלם
המיוצרות ע"י חברת
R.J. Reynolds Tobacco Co.
יצרנית הסיגריות
ומוצרי הטבק
הגדולה בארה"ב.

תעובת טבק אמריקאית
לבחירתך: מור אדום
ומור מנטה.

תעובת של טבק מזרחי
ואמריקאי קמל רגיל
לבחירתך: קמל פילטר
ו-קמל Light.

תעובת טבק
אמריקאית עשירה
לבחירתך: קינג סייד -
באריזה קשה או רכה,
ווינסטון 100
ו-ווינסטון Light.

סיגריות מנטול
לבחירתך: סלם רגיל
וסלם 100.

אזהרה: משרד הבריאות קובע
כי העישון מזיק לבריאות.

דרושה: קרן קיימת לערים בישראל.

יום האדמה הראשון, ב־30 במרס 1976, היה שכולו מחאה. אזרחי ישראל העריכו שבתו והפגינו. נגד יחסה העויין של מדינתם אליהם, נגד ההפקעות המאסיביות, נגד האפליה, נגד הריכוז והנישול.

המחאה היתה אותנטית, נבעה מן הלב הוועק והכואב. גם התגובה היתה בהתאם: אלון פיקוד הצפון, רפול, הורה לירות בשוטחים ללא רחם, כי הוא פשוט פחד מהם.

אבל מאז איבר כבר 30 במרס את אופיו הלחום, והפך לסתם יום של מועד, שמצינים אותו כאילו היה איוו חג דתי: קצת נואמים, קצת עורכים טקסים ואיש לא מתרגש.

מגדילים בכך אנשי רק"ח. להם כך נוח, כי הם הכוהנים הגדולים של הטקסים האלה. אבל להמוני העם הערבי לא נוח בכך. במקום סתם לנאום, מוטב היה שבימים האדמה התשיעי יתגייסו כולם להקמת קרן קיימת, קרן פינאנסית, שכולה תהיה קודש להגנת האדמות.

חילול סמיר, חיפה

ייגאל וייצמן

עזר ידיו של הליכוד.

אנשי המערך יכולים רק לשמוח: עזר וייצמן מתחפש לייגאל ידיו — אבל הפעם הוא יעשה את זה לליכוד. איזו נקמה מתוקה!

ציפי לוי, תל-אביב

טוב שם טוב משמן טוב

פקידים במשרד הפנים סירבו לבקשת אזרחים ערביים לעברת את שמם — בעיתונים.

באמת צורקים. מה הם חושבים להם, האנשים המזוהים האלה — שכל אחמור וכל פאטמה יהפכו אחרי שינוי קטן בתעודה ליוסי חלמיש וליוכבר דרור?

השמות העבריים שלנו, שטרחנו עבורם כה הרבה, לא היו הפקר בפיו של כל אחי פרחי! אנחנו לחמנו למענם בת"ש, ייבשנו ביצות, בנינו את ימית והרסנו אותה. וכל זאת כדי שנוכל לזקוף את גוונו עם איוו שם עברי רענן.

ככה אפשר להבדיל אותנו מכל סוחר יהודי גלותי ומכל פועל ערבי מקומי.

אבי בלומנקרנץ, חיפה

זיגרימן וטוב לו

שנתיים הוא איים להפיל את הממשלה — בסוף היא נפלה למרות הצבעתו.

מארגנטינה הרחוקה הוא טילפן אל ידיד ואמר (ידיד דיסקרטי, מן הסתם, שהדליף את הדברים לסוכנויות הידיעות): "יכולתי לעשות הון פוליטי מההצבעה. אבל הבטחתי מזמן שאצביע נגד הממשלה."

אמר... והצביע בעד הממשלה. הבטיחו לו מקום בטוח ברשימה? מה פיתאום! הוא אינו סוחר בקול של הרי הוא חבר קואליציה ונבחר ברשימת הליכוד.

ואנחנו חשדנו בו כל הזמן, על לא עוול בכפו. אסתי לוי, גבעתיים

מעשה בתיקווה ובח"כ

הצעתו של ח"כ פנחס גולדשטיין לגדר את ההימנון הלאומי בחוק-מגן (העולם הזה, 14.3.84), מעוררת בקורא, בליל של הרגשת פלצות וניחוח.

אני מאבחן לפחות שתי מוטיבציות אפשריות להצעה מיתרת זו:

● הח"כ הנכבד חי בעננים, בעולם רור שכל בעיותיו נפתרו, פרט לבעיית הרגל וההימנון הלאומי.

● הח"כ מודע לבעיותיו של העם הזה, אך הוא נמלט אל סינרו של הדגל, לקול ההימנון המסמס-המרגיע. נראה לי כי הוא זקוק לסממנים חיצוניים כדי לחזק את המולדת. אולם הוא כנראה לא מבין שזו שטיפת-מוח. היפנוזה המונית: הוא שוכח שאלה הן שיטות שעל גבול הפאשיזם, אשר ניתן לנבא את תוצאותיהן.

סמי ארגון, רמת-פולג, נתניה

משל אינו נמל תרופות

הקורא, המציג עצמו כפועל, מתייצב לימין שריהאוצר ונגד מזכ"ל החס-תדרות.

בתגובה לעסקת-חבילה במשק, ששרהאוצר (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

הדיכאון מחמיר!

מקורביו של מנחם בגין המשיכו לשטות בציבור גם השבוע. הם הפיצו שמועות יזוב כי הוא יבוא להצבעה בכנסת, כדי להציל את הממשלה המתפוררת, והבטו:

חו כי הוא בריא. האמת המרה היא: הדיכאון הפסיכיאטרי שלו החמיר, והוא אינו מסוגל אפילו להתפטר מהכנסת!

7

כתבת השער האחורי:

אבי

השחור

של גיא

נלסון

לאה לוי, (בתמונה) גרושתו של רפי נלסון, נישאה לכוריאוגרף אמריקאי מפורסם שאימץ את בנה גיא. לא מסרע לה שהוא כושני (האהבה פורחת) וגם לא שהוא גוי (יש לו סבא יהודי).

55

„אני אומר מה שאני מרגיש“

עמוס קינן רוצה לחזור לעין-חרוד. בינתיים הוא עשה את „הדרך לעין-חרוד“ בכתיבה. על סיפורו החדש ומשמעותו, על עברו בלחי ועל יחסיו עם אריאל שרון הוא מספר בראיון מיוחד שהעניק השבוע לשרית ישי.

29

היועץ

יצחק זמיר, היועץ הפיננסי לממשלה, הוכיח השבוע שוב, כי אינו חושש לחלש באומץ. לפעמים אמילו צריך לזום פעילות בתחום שאינו מיננסי. הוא אומר ויזום מבלי לחשוש מאיש.

12

בית הבובות

סקס זה הדבר הכיפה שיש, אומר שלום רוקי בן, כוכב הפועל יהוד, ולכן פתח חנות למיכר בובות-מימן, אבזרי-אוננות וחבורות פורנוגרפיות.

60

היכן המניע

בתרועת-ניצחון ערכה המישרה מסי-בת-עיתונאים, הודיעה כי בידיה חמישה חשודים שמסרו הודאות ברצח הנער דני כץ. בסח'נן, כפרס של שלושה מבין העצורים, מזהירים מפני „פרשת דניאל חנוך“ חדשה. טוענים שהמישרה גורמת לאווירת לינץ' נגד הערבים ומצביעים על ה- עובדה המדהימה: לעצור רים לא היה מניע לרצח!

16

לאחר הגדר

השילטונות זוממים לגרש לחול את אבו-עלי שאהין, הגולה בכפר קמון ליד כרם-שלום. כמה מאות ישראלים ופלסטינים הפגינו ליד גדר-החיל, המקיפה את מקום גלותו.

50

זאחי ברגל ימין

האזהרים היהודיים של הקבוצות היריבות מקללים אותו „ערבי מלוכלך“ — חבריו בשפרעם, אזהרי קבוצתו הקודמת, קוראים לו „בוגד“ — אבל זאחי ארמלי הוכיח כי כדורגלן טוב יכול להצליח יותר בקבוצה טובה.

50

וידויים

האם אמנם רצח שימנעו חרמון את אהובתו כרמלה בלאס, ואם כן — מדוע? השבוע ניסו המינפוטנים לענות על שאלה זו באמצעות אסתר, אחותה של כרמלה, שסיפרה לביית-המינפוט פרטים אינטימיים מחיי הנרצחת.

56

הסדרים הקבועים:

מדינה בשירותו של גאון

החוטאים שהפעילו את הכובות בקומדיה של השבוע שעבר בענין מועד הבחירות מוליכים לזנבה, אל המיליארדר היהודי-סוראני-שווייצי נסים גאון. כיצד קנה לעצמו בישראל ידידים והשפעה, כיצד הקים מיפ לגה וכיצד הוא משתמש בכל אלה לקידום עסקיו?

15

מיפלגה בשירותו של מיליונר

כבר לפני חודש וחצי הקים אהרון אבר-הצירא, כסוריסטות, מטבח-חירות — כשיצא מהמאסר ניסה להרחיב מהממשלה את אהרון און — הצעה לתוך המיפ לגה שהקים נסים גאון, שבה כולם כפופים רק לבוס.

14

מצביעים ומצטלמים בכנסת

הח"כים גייסו את כל הסעיפים של ח-תקנון, התנצחו וגם נימנו צלם המערכת, ציון צפ-ריה, עקב אחרי הדראמה.

8

אלוף בשמש קריבית

אתי אלוף באה להאיט רק להשתוף, ונשארה שם במשך ארבע שנים. כמו אחרים, היא מצאה שזהו גן-עדן לישראלים. ענת סרגוסטי, שביקרה באי הקריבי, מסבירה מדוע זה כך.

44

34	חלון ראווה — עצמות לילות ישראל —
36	הכלה האמריקאית
38	רחל מרחלת על כל העולם
40	זה וגם זה
42	נמר של נייר — האנפסימיסט הדוי
46	אנשים בעולם —
48	הרומן של רומן מולנסקי
52	עולם קמץ — מרכז אמריקה קולנוע
65	הורסקים — טלח
67	ספורט
68	תמרורים
69	תשבץ
70	זה היה העולם הזה שהיה

3	מיתבבים
5	קורא יקר
6	תשקיף
7	במדינה
18	אתה והשקל
21	אנשים
23	בלונים
24	יומן אישי
26	מה הם אומרים — פינחס גולדשטיין, יגאל כחן, אפרים פורן, איח
32	אורנשטיין, אריה סובר, יגאל בנאי
33	תמליץ שידורי תרדיון והפלוזידה בישראל ובירדן

(המשך מעמוד 3)

הציע לפני כמה ימים, כ"ב.3.84, אמר מוכ"ל ההסתדרות ירוחם משל: "לא יעלה על הרעת שההסתדרות עשויה לתמוך במין עיסקה מופקפת כזו, כאשר משתר ללל התייקרות שלוחתדרסן, האבי טלה מעמיקה ועול המוסיף הולך ומכיד על העובדים השכירים. עיסקת חבילה משמעותה המעשית היא הקפאת שכר העובד".

דים, תוך ויתור מרדע על היעד של שמירת השכר הריאלי ושל הפיצוי המגיע לעובדים. ומשל מוסיף: "עצם הכוונה לרסן את המחירים כמשק כולו חיונית לגופה — אך ההסתדרות תוכל להתייחס אליה, רק כאשר תבוצע הלכה למעשה, ותבוא לידי ביטוי בירידה משמעותית של המדרג". עד כאן דברי מוכ"ל ההסתדרות. העניין רומה לחולה, שאומר לרופאים שלו: לא יעלה על דעתי לקחת אף תרופה שאתם רושמים לי, לפני שהתרופות יוכיחו שהן בריאותי, ולפני שאני אחיה בריא, כל זה בגלל שאני חולה במחלות קשות. והוא מוסיף: בעצם, תרופות הן חיוניות ומועילות, אבל אני לא אתייחס אליהן ולא אגע בהן, עד שלא אחיה בריא הלכה למעשה. שייבך שמשון, בני-ברק

נחמו נחמו — ואין מנחם לבגין

דיריאיסין רחוקה יותר מאשר דרום אמריקה. הפוליטיקה הישראלית עושה שמות גם

בגיאוגרפיה. כשיש הצבעה גורלית בכנסת, עושות המפלגות כל מאמץ לאסוף את נציגיהן מכל כנפותיהן ולהזעיק אותם למישכן. רק לעיתים נדירות מסתתר הח"כ במקום שכוח אל, שאין כל גישה אליו, רחוק מאלוהים ומאדם. מקום כזה, הרחוק אפילו מאמריקה הדרומית, הוא ביתו של מנחם בגין.

ועכשיו ברצינות. מדוע נמוג מנחם בגין לאיש אין תשובה ודאית, מלבד אולי לבני מישפחתו. אבל אפשר לנחש את הריגשתו, כשהוא יושב לו, אדם וקן ובורד, מכובל כשמיכה ומרהרר כיצד מתפוררים כל חלומותיו. אפשר בהחלט להבין מדוע סירב להופיע להצבעה בכנסת, ביום החמישי השבוע. גם אילו חשב לרגע לבוא, די היה לו להדליק את

בגין

ואם עלה לפניו הרצון לשכוח לרגע את הביזיון של הכנסת ולהשיב את רוחו במראה הנזקק מחלון ביתו — הוא ראה לפניו את גיא ההריגה, מעשה פקודי, דיריאיסין. אדם וקן שנולד בשבת נחמו — ואין לו נחמה. משה קלמנצ'יץ, חדרה

מחן לתחום לשחורים

שני בישומים ועיתונאי עוכבו בנמל-התעופה בלוד, בגלל צבע עורם.

"אסור לכם לשתוק!"

מאז שנפל בנו בכורו, רז, לחוס בסירת גולני, בקרב ב"מור, בגיל 21 חצני, מנסה יעקב גוטמן לנער את ציבור התורים מאדישותו.

קרוב לשש מאות ישראלים צעירים שילמו בחייהם עבור הרפתקנותם הלאומנית של מנהיגי הארץ הזאת.

אבות הטומאה הלאומנית הזאת משתרנים באטימותם הנוראה ואינם מודים ולוא במילה אחת על אחרייתם למעשה ידיהם. נביא השקר והכזב, מלחית השווקים והכירות — מנחם בגין — ערק כמוליך מאחוריתו הנוראה, שרון, רפול ושמיד — מרעיו, ממחולליה העיקריים של כל הזוועה הזאת, ומי שזרעתי כהן הטביעה במיצחם את-קלון לרכאון-עולם — ליכס גס ואטום, ונזהגים כאילו לא אירע דבר.

אם שכולה שנאמה לאחרונה בהפגנה בירושלים ואמרה ככאבה דברים קורע-לב, עוררה חב"כנסת מן הליכוד לכנות אותה, ואת האמתות המחנות עמה על האיוולת של מילחמת-השולל הלבנונית, בשם "גשות רחביה העליונות".

מי ששלח רכבות צעירים ישראלים למלחמת שולל ורה, מי שליבו היה גס ברמם הטיג, ודיבר על "המחיר הנמוך יחסית", לועג עתה לכאב ולשכול שהיה גרם להם.

מדי יום מוריעים לנו על פיצועים חדשים כדרכי הקטל של לבנון, הולך ומתרחב מעגל השכול וההתמות.

אני פונה עוד אל מנהיגי הארץ הזאת, כי ליכס ערל ומצפונם מאובן.

אני קורא אליכס, האמתות והאבות בישראל, בקריאה נרגשת: אסור לכם לשתוק!

אתם, המאמצים את תינוקכם אל תיקכם כאבה שאינה יודעת גבול: אתם, הקמים בלילות לגורח בחדרה על מיטת נכנס לכסותה, להאזין אל נשימותי כאל המפלאה במנגינות: אתם, הורי החיילים, המצפים לביקור הבן כאל פעמי-שיח, אליכס פונה אני בקריאה מלב מלא כאב, ועם ואהבה, ואומר לכם: אם חייבנכם יקרים לכם, אם חדרים אתם כאמת לשלום ולעתידי, הייה זה כבחינת מתן יד לפשע לשבת בחיבורידיים ולהתירש.

נצלו כל דרך שמרינה דמוקרטית מעמידה

ראיית הנוול

קבוצת חב"כנסת, שביקרה בכלא רמלה, שמעה מהאסירים הרבה תלונות. הם הקשיבו כרצינות לכל אסיר והבטיחו לעזור בכל עניין.

משם המשיכו הח"כים לאוניברסיטה. את כל הבקשות ששמעו במסד החינוכי הם רחו בנימוק אחד — אין תקציב.

מדוע האפליה וחוסר-הצדק ביחסם של הנבחנים לשני המוסדות? השיב אחד הח"כים: לאוניברסיטה כבר לא נגיע. "שלמה שניידר, ירושלים

על השמאל בישראל מקובל להתלונן הרבה על היחס הרווח לערבים, על עוולות הנגרות ליהודים המיוחסים, על התנשאות לאומנית והלך מחשבה שיכטי. את הדברים שהשמאל נלחם בהם ומגנה אותם הוא נוהג לכתוב במילה: גזענות.

השבוע נמצאה הוכחה חותכת לכך ששילטונות ישראלים נגועים בגזענות קלאסית — לא בשינאת ערבים סתם, לא בריגשי עליונות על בני עדות מיוחסות אלא גזענות על כסס של צבע עור, ככתוב בספרים.

שני אנשי כמורה מארצות-הברית ועיתונאי אחד, שנלווה אליהם, עוכבו בנמל-התעופה בן גוריון. הסיבה: צבע עורם השחור. לא עזרה להם העובדה שהם היו אורחי משרד-התיירות (ההזמנות נשלחו בדואר, והמזמינים בודאי לא ראו את פניהם של המוזמנים). בעיני אנשי משרתת הגבולות הם היו אלמנט חשוד ומסוכן. מי יודע — אולי הם מיסיונרים, אולי הם כושים עבריינים מה שבטוח — שחור טוב הוא שחור שלא נכנס לישראל.

לתשומת ליבם של כל האירגונים הדואגים ליכויות האדם.

יפס פוקס, תל-אביב
גזענים בארצות-הברית מפלים לרעה גם כושים וגם יהודים. ידועים לשימצה המועדונים המסרבים לקבל לשורותיהם חברים משתי העדות.

האם הפחד מפני כניסתם של השחורים לישראל אינו מגוחך? הוא מוכיר את הברירה הידועה: איני מוכן להיות חבר במועדון המסכים לקבל חברים כמוני.

יוסי בארי, תל-אביב

הפרדת ענייני העורלה

מענייני המדינה

אורי זוהר אמר בהפגנת פתח-תיקוה, שהוא חושש כי אם היום נוותר על קדושת השבת — אז מחר נוותר על ברית-מילה.

הוא צודק, כי אם הדתיים לא ירסנו את החילוניים מבדור מועד, כמו שעשו בהצלחה לתאיסרון חיפה —

פוטסרם

יתחילו החילוניים לפרוק את עול הדת בקצב גובר והולך, כולל הימנעות מ"חיתוך העורלות, רבסוף יפרידו לגמרי את הדת מהמדינה, כדרך הדיניים צמודי העורל, דבר כזה יעורר את אפו הנזיר של אלוהינו הישראלי, ככתוב: "יחר אפי", והוא עלול לעשות

בנו שפטים, ככתוב במוזה. בתור אוהרה הוא כבר נתן דוגמה של עונש, בצורת חורף יבש השנה.

אגב, טעות גסה היא לחשוב שאלוהים התכוון שנחתוך ממש את עורלותינו, חס ושלום. כוונתו היתה רק לטקס סימלי של בריתנו איתו. משום כך שומה עלינו בדחיפות לבצע רפורמה בעניין זה, ויפה שעה אחת קודם — לתשומת ליבם של אורי זוהר, הרבי מלובוויץ' ופניה רוזנבלום.

ירחמיאל פוטסרם, חולון

כיצד הפר הדוב עורו

מדור "תשקיף" (העולם הזה) 21.3.84. שייב את שמו של המישט-טן.

ביריעה על הברוקרית ששמה נאסר לפירסום נאמר, שעורך-דינה, שייב את שמו של המישט-טן.

למיטב ידיעתי, שמו הוא דב (או, כמו שהחברה קוראים לו דובל'ה) והוא עדיין לא שינה את שמו.

זהות מיקרית

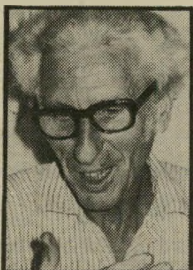
בגליון "העולם הזה" (21.3.84) במדור "דף-תשקיף", הוזכר שם שהקפיץ את הקורא — היה זה שמו שלו.

תחת הכותרת מישפט לבעלי יד — ירושלים נזכר אדם בשם שמואל ענב — לו ולשותפו דב פייכמן יוחסו מעשים שונים. לשמואל ענב הוזכר בכתבה הנ"ל אין כל קשר אליי, לשמואל ענב תושב סביון. זהות השמות היא מיקרית בלבד. שמואל ענב, סביון

גוי נער קולנוע

איך להפעיל את בית-הקולנוע הפתח-תיקוואי בשבת וגם לזכות באישור הרבנות.

יש פתרון לבעיה. הרעיון בא לי כאשר חשבתי על הפיתרון שהד רבנות מצאה לגבי החמץ במדינה כי פסח:

הלינגר

אם יהיו יהודים שירצו לבוא לשם בשבתות — זה עניינם הפרטי. יש במדינה אפילו יהודים שאוכלים חמץ בפסח:

רלף הלינגר, תל-אביב

חובות אבורים

מישהו זוכר שהליכוד התחייב לשלם את חובותיה של סיעת תל"ם?

בצילם של החובות האבורים של ניסים גאון, שעמדו במרכז האירועים הפרלמנטריים השבוע, נשכח חוב פינאנסי אחר, לא פחות פוליטי: חובותיה של תנועת תל"ם.

נדמה לי שאתם גיליתם כי הצטרפותו של מרדכי בן-פורת לממשלה היתה תוצאה של עיסקה כספית: הליכוד התחייב לשלם את חובות סיעתו, 200,000 דולר. הוסיף על כך מישור של שר בלי תיק, והופ — קנה לו שותף קואליציוני. הליכוד, אם אני לא טועה, עוד לא גמר לפרוע את החוב. אבל החייב השתחרר מעול הנאמנות כבר מזמן, והשבוע האכיל את הליכוד במרדו של פסח. מי קנה את מרדכי בן-פורת הפעם ולאיווה חובות הוא ערב לזו

בן-ציון שאול, תל-אביב

נכון. הסקופ על קניית תל"ם עלידי הליכוד היה של העולם הזה (20.7.83).

ישראל, לא יעקב

בקשר לכתבה שודדים בגרינילון (העולם הזה) 14.3.84.

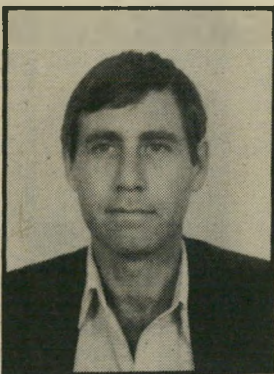
אנחנו מכירות את האחים מלצר מנתניה, ואכיו של הבחור שזוכה במישפט זה הוא ישראל מלצר, ולא כפי שנכתב בכתבה. השם שנזכר בכתבה הוא של אח אחר במישפחה.

יעקב שערי, נתניה.

לידעת הקוראים

מיכתבי קוראים מתפרסמים בקיצורים המתחייבים מתוכנם ומשיקולי מקום. ערימות תינתן למיכתבים קצרים, מודפסים במבנה-בתיבה, שצורה אליהם תמונת הכותב. מיכתבים בעילום-שם לא יפורסמו. אין המערכת מחזירה את המיכתבים שנתקבלו בה.

סטייט קופראייג' טראנס כלל – שרותי אריזה והובלת חפצים אישיים

הוקמה חברה חדשה בשותפות בין "טראנס כלל" (מקבוצת כלל) לבין "סטייט קופראייג' חברה אמריקאית בעלת ותק של 35 שנה בהעברת רהיטים וציוד ביתי מארה"ב לישראל. למנכ"ל החברה בישראל מונה רב-חובל רמי רוה (ה' צילום).

החברה תעסוק בהעברת חפצי בית (יצוא ויבוא) לעולים, שליחים ותושבים חוזרים בכל העולם בסגנון האמריקאי בשיטת המדלת לדלת – אנשי החברה יעסקו באריזת החפצים, בטוחים, אכסונים, העברתם בקונטיינר חתום ליעדם ופריקתם בבית הלקוח.

השילוב בין שני השמות "טראנס כלל" ו"סטייט קופראייג'" מבטיח את הטיפול הנאות הן בארה"ב והן בישראל.

חדש ברמת השרון

צ'ינה וילג' CHINA VILLAGE

נסה אותנו! תאהב אותנו!
הבא את חבריך, אורחך,
חבריך לעסקים, אלינו!
המטבח הסיני שלנו הוא
לאוני הטעם – מוכן ומוגש
ע"י טבחים ומלצרים סיניים,
הידועים בשרות אדיב ויעיל.

ארוחות צהריים עסקיות הן אחד
מתחומי התמחותנו, עם מבחר של
שש מנות עיקריות, במחיר
פרסום מיוחד. **1100 שקל כל אחד**
אנו גם מספקים מזון למסיבות,
וכן שרות מהיר של "קח הביתה".

פתוח: 12.00-7.00 – 3.00-12.30

צ'ינה וילג' CHINA VILLAGE
דרך הרצליה 199, תחנת דלק "טופו" רמת השרון,
ליד הכפר הירוק טל' 03-491873

מזל טוב – נולד לכם בן

מסיבות ברית וחתונות
המוצלחות ביותר

בבית הרופא
עם הגן היפה

תל-אביב, רחוב הפטמן 1
המשרד פתוח: בשעות 10-13; 17-19
טלפונים: 722314, 729877, 9223244

כותבת העורכת שלנו לענייני מישפט, עורכת-הדין אילנה אלון, כבואה לספר על מה שעשתה השבוע.

כותבת אילנה אלון:

בגלל העיקרון של פומביות המישפט, נהוג לפרסם כמעט תמיד את שמות הצדדים. החוק מונה רק מיספר מועט ביותר של מיקרים שבהם ראשי שופט לאסור פירסום שמו של אדם. בדרך כלל מדובר בעניינים של ביטחון-המדינה, ביטחון האיש של נאשם או עד, בעניינים של פגיעה במוסר או בהגנה על קטנים. אולם שופטים נוהגים מפעם לפעם לחרוג ממיסגרת רשימה זו ולאשר איסור פירסום גם במיקרים נוספים. כמו אזוני שמעתי חשוד מבקש משופט לאסור את פירסום שמו, מכיוון שאשתו היא בתו של חבר-כנסת. בית-המשפט לא נעתר לו.

הזוכים בזכות-היתר של אי-פרסום שמם הם, בדרך כלל, עורכי-דין או אנשי-מישטרה שסרחו. אלא, הקרובים לצלחת, מצליחים להשיג את איסור פירסום שמם בדרך כלשהי. גם אנשי-ציבור, בעלי מעמד והשפעה בחברה ועיתרי-ממון, זוכים בכך, לפעמים.

קטע משער "העולם הזה" לפני חצי שנה

כתבי בית-המשפט מכירים את כל המיקרים. את המוצדקים ואת המרגיזים.

לפני שבוע נתקלנו באחד המרגיזים ביותר. הגברת, מנהלת חברת-ברוקרים נכבדה, זכתה באיסור פירסום שמה, למרות שאין לכך כל הצדקה בחוק. המשטרה לא התנגדה, והשופט אישר זאת, מכיוון ששני הצדדים הסכימו על כך.

שני עקרונות-איסור – חופש-הדיבור וזכותו של הציבור לדעת על דברים העלולים להזיק לו – והשוויון לפני החוק של נאשמים וחשודים, נפגעו מאוד במקרה זה. לכן החלטנו, כתבי שלושה עיתונים יומיים ואנוכי, להגיש ערר על החלטתה. היתה זו הפעם הראשונה שבה החליטו כתבים שלא להסתפק בסיקור החדשות, אלא לעשות אותן.

משה רונן, מידעיות אחרונות, צבי הראל מהארץ, איה אורנשטיין ממעריב ואנכי התייצבנו בבוקר לפני השופט אריה אבן-ארי, וטענו את טענותינו. נגדנו הופיע, בשמה של הגברת, עורך-הדין רב וייסגלאס. ידענו כולנו כי הנקודה החלשה ביותר בטענות שלנו היא הבעיה של "זכות העמידה" שלנו בעניין זה. הליך המעצר התנהל בין המדינה ובין הגברת, ולכן לכאורה אין אנחנו, בצד שלישי, יכולים להגיש ערר.

ואמנם, זו היתה טענתו הטורמית של וייסגלאס. אולם השופט אבן-ארי שמע בסבלנות רבה את כל הטענות ורשם את הפרוטוקול. כאשר סימנתי את דבריו ביקש השופט להמציא לו תקדים שניתן לפני שנים אחדות על-ידי השופט רב לוי, בבית-המשפט בתל-אביב. בתקדים זה (ראה מדור מה הם אומרים) קבע השופט לוי כי אמנם לא היתה לעורר וזכות-עמידה, אך הביע את דעתו על עניין איסור הפירסום, בכך שלא אסר את פירסום שמם של הצדדים בערר. בכך ביטל למעשה את החלטתו של שופט-השלום. (העניין שנדרן אז נגע להתנקשות בחיי עורך העולם הזה).

עורך-הדין וייסגלאס טען כי העיתונאים הם צמאידים, ורוצים בפירסום שמה של הגברת רק מכיוון שנחטף מידעיהם סקופ. אני רוצה להצהיר כאן שניתן כי אין לי – ולא היה לי – כל דבר אישי נגד הגברת. אינני מכירה אותה, ואם יתברר כי כל החשדות נגדה הם מחוסרי-יסוד, אשמח בשימחתה.

כיום שלישי, השבוע, החליט השופט כי לעיתונאים יש זכות עמידה והוא גם קבע כי לא היתה כל סמכות לאסור את פרסום שמה של הגברת. מאחר ונציג הגברת יערער על החלטת זאת לבית המישפט העליון ומאחר שהעיתונאים מעוניינים בהחלטת עקרונית, הסכימו לדרות את הפרסום של השם ב-48 שעות, עד שיתברר הערעור.

ליא ירי.

בשבוע שעבר ביקשתי במדור זה את סליחתך על ידיעה כזו, שהסתננה לעיתון בגלל שיבוש מערכת. עמרנו דום, שרנו את התיקו והתנצלנו. השבוע מגיעה לך התנצלות הפוכה: הגשנו לך סקופ גדול, שהיה כל כולו נכון – אך לא הבלטנו אותו במידה מספקת, כדי שתהיה מוכן בלבאות.

לפני שבועיים הביא לי בני ציטרין, האחראי אצלנו לענייני מילגות, ידיעה מרעושה. תוך שבוע, קבע, תעשה תמי' יד אחת עם המערך כדי לקבל חוק לפיזור הכנסת.

הידיעה הובאה אלי, ואני התייחסתי אליה בספקנות. המקורות היו מהימנים לגמרי, אך העניין לא נראה לי. איוה עניין יש לתמי', שהיא במצב די מחורבן, להקדים את הבחירות? אין בזה היגיון – וכאשר יש סקופ שאין בו היגיון, אני מתייחס אליו בספקנות. מובן שלא ידעתי פרט, שאנחנו יודעים אותו עכשיו: פרשת ניסים גאון. וכך, תחת להקדיש לידיעה את השער הקידמי בהכלטה מירבית, הסתפקנו בפירסום הסקופ בראש המדור דף תשקיף. כלהלן:

רוב לפיזור הכנסת?

סיעת המערך מתכוננת להגיש בקרה, ויתכן שעוד השבוע, הצעת-חוק לפיזור הכנסת ולהקדמת הבחירות. התאריך לבחירות לכנסת ה-11 עדיין לא מוכר.

בחוק המוצע אמורים לתמוך גם שלושת הדיי תמי' חבי הליברלים, דודו זיגמון ויצחק ברמן, וששת הדיינים של חרש ושינוי: בסה"כ 61.

המשא-ומתן בין העבודה לחבריה-הקואליציה, האמורים לתמוך בחוק, מתנהל בסדריות מוחלטת, ורק אם הוא יעלה בהצלחה תוגש הצעת-החוק.

מתוך זהירות הוספתי סימ'שאלה לכותרת. זה היה סקופ לאומי ועולמי – והוא התגשם כולו, מילה במילה, בדיוק בזמן שקבענו.

אבל זה לא היה הסקופ הראשון. השבוע התפרסם כי יצחק שמיר בא כבר לפני כמה שבועות במגע עם ניסים גאון ואמר לו שהוא מעוניין בקיום הבחירות בנובמבר 1984. גם זה פורסם בשעתו, כסקופ בילעדי של העולם הזה.

לפני יותר מחודשיים פירסם העולם הזה (15.2.84) בראש מדור דף תשקיף ידיעה, שגם היא באה באמצעות בני ציטרין, כלהלן:

בחירות בנובמבר

ראשי הליכוד יתמכו בהקדמת הבחירות לחודש נובמבר הקרוב. יצחק שמיר מעוניין בבחירות מוקדמות כדי למנוע התמודדות נוספת על תהגת חרות, והוא מקווה שהמערך יתמוך בהצעה.

במדינה שהיתה בין שר בכיר ביותר בקואליציה ובין שניים ממקורביו, הוא התייחס לבעיית לבנון ולהקדמת הבחירות בדרך הבאה: צה"ל יתפרסם מחדש בגבול הבינלאומי החדש לפני הבחירות, והליכוד יקטוף את סירות היצאת צה"ל מלבנון.

וכל זה נוסף על הסקופ הגדול שפורסם השבוע: ראשי הליכוד מסרבים לכבד את ההתחייבות שלהם לשלם את החובות של רשימת משה דיין (תל"ם), אחרי שהנציג העיקרי של סיעה זו, מרדכי כ"פפורת, הצביע גם הוא בעד הקדמת הבחירות, ולמעשה הכריע את הכף.

רבים הודיעו: איך זה יתכן? איך זה קיבל הליכוד על עצמו לפרוע את החובות של סיעה תמורת הצטרפותה לקואליציה? איך זה קנה הליכוד, במלים פשוטות, סיעה שלמה?

קוראי העולם הזה לא יכלו להודיע, כי כבר הודיעו על כך לפני יותר מחצי שנה, כאשר פירסם העולם הזה (20.7.83) את הסקופ הבילעדי שפירט את כל העיסקה הזאת.

שמה של הגברת

בצופה קבועה בדראמות של בתי-המשפט, אני יודעת מנסיוני כי פירסום שמו של חשוד או נאשם כואב לו לפעמים יותר מהעונש עצמו. הרבה אנשים מסוגלים לשאת בשקט עונש-מאסר וקנס כספי גדול, אולם כאשר מדובר בפירסום קלונם בעיתונות – הם נחרדים, כך

מ.א.א.א.

רפול יפתיע

הפתעה גדולה צפויה בתוך שבועיים, כאשר יודיע רפאל איתן מטעם מו הוא יתמודד בבחירות לכנסת ה-11. רפאל ממלא את סיו מים, אך גם הליכוד וגם המערך משוחחים איתו על שיבוץ במקום ריאלי. עד כה הוא לא דחה באופן סופי שום סניה אליו.

פואד חיפש עבודה

זמן קצר לפני שנודע שבנימין (פואד) בן-אליעזר יצטרף למטה-הבחירות של עזר וייצמן, הוא חיפש עבודה בשוק האזרחי. מתאם-הפעילות-בשטחים גילה עניין בעבודה בחברה קבלנית בינאית.

חששות

במישרד-התיירות

צפויים גילויים לא מרנינים על פעולות שונות של מישרד-התיירות והשר אברהם שריר, שיגרמו לו בעיות קשות בשנת הבחירות. הן במפלגה והן בציבור. יריביו של השר טוענים, שגולת-הכותרת כחשיפה תהיה פרשייה שכבר זכתה לשם צופן: "ליברל-טורס".

חוקרים סניף-בנק

בלונדון

גורמים ישראלים שונים מגלים בשבועות האחרונים עניין במיסמכים שונים של שני סניפי בנקים ישראלים בלונדון. הבדיקה קשורה לחשדות בדבר עבירות מטבעיות והוצאת דולארים מהארץ. אין המדובר בסניפים של הבנקים הגדולים. אחת הבדיקות קשורה בחשד במעורבות של ישראלים בקניית אחוזי בעלות בקאזינו באירופה.

ההפגנה צונזרה

מישרד-הפחד, שהשתרר בטלוויזיה ערב החלפת-המנכ"לים, נתן את סימנו הראשון בשבת, כאשר גננו דיווח שלם על הפגנה, שצולמה על-ידיה בהרחבה. צוות בראשות הכתב מנחם (מוקי) הדר צילם בכרם-שלום, ליד רפיח, את ההפגנה למען שיחרור אברעלי שאהין. היתה זאת הפגנה יחידה במינה, מפני שאורגנה וברוצה במשותף על-ידי אישים מהשטחים הכבושים ומישראל. הכתבה נגנזה כולה. הטלוויזיה נמנעה מכל איזכור של עצם קיום ההפגנה — בניגוד לרדיו, שדיווח עליה בחדשות. גם כל העיתונות העברית התעלמה לחלוטין מהאירוע.

יועצו של בורג פרש

איש יחסיה-ציבור, בן-ציון שירה, הפסיק את תפקידו כיועץ שר-הדתות לענייני-תיקשורת

ויחדל מלכהן כדובר מישרד-הדתות תוך השבועיים הקרובים. שירה, שהוא חילוני, החל בעבודתו עם הר"ר בורג בסיעת למיסנה במפרל.

מחמוד דרוויש לקה בהתקפי-לב

מחמוד דרוויש, מגדולי המשוררים הפלסטיניים בדור זה, לקה באחרונה בשלושה התקפי-לב, בזה אחר זה. עתה הוא מחלים מהם. דרוויש, בן הכפר פאסוטה בגליל, נמנה בעבר עם אנשי רק"ח, אך עזב את הארץ ועבר לאש"ף, ונמנה שם עם נאמני יאסר ערפאת. הוא פופולארי ביותר באירופה, הן בשל כישורו, הן בשל אישיותו. הוא לקה בליבו בווינה, בדרכו להספיד משורר פלסטיני אחר, מועין בסיסו, שנפטר לפני חודש וחצי בלונדון.

כך נקבע מועד הרצח

אחת הראיות לקביעת מועד רציחתו של הנער דני כץ ומיקומה היא שני גרעיני-אסנה ירוקים, שנמצאו בקיבתו בניתוח שלאחר-המוות. בניתוח, שביצע הדי"ר בצלאל בלוק, התברר שהגרעינים עדיין לא עוקלו. כך הוכרר שהנער משכנת דניה בחיפה נרצח זמן קצר אחרי שעזב את ביתו, וכנראה נרצח כבר בתוך המכונית שאליו נאסף.

שוסטק בצרות

שר-הבריאות, אליעזר שוסטק, התייעץ באחרונה בידידים ותומכים של לע"ם, בתיקווה למצוא מוצא שימנע חשיפת פרשיות שונות ומשונות במישרד. אחד מידידיו לתנועה, עורך-דין, ניתח באריכות את מחדלי הדרג המינהלי במישרד. הכל מקווים שפרשתו של הר"ר ג'די וסטין מהמישרד תעבור בשקט, ללא כאב-ראש תיקשורתי.

שמירה על שופטים

מישרד תל-אביב הגבירה באחרונה את סיוורה ליד בתי-הם של מרבית השופטים המתגוררים במחוז. בין השאר נבדקות מכוניותיהם של השופטים לפני צאתם לעבודתם, כדי לוודא שלא מולכדו. פעילות זו היא תוצאה של מידע מודיעיני ואימים גלויים, שהושמעו כנגד שופטים שונים.

מחיר-שיא לזיכיון

180 אלף דולר ישלם המיסעון ציון לוי עבור זיכיון לשנה לתיסעול מיתקן חוף-בוגרשוב בתל-אביב. הזיכיון כולל הפעלת מיסעדה, בית-קפה ושירות כיסאות בחוף. מביוון שהמיתקן יהיה פתוח רק שמונה חודשים בשנה, הרי שדמי השכירות היומית יגיעו ל-750 דולר. הצעתו של לוי היתה הגבוהה ביותר. אחריו נמצא המיסעון ג'קי רונן, שהציע 120 אלף דולר לשנה.

הוכפלו מניות ב"אגד"

מניית "ניצבא" (ניכסי-צאן-ברזל), חברת-הבת של חברי "אגד", תוכפל ב-1 באפריל, ותעמוד על 900 אלף שקל. 5000 חברי אגד יוכלו להכפיל עד אותו תאריך את המניות שבידיהם.

דרוזים נגד צה"ל

סקר של ועדה-היוזמה הדרוזי, שנערך בכפרים שונים, העלה כי 53 אחוזים מהנשאלים מתנגדים לגיוס צעירים בניהודה לצה"ל.

עורכי הסקר טענו שאחת הסיבות לכך היא שהגיוס פוגע ברמה האקדמית של הדרוזים בארץ.

מסר מחוץ ל"סולל-בונה"?

מרבית חברי הנהלת "סולל-בונה" בודקים דרכים לשחרר את החברה מהסתדרותית מקשריה עם עודד מסר, לשעבר המפקח על הבנקים, ועתה עובד בביר בחברה, ללא סמכויות מוגדרות ותפקיד ממש. הטענה היא, שלמרות כישוריו הרבים וידענותו, אין הוא מסתדר בחברת-הבנייה הגדולה.

לא רוצים ספורט

חוייה בלתי-רגילה היתה לטלוויזיה ביום החמישי, כשעה ששירה מישחקי-כדורגל. מאות צופים נרגזים טילפנו לטלוויזיה ותבעו במסגרת להפסיק מייד את שידור התחרות, כדי לעבור לשידור חי ממישכן הבנסת, שם התנהל באותה עת הוויכוח על הקדמת הבחירות. צופים רבים נטשו את מכשיריהם לטלוויזיה ועברו לרדיו, שדיווח באותה שעה על המהלכים המרתקים ככנסת.

גם אליסון הפסיד בניגריה

מרדכי אליסון נמצא אף הוא בקשיי נזילות, בגלל חילופי-המישטר בניגריה. אליסון, לשעבר מבכירי עובדי "סולל-בונה" בחו"ל עזב את הארץ בשיאה של פרשת אשר ידלן. הוא יושב עתה בלונדון ומנהל עסקים במלומות שונים על-שני כדוריה-ארץ.

מחקר פלסטיני

באוניברסיטה-העברית

מכון טרומן שליד האוניברסיטה עברית שוקד עתה על הכנת מחקר באנגלית, שבו ייכללו ביוגרפיות של אישים פלסטיניים בגולה וב-ישראל, תוך התייחסות לסירוסים שלהם ולהשקפת-עולמם. עד עתה נכתבו כבר 40 ערכים, חלקם על פעילים בכירים באש"ף. מרבית הכותבים הם סטודנטים יהודיים מארצות-הברית.

רשימה שחורה באגודת-העיתונאים

הסיכסוך בין הצהרון. חדשות ואגודת-העיתונאים יביא בקרוב לסירוס רשימה שחורה של עיתונאים, שהם חברים באגודה, שעברו על כללי האתיקה שלה. מדובר בעיתונאים ביניהם בכירים ביותר, הכותבים בשם או תחת שם בדוי עבור חברות-ענק כלכליות, לא אחת ללא אישור המעסיקים שלהם. סירוס הרשימה עשוי להבהיר מדוע עיתונאים מסוימים שתקו או חיבלו בחקירות עיתונאיות, שהסעירו את המדינה בחודשים האחרונים.

מילחמות רשתות-השיווק

המילחמות בין רשתות-השיווק (שופרסל, קראפ, הצרכניות ושקם), בינן לבין עצמן ובינן לבין היצרנים, הולכות וגוברות. בטענה של אי-הסכמה על תנאי-אשראי, מחרימות רשתות מסוימות מוצרים שונים, לא מן הנמנע שיצטרף גדול יגוב באיום בהקמת רשת-שיווק עצמאית.

בגין לא בא

במדינה

העם
ריחות של בחירות

עונת הבחירות התחילה.

ורוח של שטות

אוחזת ברבים וטובים

הבחירות הן המשקה המשכר של הדמוקרטיה. רי בפתחת הנקבוק הראשון, כדי שתכנס רוח-שטות באנשים רבים. מצב-הרוח כולו משתנה כמו במטה-קסמים, קצב החיים הפוליטיים מוחש.

בשבוע הראשון אחרי שקיבלה הכנסת העשירית את ההחלטה להתפזר בטרם-עת (ואולי באיחור רב), כבר ניכרו כל הסימנים האלה בורה הציבורית.

יש אקדה, מוכן... הסימפטום הראשון היה שעסקנים צצו כפטריות אחרי הגשם כדי להודיע כי הם "שוקלים לרוץ". עסקנים ברימוס שנשכחו מזמן; עסקנים חדשים, שאיש לא חשב עליהם; טיפוסים חריגים; נביאי אמת ושקר מכל הסוגים — הכל הזדרזו כבר בימים הראשונים להודיע כי הם נמצאים בשוק.

אישים מכובדים כמו עזר וייצמן ואריה ("לובה") אליאב הודיעו על הקמת רשימות, שמואל פלאטשרון בישר על שובו, טיי קולק השמיע קולות מזורים, רסיסי-מפלגות כמו שריד-של"י כינס כינוסים, שלושה מאגשי-התחיה קראו לשלושה מיבצעים שונים וסותרים, אנשים נשכחים הופיעו לפתע בכלי-התיקשורת והכריזו הכרזות מהכרזות שונות, כדי להזכיר את קיומם.

כל ההכרזות האלה לא היו אלא העתק ישראלי של המודעה במערב הפרוע: **יש לי אקדה, מוכן לנסוע!** מי יצדיע לדגל. רביע שמתחילה מערכת-בחירות, אסור להתייחס ברצינות לשום הצהרה פוליטית.

רוב רובן של הכרזות השבוע על הקמת מפלגות ורשימות חדשות לא נועדו אלא להפעיל לחץ על מפלגה זו או אחרת. המסר היה: אם לא נתנו לי מקום ברשימה שלכם, אקים רשימה חדשה שתגזול קולות מכם.

הכרזות אחרות היו משולות לבאלונים, המופרחים באוויר כדי לכרוך את התגובות. גם לכך יש אימרה אמריקאית קולעת: "העלו את הדגל על התורן, ונראה מי יצדיע!" הרושם שנוצר השבוע, כי בבחירות 1984 יתמודדו מאה רשימות, היה על כן כוב. רוב ההודעות היו חסרות-שחר. ככל שבתקרב המועד האמיתית להגשת הרשימות יצטמצם המיספר, וכסופו של דבר יקרה מה שקורה תמיד: מילכר המפלגות הרציניות, הגדולות והקיטנות, יופיעו כמה רשימות מברחות, שהיו בבחינת תעלול-פירסומת. הרי מוקרטיה אינה ניווקה מכך.

פריחת האביב. הצהר היחידה היא שבתניים מתמלאים העיתונים בשטויות, כאשר כל הכרזה של מאן-דהוא זוכה בכותרת גדולה, גם כאשר העיתונאים עצמם יודעים שאינה אלא בדיחה.

אבל כמו ריח הפריחה, הנישא על גבי הרוחות הראשונות של האביב, כך גם ריחות הבחירות הן חלק מן הטבע. אפשר להריח, לחיך ולהמשיך בדרך.

בחירות

תמונה מטושטשת

בכל מקום יש

התמודדות, והמירוץ

עדין לא החל

התמונה הראשונה של בחירות 1984 היתה מטושטשת למדי.

בשני הגושים שררה אנדרלמוסיה, שהתחבאה מאחורי המילה "התמודדות".

המערך: פרס השתלט. המצב המשועשע ביותר היה קיים במיפ לגת-העבודה. שימעות פרס, שעלול

אני יודע איך להתייחס אל התנהגותו של בגין? הורה בגילוי-לב שר בממשלת-הליכוד.

הוא לא היה השבוע היחיד. לרבים, שלא רצו לראות את האמת הגלויה-לעין, חסרה תשובה. העובדות דיברו בעד עצמן. בישיבה הגורלית, ביום החמישי, כאשר המדינה כולה ציפתה לכואו של מנחם בגין לכנסת, הוא נמנע מלהפיע. עצם קיומה של ממשלת-הליכוד היה תלוי מנגד.

בשלבים מסוימים היה נדמה כי קול אחד יכריע לכאן ולכאן. אך בגין לא בא.

מצב זה היה צפוי מראש. במשך ימים ארוכים מנו מראש קולות בכנסת, והגיעו למסקנה שקול אחד עשוי להכריע. ררור וייגרמן הוזעק מחו"ל. נערך מאבק על גפשו (אם אכן היה זה עניין של גפשו) של מרכזי ברפורת.

בכל אותה עת לא הודיע בגין כי יבוא. הוא גם לא עשה את אשר היה צריך לעשות מזמן: להתפטר מן הכנסת.

"מקורביו" המשיכו לשטות בצבור כדי להגן על גיבורם. הם הפיצו שמועות-כזב כאילו בגין עומד מוכן, ויגיע לכנסת תוך דקות אם קולו יהיה ררוש. להבטחות אלה לא היה שחר. לא היה להם על מה לסמוך. פשוט אי-אפשר היה לדבר על כך עם בגין. גם השבוע נמשך ריקוד זה. ביום הראשון הכריזו הצהרון החדש, חדשות, בביטחון גמור, כי בגין יתפטר עוד בו ביום. אך היום עבר, ובגין לא התפטר. גם ידיעה זאת, שהוללה לעיתון, היתה בגדר שקר. ואילו יצחק שמיר חיך את חיובו הכפוי ואמר שהתנהגותו של בגין אינה "טרגדיה".

עסקני חרות התרוצצו אנה ואנה, ולא מצאו תשובה. איש מהם לא העז להציע שהתנועה תכריח את בגין להתפטר, אף כי העדר קולו של מנחם בגין עלול היה בכל רגע להמיט אסונות נוספים על מפלגתו.

אילו היה נבון — כפי שטענו אותם "מקורבים" — כי מצבו של בגין שפיר, וכי הוא מתפטר כרגיל, כי אז לא היה מזגזג מן המסקנה שהוא מתעלל במיפ לגתו בצורה מרושעת, כשהוא נותן בכוונה תחילה את ידו להריסת הממשלה של יורשו.

מחלה

חמירה והולכת

אלם המצב לא היה, כמוכן, כך. לפני ארבעה וחצי חודשים גילה העולם הזה (16.11.83) את האמת המרה: מנחם בגין אינו מתפקד. הסיבה אינה בעייה גופנית חולפת, כגון הפריחה בפניו, שדובך עליה רבות.

היה להיפלט החוצה אילו נערכו הבחירות בשנה הבאה, חיזק את אחיזתו מידי. הוא הקדים את יריבו האפשריים, והשתלט בזריזות על מרכז המיגרש.

להלכה תיתכן קואליציה רכיני-נבון, כדי להדיח את פרס. אילו חיברו יצחק-יצחק את כוחותיהם, יתכן כי יצחק נבון היה יכול לזכות במקום הראשון, תמורת מסירת המקום השני לרכין.

אולם נבון לא קורץ מן החומר הזה. אין הוא נדחף ואין הוא נאבק, סביר להניח כי ישלים עם מעמד של מיספר 2 תחת פרס. במיקרה זה יופיעו פרס-נבון-רכין כמועמדים לראשות הממשלה, החוץ והביטחון. הקורבן:

מנחם בגין לוקה בדיכאון פסיכוטי — בעייה נפשית שאין לה מרפא, ושהיא מטבע מהותה הולכת ומחמירה. הסימפטום של מחלה זו הם אי-יכולת לתפקד, חוסר-רעשק כללי, אדישות למתרחש, אי-רצון לבצע פעולה כלשהי ולקבל החלטה כלשהי.

אין פירוש הדבר שרעתו של בגין משובשת. כאשר מטלפנים אליו, הוא יכול בהחלט להרים את השפופרת ולהגיד כמה מילים אדיבות, שעיקרן הוא: עיזבו אותי במנוחה.

תיאור מובהק של אדם במצב כזה ניתן על-ידי ילדה שכנה, שהביאה לו שי בפורים ושספירה על כך. בגין שכב

חוות-דעתם של פסיכיאטרים אשר יכלו לדון רק על פי סימני-מחלתו מרחוק, מבלי לבדוק אותו אישית. כאשר פורסמה לראשונה בשבועון זה, היו רבים שהטילו בה ספק. השבוע לא היה עוד איש רציני במדינה שלא קיבל, ברעבר, חוות-דעת זו.

לא נותר שמץ של ספק כי מנחם בגין אכן חולה ברוחו, וכי זהו מחלה חמורה, המחמירה והולכת.

מתי זה התחיל?

בלת מסקנה זו מעוררת מחדש כמה שאלות. שהוצגו על-ידי העולם הזה עם פירסום חוות-הדעת. ראשית: מה דינם של

המקורבים, ששיקרו לציבור במשך חודשים, ואולי במשך שנים?

הם העלימו מידע חיוני על ראשי-הממשלה, והמציאו כזבים ללא ספור כדי לטשטש את האמת על אי-תפקוד האיש הנושא באחריות העליונה לגורל המדינה ולחיייהם של רבים וטובים. לקנוניה זו נגד הציבור היו שותפים אנשים פוליטיים, פקידים בכירים, רופאים ואחרים.

שנית: מתי התחילה מחלתו של בגין?

דיכאון פסיכוטי אינו מתהווה בן-לילה. זהו תהליך מתמשך, המחמיר והולך בהדרגה. האם התקבלו החלטות גורליות על-ידי ראשי-הממשלה, שכלל לא

במיטה, אמר תודה באדיבות, אך לא הגיב בשום צורה משמעותית. הילדה התבקשה לצאת מידי ולהניח למנהיג. מנחם בגין מתקשה להתפטר מן הכנסת, מפני שהוא מתקשה לעשות כל מעשה ולקבל כל החלטה שהוא. כדי להביאו להתפטרות יהיה צורך במעשה שיכריח אותו, מן הסתם תוך שימוש בבני-ביתו.

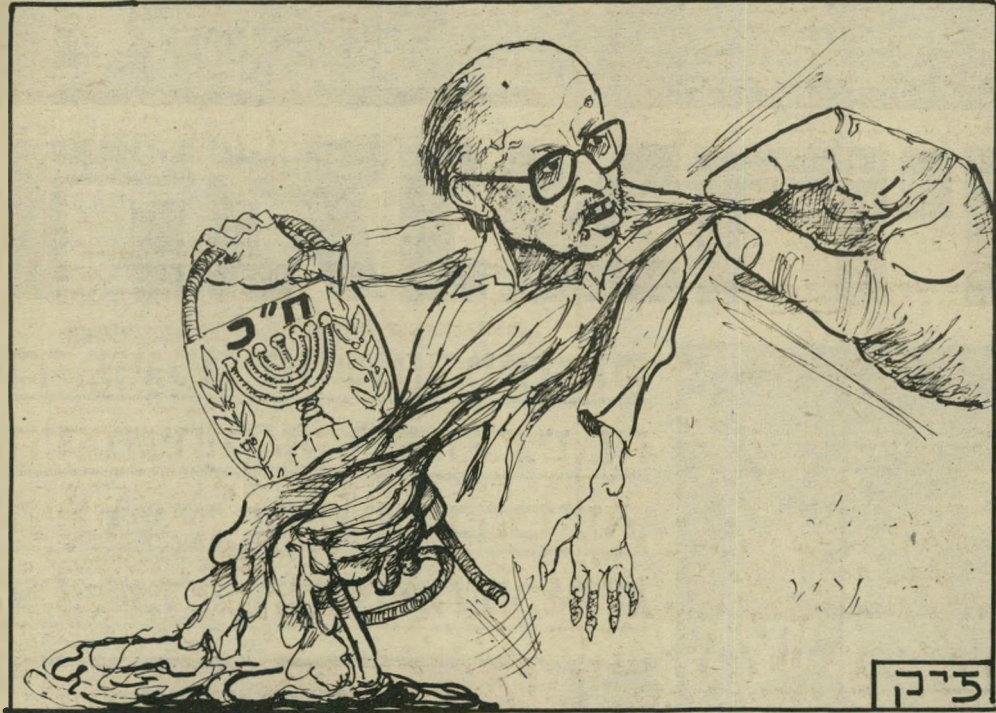
יש שאינם מוכנים למעשה גס כזה כלפי המנהיג הנערץ בעת דעיכתו. הם הציעו להניח לו לנפשו ולאפשר לו להישאר חבר הכנסת העשירית עד לסיום כהונתו, כאשר חברותו בה תפוג במילא.

כל זה מאשר לחלוטין את הריאג' נזוה של העולם הזה, שהסתמכה על

נבונה: הוא יכול לנצח רק בעזרת אריאל שרון, ומי שמאמין כי שרון יסתפק במעמד של מס' 2 תחת דויד לוי, וקוק לפסיכיאטר.

שרון עצמו הקים שוב מהומות קטנות, ואיים במהומה גדולה. אך מטרתו היתה, מן הסתם, צנועה יחסית: להבטיח לעצמו מקום כלשהו בצמרת, באמצעות סחיטה ואיומים. אך מעמדו הלש יחסית. קשה להניח שיצליח להדיח את משה ארנס, שמעמדו איתן גם בציבור.

וייצמן: דרדסים. הפצצה הגדולה של עזר וייצמן לא עשתה, במציאות זו, את הרושם המקווה. היא עוררה סקרנות רבה, אך לא התלהבות אמיתית, כפי שעשתה בשעתו ד"ש.

הציבור את מצבו האמיתי, אף כי הוא ברור עתה לכל? **רביעית: האם יש צורך לשנות את חוק יסודי: הכנסת? כדי שאפשר יהיה לשלול את חברותו בכנסת של אדם שנמצע ממנו בגלל נסיבות מעציבות כאלה, לתפקד כנציג-העם?**

על שאלות כאלה קשה לענות גם בימים כתיקונם. עתה, בהיכנס המדינה למערכת-בחירות, בוודאי יעשו אנשי חרות את הכל כדי להעלים לחלוטין את מצבו האמיתי של גיבורם הנערץ, ולוא רק כדי שניתן יהיה להשתמש בשמו ככנס אלקטורלי בעיירות ובשווקים, שבהם כיהן בגין, כאשר היה "במיטבו", כמלך-ישראל.

האויב הגדול של וייצמן הוא זכר ד"ש. פשוט אי-אפשר לחזור על תרגיל-ד"ש אחרי מה שקרה — ואילו עזר, בטענו כי אינו מקים ד"ש 2, עושה למעשה בדיוק זאת. הרכב האיש הצפוי של רשימתו הראה השבוע כחזון מדויקת על תרגיל ד"ש. היה לעזר עוד אייב: עזר, כבר בשבוע הראשון חזר על תעלוליו החביבים. בשעה שצוות-טלוויזיה הכין במישרו מעין תשרי-שרות למיפ לגתו, התקשר וייצמן עם יצחק שמיר למען הצילום. לפני כן אמר למזכירתו: "קשרי אותי עם דרדסבא, וכסוף השיחה עשה 'תנועה מיוזרות' בעלת אופי מיני. כל זה צולם, ורק עורך רחום פסל את הקטעים האלה.

אחרי 12 שעות

הגיעו

בכנסת לקו הגמר

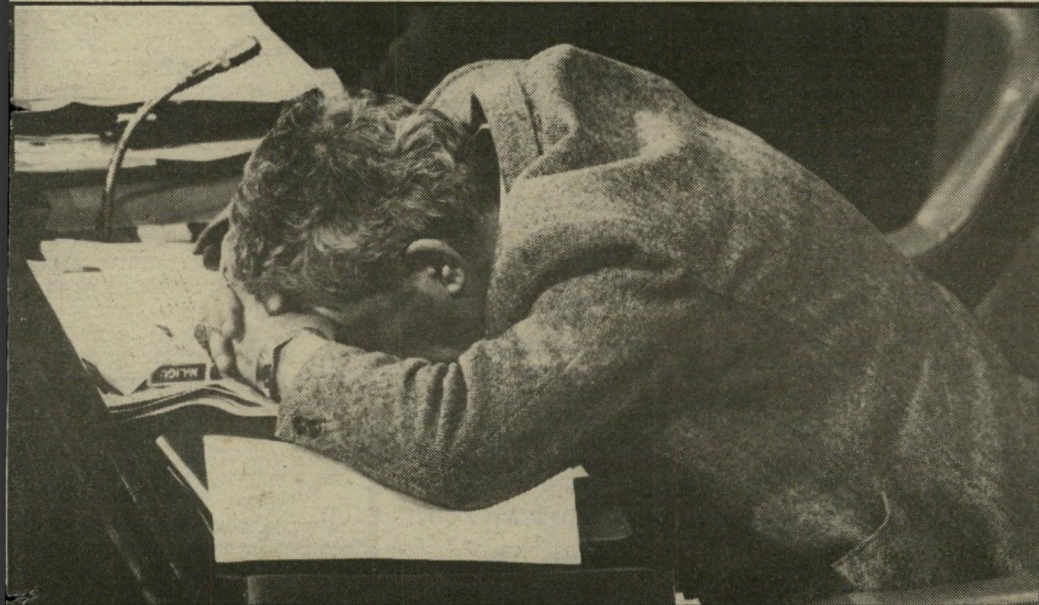

אילו היו מוכרים כרטיסים לשיבת הכנסת ביום חמישי שעבר, הקופה היתה נסגרת עוד לפני פתיחת הישיבה ב-11 בבוקר. יציע הקהל היה גרוש עד הכיסא האחרון, ורבים אף ישבו על המדרגות שלא כמקובל. בחוץ המתווכחים סקרנים למקום פנוי, כדי לצפות ולו רק לכמה דקות בהצגה. יציע העיתונות כמעט קרס תחתיו מעומס ציור הצילום שהיה מונח בין הכיסאות. ואבים פרלמנטריים ותיקים התחככו בכתבים שאינם מסקרים בדרך-כלל את דיוני בתי-הנבחרים, אך התעקשו שלא להחמיץ את היום המיוחד.

במיומנוי הכנסת השתרכו תורים ארוכים. רבים נאלצו להסתפק בשלי-גונים וגלידה, משום שהעדיפו לא לעמוד בתור, אלא לקנות את מה שהוצע ליד הקופות הרשומות. סדרני הכנסת הוותיקים התקשו לעקוב אחר העוברים והשבים בין מיומנוי הח"כים והמיומנוי הכללי. בכניסה ליציע העיתונאים ישבו ציוותי טלוויזיה זרים והמתווכחים למראיין הבא שלהם. רוב הח"כים רואיינו כמו בסרטנע לרשתות מכל העולם.

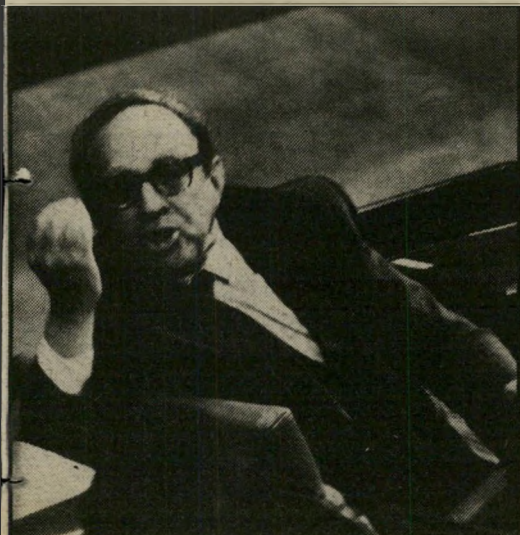
המנצחים -

כך פעלה הדמוקרטיה. זה היה מצחיק, זה היה מרגיז, זה היה רציני, זה נגמר בהכרעה. ציון צפיריר הנציח את הרגעים

הדיון הארוך למנוחה, כשהוא משעין את ראשו על השולחן. כאשר החתים ח"כ אברהם כץ-עוז את הח"כים, שהתנגדו להצבעה חשאית, נאלץ להעירו.

תנומה קומוניסטית ראש עיריית נצרת, תאופיק זיאד, שאינו מרבה לבקר במישכן הכנסת, ניצל את

זעקת דאגה

שר-המדע, יובל נאמן, מנ-סה להסביר למערך מדוע חיונית חשאיות ההצבעה על הקדמת הבחירות.

גיבור לשעה ח"כ הליברלים, דרור זיי-גרמן, נח במושביו במליאה אחרי שהתראיין לכל העיתונאים מהארץ ומחו"ל.

מנוחת הלוחם אהרון אבו-חצירא מנסה להתרכז במושביו אחרי שלושה ימי פעילות שבהם כמעט לא ישן. לצידו משוחח יגאל הורביץ מהליכוד עם ח"כ העבודה, ז'אק אמיר.

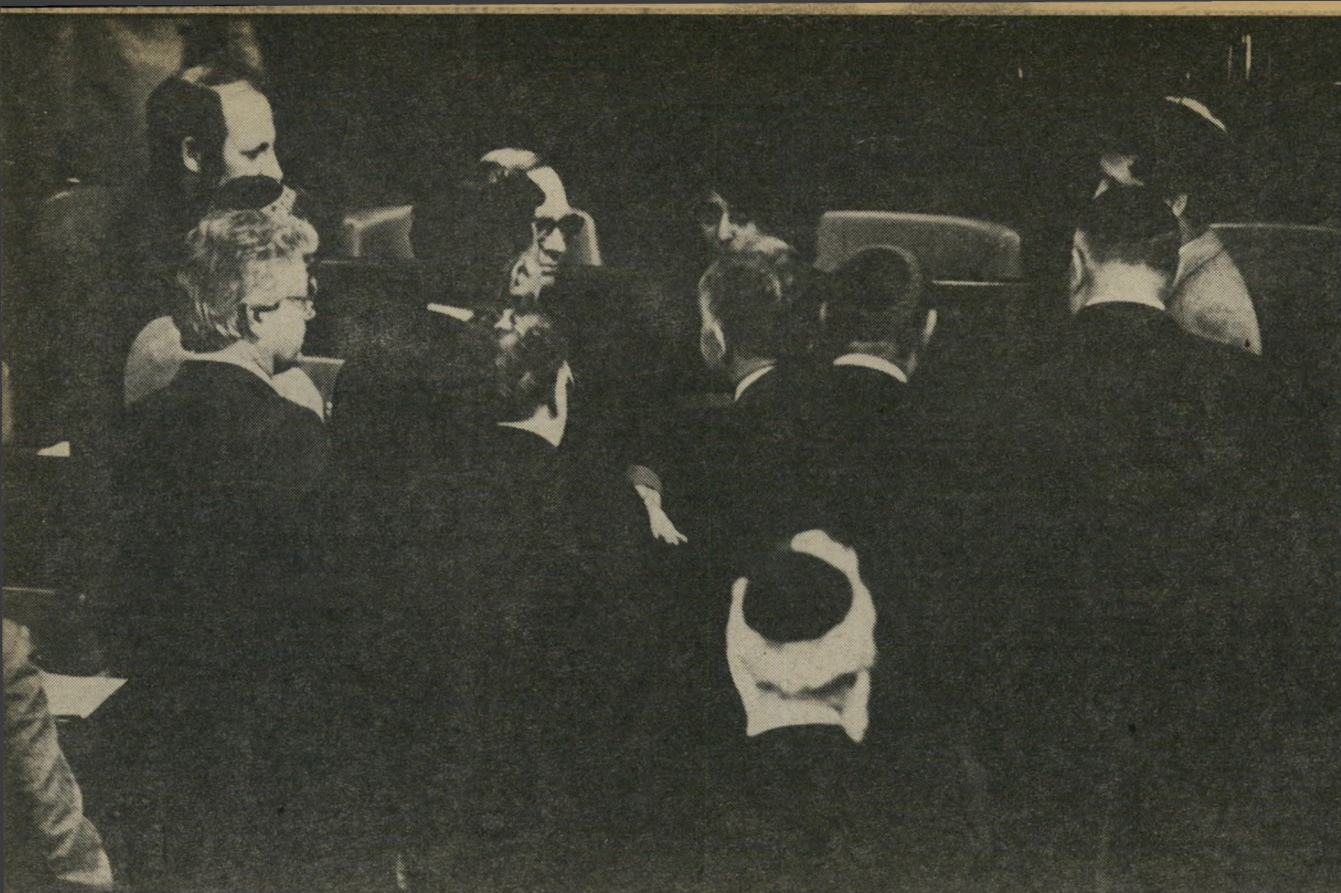
20 דקות הח"כים הנוכחים של העשירית

הערות מסוימות שנשמעו באולם, בייחוד של מנחם סבירור, גרמו גליי צחוק בין העיתונאים, עד כדי כך שסבירור איים, באחד המיקרים, להרץ חזק את כל היושבים ביציע העיתונות אל מחוץ לאולם.

סמוך לשעת ההצבעה הגורלית פנה סבירור למוני הקולות, מהקואליציה הוא ביקש את מיכה זיגור, אחרי כך תיקן למיכה גרייזר, כשהוא מתכוון למיכה רייסר. לא רק סבירור אינו יודע את שמות כל חברי הבית בעל-פה. רובם נכנסו לבית-הנבחרים כשהם אלמונים וכך גם ייצאו ממנו. אפילו עיתונאים שישבו ביציע שאלו מרי פעם מה שמו הפרטי של ח"כ זה או אחר, שנשכח מזכרונם.

לרבים מן הנוכחים במליאה היה זה יומם האחרון בכנסת. הם ידעו שלכנסת ה-11 הם כבר לא ייבחרו.

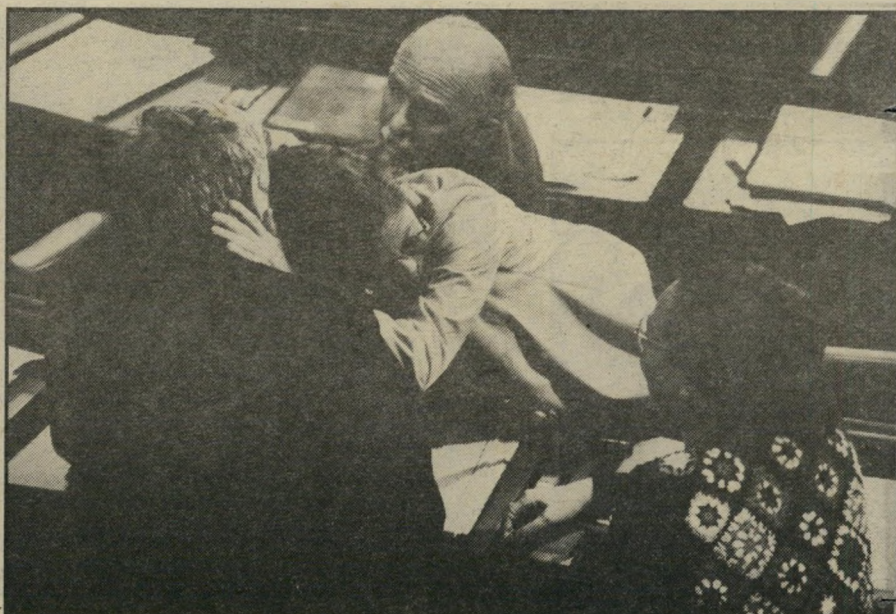
רוקא מי שלא נבחר במליאה עורר את מרבית ההתרגשות. בכל כמה דקות רמז משהו שמנחם בגין עומד להגיע לכנסת. והעיתונאים יצאו מבוהלים לפתחי דלתות המליאה, אך לשווא. הוא לא בא. רק הוא היה חסר כדי להשלים את הדראמה, וסביב אי הופעתו נפוצו בריחות ואימרות-כנף רבות.

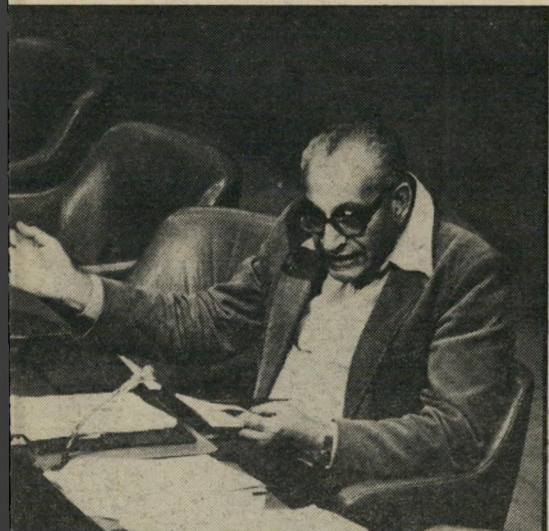
והמנוצחים

"רק רגע!" ראש-הממשלה יצחק שמיר פונה אל ספסלי המערך ומבקש מהם להירגע. היה זה בשיאה של הדרמה שבה נוהל ויכוח סוער על דרך ההצבעה לפיזור הכנסת ולהקדמת הבחירות. יצחק שמיר היה רגוע ברוב שלבי הדיון.

חיבוק לסולידריות ח"כ העבודה, עדנה סולודר, מחבקת את עוזי ברעם ששב מסיוור הח"כים של ועדת הקליטה בארגנטינה. ברעם ושני חבריו האחרים למישלחת, הגיעו למישכן סמוך לשעה 6 בערב הישר מנתב"ג.

מתנצל ח"כ תל"ס, מרדכי בן-פורת, מעיין בתקנון הכנסת. אחרי שהוא הודיע בשעות הבוקר על החלטתו הסופית, הוא ישב רוב הזמן במליאה.

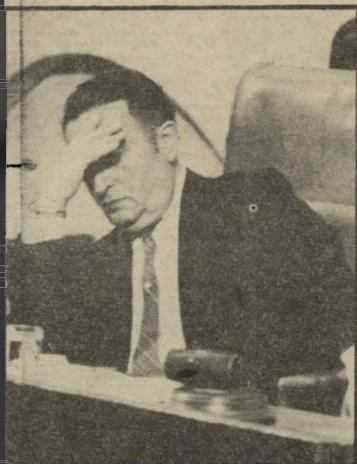
צעקה נרגזת שר-החקלאות, פסח גרומר, לא שלט ברוחו. קם על רגליו ודרש מסגן יו"ר הכנסת משה שחל לקיים הצבעה חשאית.

מבט זועם אריאל שרון מבט ליציע העיתונאות. שרון, שהיה לבוש במעיל, ניצל את שעות הדיון כדי לחשב את מיספר תומכיו במרכז חרות.

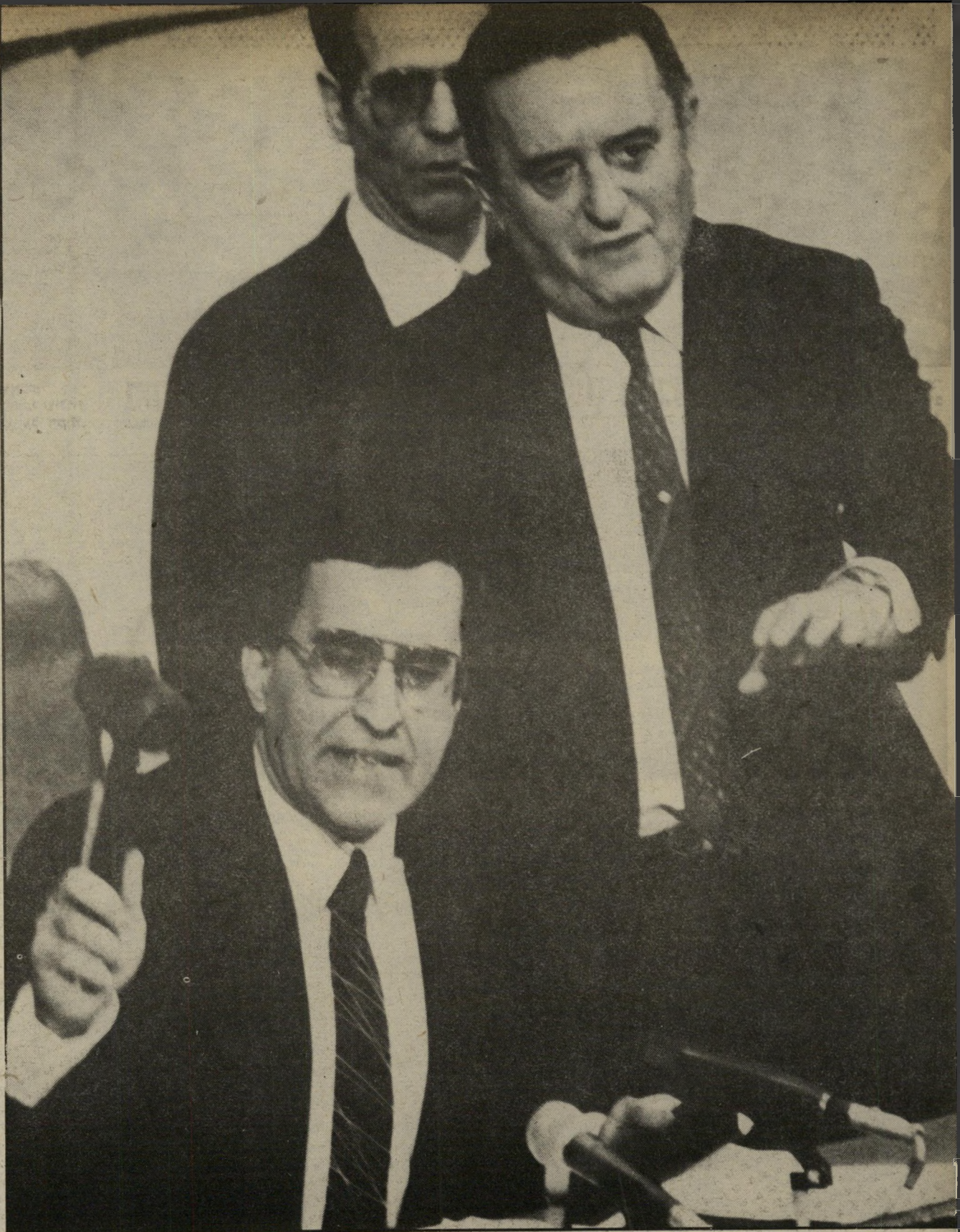
חוזר סבידור מתכוון להת-
יישב על כיסאו, וסדרן
הכנסת מניח כרית בגב המושב.

מתלבט סבידור מנסה ל-
התרכז ולבחור בין
סעיפי התקנון הנוגעים להצבעה.

מחליט יושב-ראש הכנסת
מודיע על החלטתו
לקיים הצבעה גלויה, ולא חשאית.

הדרמאטית שבה הוחלט להקדים את הבחירות. שחל הודיע שההצבעה
תהיה גלויה. נציגי הקואליציה מיהרו להזעיק את סבידור למליאה. כדי
שיציל את המצב, אך שחל לא מיהר לפנות לסבידור את מקומו.

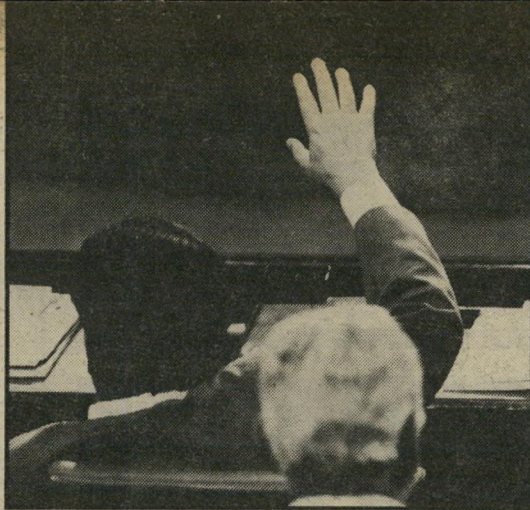
"לא רוצה לזוז!" יושב-ראש הכנסת, מנחם סבידור, ממ-
תין שסגנו, ח"כ העבודה משה שחל,
ימנה את כסא היושב-ראש ויתן לו להמשיך לנהל את ישיבת הכנסת

שידול אחרון ח"כ חרות, מאיר שיטרית, מנסה לפני ההצבעה לשכנע את חב-
רי תמ"י, בן-ציון רובין ואהרון אוזן, לשנות את דעתם ושיטכמו
להצבעה חשאית. שיטרית ייצג את הליכוד במגעים עם תמ"י, ורפי אדרי ייצג את המערך.

"מה לעשות?" סגן-ראש הממשלה, דויד לוי, מנהל שיחה ערה עם מונל-
ההסתדרות ירוחם משל, בעיצומו של הדיון בשעות אחר-
הצהריים. משל יושב כל הזמן במקומו הקבוע ולא זז ממנו. לוי, לעומתו בילה במיזנון.

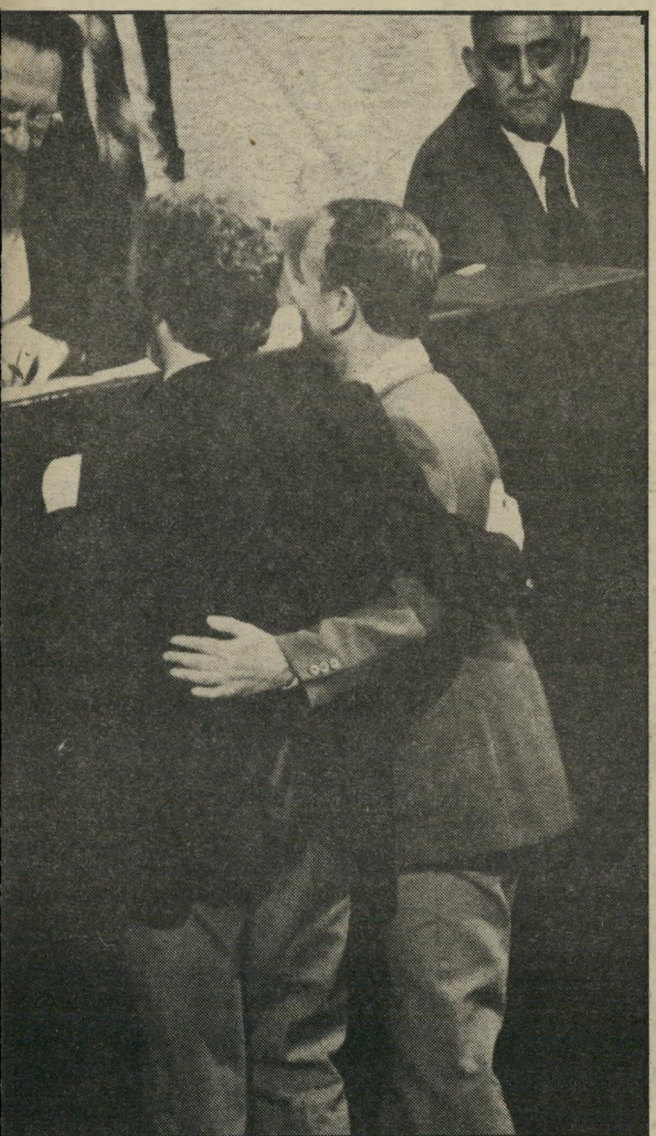
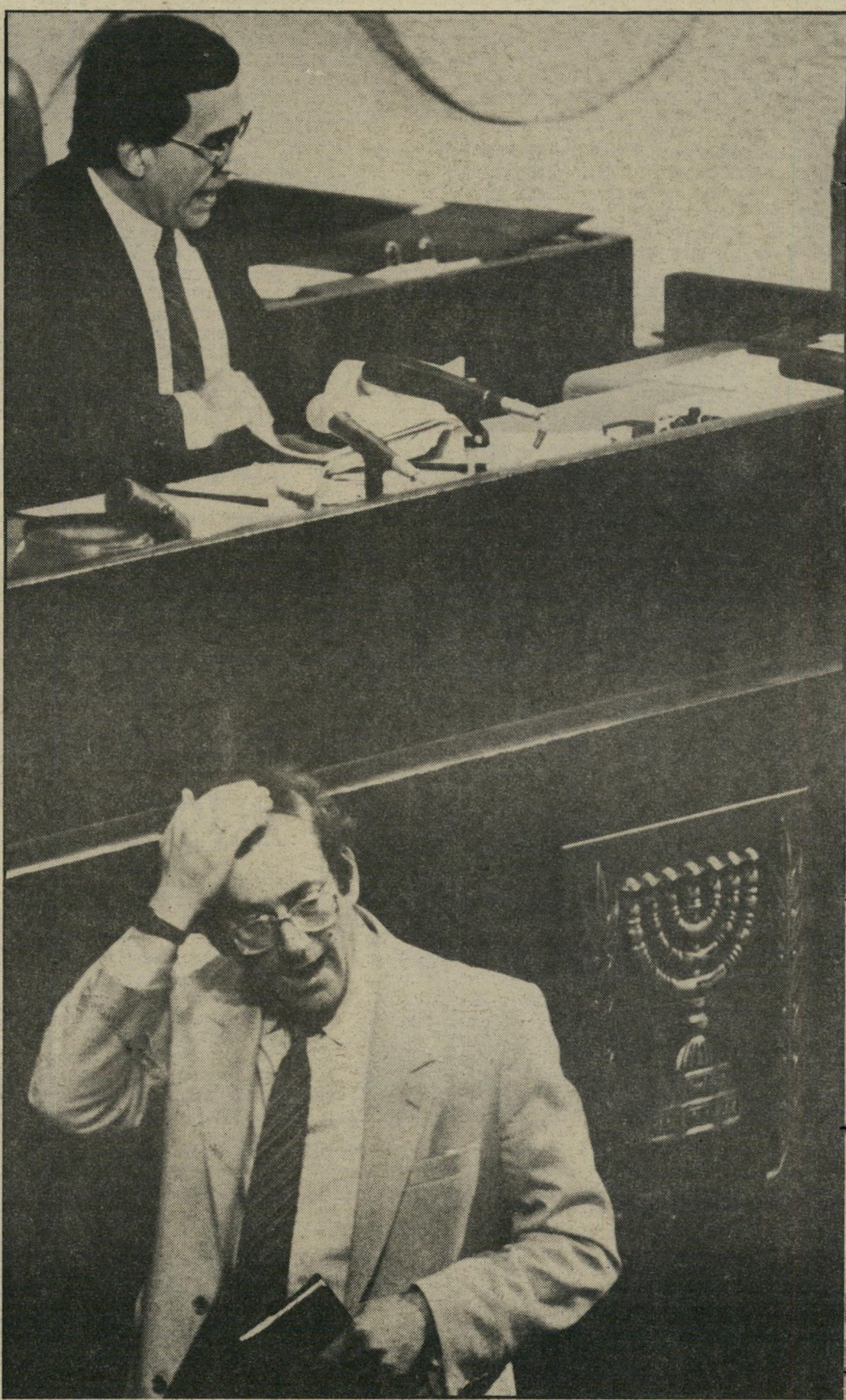
ההצבעה המכרעת
יצחק ברמן מצביע נגד הקואליציה
יה מול מבט משתאה של דב
שילנסקי (מימין) והתעלמות מכוונת של ח"כ אהוד אולמרט (מאחור).

בעד! שר העבודה והרווחה, אהרון אוזן, מרים את
ידו נגד הקואליציה, בהצבעה המכרעת.
מאחוריו יושב ח"כ מיפלגת העבודה חיים בר-לב.

בעד! בן-מורת מרים את ידו נגד הקואליציה כש-
מתבונן בו ח"כ התחיה הסרי, צבי שילוח.
שישב שעות באותה התנוחה כשאצבעו על רקתו.

הסוף שני מוני הקולות, אורי סבג מהעבודה ומיכה רייסר מחרות
(משמאל) סופרים את קולות התומכים והמתנגדים להצעה
להקדמת הבחירות. לצורך הספירה הרכיב סבג הכאר-שבעי מישקפיים.

התוצאה רייסר וסבג, מדווחים למזכיר-הכנסת שמואל יעקובי
סון על תוצאות שלוש ההצבעות לפיזור הכנסת. שנדונו
באותו היום. הספירה היתה רגועה משום שהתוצאות כבר היו ידועות.

יושב-ראש-הכנסת משה שחל, שההצבעה על הצעות
החוק לפיזור הכנסת תיערך בחשאיות. אולמרט בלט
בצעקותו ולכן הוגש לו לפני-כן תה מהול בוויסקי.

חכי ראש ח"כ לע"ס, אהוד אולמרט, אוחז
בידו האחת בראשו ובשניה
בסיפרון תקנון הכנסת. אחרי שנואש מלשכנע את סגן

מנכ"ל המדינה

אל המערכת המישפטית למצוא שם את הפיתרון.
יתכן כי זוהי אמנם אחת הסיבות, אך ברור לחלוטין כי האדם המפעיל את המערכת הזו חשוב לא פחות ממנה. אילו היה יושב בתפקיד אדם חלש והססן, היה יכול לרחות את מרבית הפניות, בטענה כי אין הן שייכות ישירות למישרדו. אולם זמיר איננו נוקט עמדה כזו. אני מקדם בכרכה פניות כאלה. לפעמים צריך אפילו לזנוק פעילות בתחום שאינו תחום מישפטי מובהק, כדי להוציא את האנשים מתוך סכך הלבטים, ולתת להם בסיס וכיוון לפעולתם, אמר זמיר השבוע.

זמיר הוא אכן האיש שיום את ועדת קרפ, שברקה את מצב אכיפת החוק בשטחים. הוא סיפר, כי מקריאה בעיתונים ומתיקי מישטרה שהגיעו למישרדו, ראה כי מרבית העבירות בשטחי הגדרה ורצועת עזה לא נפתרו, וכי איש לא הועמד עליהם לדין. על כן, מיזמתו, כונן ועדה והציג את מסקנותיה לממשלה. הרוח העלה תמונה מדאיגה של המצב, דברים אחרים כבר תוקנו בעיקבות הרוח, אבל הוא יודע שהפיתרון עדיין רחוק.

הוא מטפל בעניינים נוספים בשטחים הכבושים. מאז נפתחה הדרך לבג"ץ בפני תושבי השטחים, נוהגים אנשי הממשל הצבאי להיוועץ בזמיר על כל פעולה שהם עושים בשטח. לפני סליטל כבישים או בניית מחנות צבא פונים לקבל את אישורו של זמיר.

זמיר אינו מהסס להביע את דעתו על אנשי טי"ט. קבוצה קטנה שיוורה

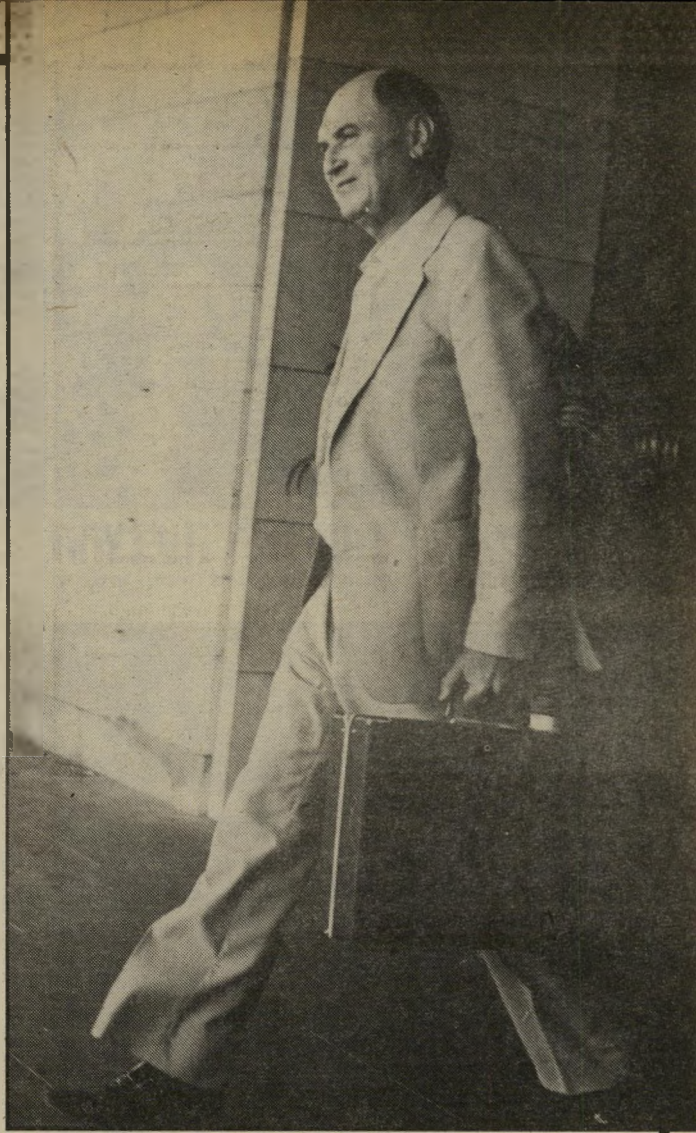
קומתו הממוצעת, גיורתו העריגה ובעיקר החיך המבוים מעט המסתמן תמיד על פניו. נתנו לו תרמית של אדם חלש, אשר יאמר הן לכל דרישות הממשלה.

לא יהססו לירות

עברו כבר יותר מחמש שנים מאז מינויו של זמיר, והיום אפשר לאמר, כי במיקרה של זמיר — התפקיד עשה את האדם. המישפטן ההססן התגלה בשנים האחרונות כאדם שאינו חושש להחליט החלטות

כאשר היתה השבוע הכנסת כמרקחה ואיש לא ידע אם ההצבעה החשאית שתקבע את הקדמת הבחירות היא חוקית, פנה יושב־ראש הכנסת אל המציל הלאומי, אל יצחק זמיר, היועץ־המישפטי לממשלה, כדי שיתן לו הנחיות כיצד לפעול.

לא תמיד מופנים הורקורים בצורה דרמטית כל־כך לאיש הצנוע הזה, הנראה ומתנהג כפרופסור. בשקט ובצינעה הוא יושב במישרדו אשר בירושלים, ומשם הוא מושך בחוטים המפעילים את המדינה. אין כמעט שטח אחד מישטחי החיים במדינה, שלא עבר תחת שבת ביקורתו וייעוצו. פעם אמרו עלי שאני מנכ"ל המדינה, אבל מאז יש מנכ"ל חדש, כבר ומכובד, אמר השבוע בחיך מבוים יצחק זמיר בכינוס של המכון להש"ת למלות עורכדיין, שנערך בקיסריה.

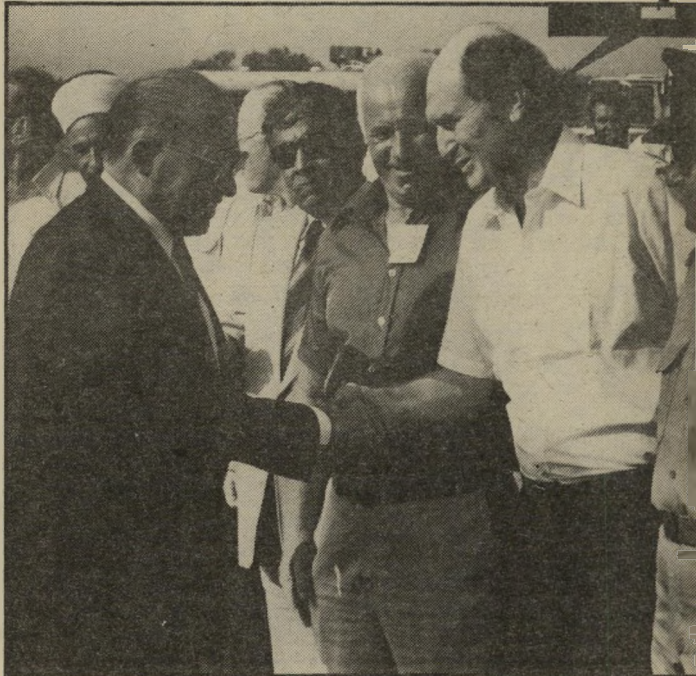
היועץ המישפטי לממשלה הכריע השבוע לגבי ההצבעה בכנסת. הוא יזם את דו"ח קרפ, יזם כעת ועדת־חקירה לעניין מפולת מניח הבנקים. הוא יחליט אם להעמיד לדין את אסף חפץ. הוא יכול להשפיע על תוצאות הבחירות בחקירות נגד שרים, ח"כים ומוסדות

אולם גם זמיר עצמו יודע היטב שלא הח"כ אברהם שפירא ולא כל אדם אחר יכולים לרחוק את רגליו מתפקידו כמנהל המדינה.

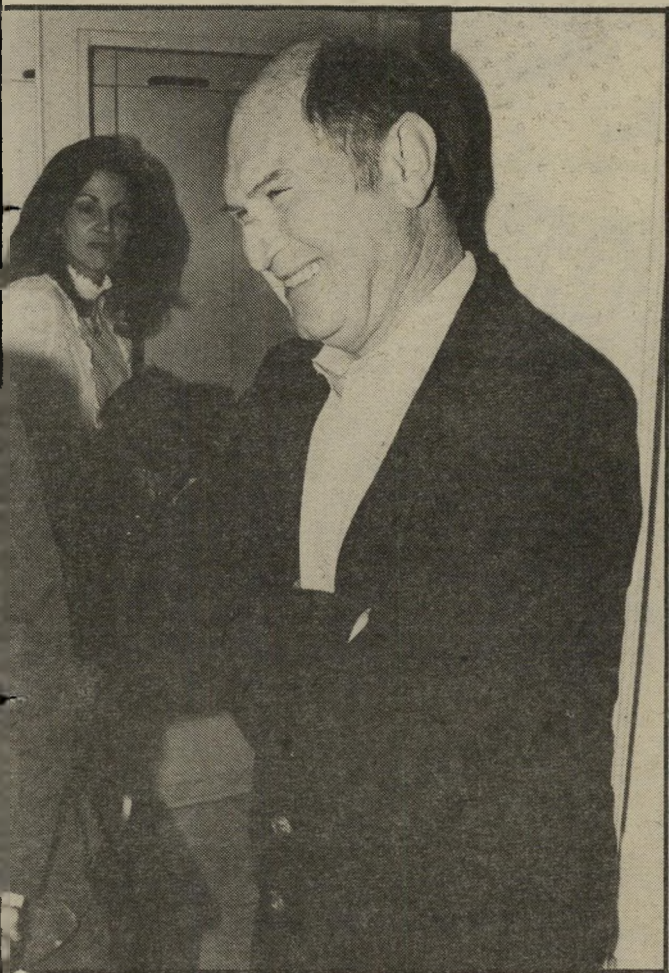
זמיר הוא היועץ־המישפטי הראשון שמונה עליידי הליכוד. הוא בא במקומו של אהרון ברק, אשר התמנה ב־1978 לבית־הדין העליון. גם זמיר וגם ברק באו למישרה מן האקדמיה. שניהם לימדו ועדיין ממשיכים להרצות באוניברסיטה בירושלים. אולם למרות ששניהם מישפטנים מבריקים יש הבדל עצום ביניהם.

ברק אינו מהסס להחליט החלטות כואבות. הוא נראה מנותק מהמציאות ונדרמה תמיד כיושב במיגדל שן. יש אומרים כי הוא מרוחק ומורם מעם. אהרון ברק הפך את תפקידו של היועץ־המישפטי — תפקיד פקידותי בעצם — לתפקיד חשוב ביותר במדינה, אחרי זה של ראש־הממשלה. אפילו בשיחות השלום בקמפ־דייוויד התבלט ברק.

זמיר הוא בערך בן גילו של ברק, בסוף שנות ה־40 של חייו. בקולו של זמיר מתנגנת נימה של מיכטא זה, נימוסי ואדיבותו מסגירים את מוצאו האירופי. בתחילה היה נדמה כי יהיה לו קשה מאוד להיכנס לנעליו של ברק.

זמיר נפדר בנמל התעופה לא הססן

על פועלים הנוסעים באוטובוס לעבודה — לא יהססו לירות גם באויבים שלהם בישראל. הם קיצוניים ואינם פועלים בהיגיון. הקבוצה המכונה טי"ט לא תהסס לעשות פיגועים גם בשטח ישראל, הוא אומר.

נזק לממשלה ולאזרחים

לאחרונה יזם זמיר גם פעולה בשטח הכלכלי. זמיר רואה את התמוטטות מניות הבנקים כאסון כלכלי, מהקשים ביותר שידעה המדינה. ואם כי גם זה איננו שטח הנשלט אך ורק בחוקים מישפטיים, לא

אמציות ולהרגיז את הממשלה וגופים חוקים אחרים במדינה. מלבד תפקידו העיקרי, לראוץ לכך שמוסדות השילטון יפעלו כחוק, הוא שולח ידו בכל. הוא עסק בבעיות ביטחון המדינה, בעיות כלכלה, מיפלגות, דת ומדינה, בעיות חברה, ועוד ידו נטויה.

יש לו הסבר מוכן לשאלה מדוע מגיעים אליו כל העניינים הללו. המישפט הוא מערכת פחות או יותר מוסדרת. יש בו חוקים, תקנות ותקדימים, שלאורם אפשר לפתור בעיות. על כן, כאשר באחת המערכות האחרות במדינה מתעוררות שאלות שאין להן פיתרון, פונים באופן טבעי

במדינה

ולא יהיה להם נוח לחיות במדינה יהודית כאזרחים ממדרגה שניה. יכ להיות שהם יבואו ויגידו: נעשה סידור נקבל כסף ונחיה במדינה אחרת אפשר לעשות צעדים. אתן לך דוגמה לוא, למשל, היו סוגרים את הגשר על הירדן, אני בטוח שתהלה ההתרוקנות של הגדה היה מתגל באופן יוצא מן הכלל.

לא רק נגד תושבי השטחים זוט שילוח את מזימותי המחרידות. הערכים אורחי ישראל נמצאים אצל על הכוונת: "זו כבר בעיה יוו מסובכת. אולי נותנים לתהליך הטיב להתרחש כך, שהדברים יגיעו לה נגשות כזו שלא יהיה כדאי לו להשאיר כאן."

● **על השינאה בין ש העמים:** "הערכים שונאים יהודי ולהיפך, וזה דבר בריא וטיבעי... כ ממלחמת-השיחרור היהודים שבי לקרוא כותרות במעריב שביש שאלפי ערבים נהרגו בקרבות, וכש ספטמבר השחור, וחוסין הרג ערבים אנשים באוטובוס אמרו: שיהיה ל לבריאות! גם אנשים מהשומר הצע שמוחו..."

● **המלחמה היא דבר אורגני ל חיינו:** "חוסן מוסרי שלנו זו אגדה א זוכר הורים, פה בהרצליה, שבאו ואמ לי: הפלמ"חניק שלנו נעשה איש א אתה יודע כמה מתחרים בפלמ"ח יורים בערבי יורים באשה ערבית: נעשה ספורט אצלם! אמרתי להם: תבלבלו את המוח. הבחור נשאר כ שהיה. ככה זה במלחמה."

● **אולי ככה זה אצל אחרים:** אצל שילוח. "אני מכיר שלומיטט שלא הייתי יכול להפקיד בידיו ערבי. בידיו אתה יכול להפקיד ערבי אינני שונא ערבים. אני קיצוני מ שום שאינני רואה-פיתרון אחר."

● **על לבנון:** "ממתי דרום-לב איננה ארץ-ישראל? גם שכם לא היו פעם מדינת-ישראל. או מה? צר להודיע שאנו לא עוזבים, ולסג

הכנסת הציונות האכזרית

החוק הפלילי בכמה ממדינות אירופה אוסר על התבטאויות כמו שלו — אך בכנסת קיבלו אותו בשימוחה ומינו אותו לוועדת-החינוך

צבי שילוח (70) אינו פנים חדשות בפוליטיקה הישראלית. במשך 50 היה עסקן במפא"י, השתתף בהקמת מפלגות (רפ"י והתחיה) ולובי ימני ידוע (התנועה למען ארץ-ישראל השלמה). היה חבר במפלגת העבודה ובלכוד.

לאור הביוגרפיה הפוליטית שלו, אך מיקרה הוא שמעולם לא שימש חבר-כנסת. פרט חסר זה התמלא לפני שבועיים, כשחנן פורת התפטר מהכנסת ושילוח, מועמד מס' 4 ברשימת התחיה, תפס את מקומו. אחרי ההשבעה, כשירד מהדוכן, ניגשו אליו ח"כים רבים ולחצו את ידו. לפי עדותו, המברכים החמים ביותר היו אנשי מפלגת העבודה. "הם זוכרים אותי מהתנועה עוד מהתקופה שבה היו צוציקים", הסביר.

הטפותיו של שילוח, הממליץ מזה שנים רבות על "ציונות אכזרית", הכוללת גירוש הערבים מהארץ (הוא משתמש בלשון נקיה: "העברת אוכלוסין"), אינן מרתיעות את עמיתיו הפוליטיקאים. במדינות אירופה, שלמדו את לקח הנאצים, היתה תעמולה בסיגנון זה מובילה אותו אל ספסל-הנאשמים. בכנסת ישראל הח' לטו חבריו למנות אותו כחבר בוועדת-החינוך.

השבוע, בשני ראיונות נרחבים בהארץ ובחותם, סיכם שילוח את עיקרי הציונות האכזרית:

● **על "השאלה הדמוגרפית":** "כבר יצחק טבנקין אמר: צריך כל מיני קונצים כדי לפתור את

מישנה-ליועץ קרם תוצאות מדאונות

הגון ופנה בשאלה לראשה-עירייה אם מותר לפתוח? משני צידי של הקולנוע פועלים שני עסקים אחרים, מועדון כיליארד ואולם שמחות, הפתוחים תמיד בשבתות, ואיש לא העמיד אותם לרין, מגלה ומיר. הוא איננו רואה בקנס שיטל על הקולנוע פיתרון לבעיה.

זמיר לא יום את קבלת הטיפול בציתותים לאספן חפץ, אבל הוא יהיה זה שיכריע אם יוגש כתבי-אישום נגד השוטר או לא. הוא גם יחליט אם להמשיך לחקור בפרשות השר אהרון אוזן, ח"כ בני שליטא ופרשת לוינסון גם בתקופת ההכנה לבחירות הקרובות. בכך, יתכן מאוד, יוכל אפילו להשפיע על מערכת הבחירות עצמה.

אולם זמיר הוא בסוף הדרך. ברור כי לא זמן רב ימשיך עוד לכהן כיועץ מישפטי. דווקא כעת, כאשר צימחו שינוי ואיש לא מעז יותר לכנות אותו "הססן", הוא יעבור ל"בית הגמלאים" של היועצים המישפטיים, בית המישפט העליון. ושם, יחד עם קורמיר, מאיר שמגר ואהרון ברק, ימשיך לנהל את המדינה בצוות המוביל.

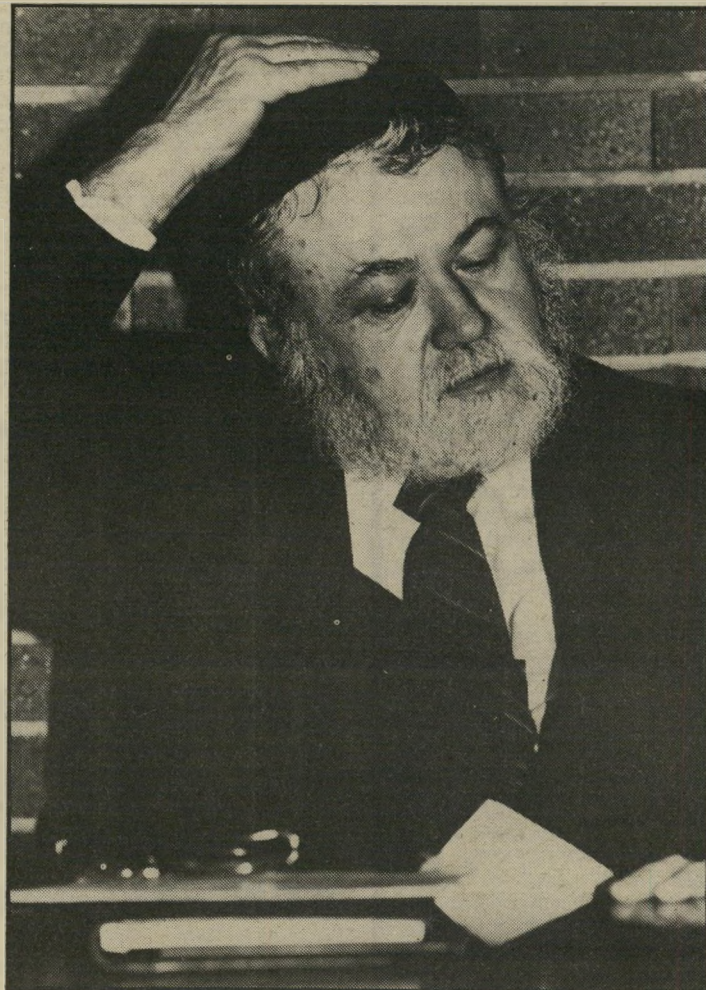
■ אילנה אלון

לא היסס בתי-המישפט הגבוה לצדק להחליט כאשר החליט, גם לבטלות של דת ומדינה אין הוא רואה פתרון מהיר. "הם צדקו כאשר בתקופת הקמת המדינה החליטו על מצב של סטאטוס-קוו בעניין הזה. יש לנו מספיק בעיות וצריך לחיות כאיפוק וסובלנות הדדית", הוא אומר, גם בבית-המישפט העליון אין אחדות רעים בעניינים אלה, גם שם חלוקות הדעות כמו בעם."

הפגנות-השבת האחרונות בפתח תיקווה אולי היו יכולות להיפתר בתביעה מישפטית, שכן הקולנוע, כבעלות מועצת-הפועלים של פתח תיקווה, עובר על חוק-עזר עירוני כאשר הוא פותח את דלתותיו בשבת. "לא הוריתי לפרקליט להגיש תביעה כזו כי אינני רואה הצדקה להעניש את הקולנוע בעבירה שמבצעים רבים אחרים. להעניש אותו דווקא משום שהוא היה היחיד שהיה

היסס זמיר לדרוש ועדת חקירה בעניין. הוא טוען כי עד היום לא ברור מה קרה לבנקים ומרוע זה קרה. ומכיוון שהעניין כבר עלה עד כה לממשלה סכומי עתק, עליה לבדוק זאת. המדינה נתנה ערבות על סכום של כשבעה וחצי מיליארד דולר עבור מניות הבנקים. עד היום נאלצה כבר לרכוש מניות בסכום של 500 מיליון דולר. "זהו נזק גדול לממשלה. רבנות אורחים ניווקו קשה, וגם אמינותה של ישראל כעולם נפגעה", הוא אומר.

פרשת תרזה אנגלוביץ משכה את היועץ המישפטי גם לתחום העכור והמסוכן של דת ומדינה. מזה כשנה, תלוי ועומד הבג"ץ שהגישו בתה של תרזה, בבית-המישפט העליון. "מחכים שם, כי לא יודעים בדיוק מה לעשות. זה איננו תחום שאפשר לפתור בו דברים בעזרת המישפט, אז מחכים, אולי הפריץ ימות". אמר זמיר, אך כאשר הוצאה הגופה מקיברה,

זמיר התלוצץ: "עד עכשיו אמרו שאני מנכ"ל המדינה. עכשיו יש מנכ"ל כבד ומכובד!"

הוא התכוון לח"כ אברהם שפירא, והוא טעה.

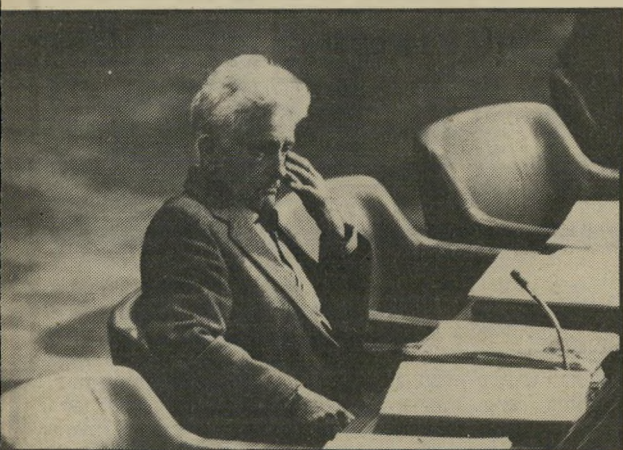
השר אוזן

אסף חסין ידו בכל!

תרזה אנגלוביץ

ח"כ שילוח

גם לנאצים היו קונצים כאלה

השאלה הדמוגרפית. מכיוון שאני מאוד מחשיב את העובדה שיש כאן עם ששונא אותנו, ואם נצטרך להכניסו לכנסת ניהרס, חשבתי גם אני על קונצים. אני הטפתי לטראנספר."

טראנספר, העברת אוכלוסין בעברית, היא קונץ תמים וטיבעי. "כשאני אומר טראנספר, זה אינו גירוש ולא ברוטאליות, אלא השקפה שזו הדרך ההומאנית ביותר לפיתרון הסיכסוך. זה יכול לקרות כתהליך טיבעי, בתוך מילחמה, כמו שקורה עכשיו בלבנון."

ויש לו גם דוגמה היסטורית, ממורו ורבו דויד בן-גוריון: "ב'48' בא ירשוב, שגריר ברית-המועצות, לבן-גוריון ואמר לו: 'שחרר את שכם'! בן-גוריון קרא (ליגאל) אלון ושאל אותו כמה ערבים יש בשכם. באותה תקופה, כל שיחרור היה מלווה בבריחת ערבים, ואלון ענה לו: 'יש בשכם כמה ערבים שאתה רוצה'."

קונצים אחרים: "אם הערבים יידוע, שמדינת ישראל היא עובדה מוגמרת

במדינה

(המשך מעמוד 13)

המזכירים את התעמולה הנאצית בשנותיה הראשונות.

רכי חיים

הראשון

נפגעי תאונות דרכים

שם קץ לחיי

בחג הפורים

מיכנים נישאים מועדים לפורענות אחת, כמעט ודאית: הם משמשים מקפצה למתאבדים. כזה הוא מיגדל אייפל בפאריס; בניין אמפיר סטייט בניו יורק; מיגדל-שלום בתל-אביב. דינגוף סנטר, מרכז הקניות המהדר בלב תל-אביב, על חמש קומותיו, איננו מיכנה נישא במיוחד, אולם נראה כי הניגוד בין המעקה הנמשך לאינסוף, לאורך כל קומותיו, לרחבה הפנימית הענקית, מסוגל להכניס רעיונות לראש.

קפה קרואסון. כאשר איש הביטוח אחרון גבעוני החליט לפני שנה להיכנס גם לעיסקי האפור, זה בוודאי היה הרעיון האחרון בראשו. הוא קיבל את הסוכנות המקומית של החברה האמריקאית, סטייג-לייט (אורות-הימה) ועד מהרה הצליחה הסוכנות החדשה לתקוע יתר בענף-המרוקם בארץ.

עם תחילת ההצלחה שכר גבעוני משרד בדינגוף סנטר היוקרתי. מדי פעם ישבו במשרד, נוסף לגבעוני עצמו ולסגל הפקידות, גם שותפו וגם אביו.

האב, משה גבעוני בן ה-59, סוחר-מכוניות, היה כשנה שעברה קורבן לתאונת-דרכים קשה, שבה נפגע באגני-הירכיים, ולאחריה אושפז חודשים רבים בבית-החולים. משה-ש תחרו, נטש את עסקיו הקדומים, הסתפק בכמה שעות עבודה ביום במשרד בנו.

בשבוע שעבר, בוג הפורים, כאשר מלא המרכז המיסרי הגדול על גדותיו ומיסדרונותיו המו קוניס-בכוח, הגיע גבעוני-האב, כמינהגו יום יום, כשהוא מסתייע בקביים להליכה, למשרד סטייג-לייט. אחרי שהייה קצרה במקום הודיע לפקידה כי הוא עולה לקומת בתי-הקפה לשתית קפה ואכילת קרואסון של בוקר.

כך אומנם עשה משה גבעוני. הוא נכנס לבית-הקפה, הזמין קפה וקרואסון. אולם תחת ללגום מן הקפה, הוא קם מן הכיסא, ניגש למעקה הקרוב, התרומם מעליו בשארית כוחו וזנח אל מותו כרחבה הפנימית המרוצפת.

היה זה המתאבד הראשון בדינגוף סנטר.

מישפט

מסורת חברונית

אביו של מוחמד שאהין הגיע בשבוע שעבר לבית-המישפט המחוזי בתל-אביב ואיתו כבש. הגבר הערבי הקשיש, תושב חברון, שנבר כי בנו נעצר כאשמת ניסיון לאונס. מוחמד בן ה-19 עבר בקטיף בפרדסים שליד סכין כאשר הבחין בשתי ילדות העונות בכביש. משום מה חשב כי אחת מהן היא פרוצה. הוא התפרץ אל הכביש, תפס בידה וסחב אותה לפרדס. הילדה צעקה ואחותה בת העשר הועיקה עורו. מכונתו שעברה במקום עצרה ולקחה את הילדות למישטרה (העולם הזה 29.8.84).

כאשר שמע האב על המיקרה, הכין את כל הדרוש על פי המסורת. הוא גייס סכום כסף ולקח איתו, ליתר ביטחון, גם כבש. הוא התכוון לפנות אל הורי הילדה, לשלם להם את הסכום שידרשו, לעשות סולחה ולהחזיר את בנו הביתה.

מיסותרי בית-המישפט והצדק הישראלי בילבלו את הערבי מחברון, שחזר לביתו עם הכבש, אך בלי הבן.

כבר לפני חודש וחצי

הקים אבו-חצירא בסודי

סודות מטה-בחירות

כשיצא מהמאסר ניסה

להדיח את אולן

מהמשלה, אך לא הצליח

דרך קבלת ההחלטות הפיננסי סיות בתמי הולידה גם את סימן-השאלה בנוגע למכונית המפוארת של אבו-חצירא (אחד הדגמים החרישים של פיזי 504) ונהגו הצמוד.

זוהי המכונית שכמעט ררסה כמה מנציגי התיקשורת, בהסערותה לעבר המיתקן המישטרי בבית-דגן. מסתבר שכאשר הישעה אבו-חצירא את עצמו מכהונת שר, עקב הסתבכותו המישט פטית, קנתה לו התנועה, לפי עדות מתנגדיו, מכונית, ואישרה את משכורתו של נהגו.

מקורביו של אבו-חצירא טוענים שהמכונית היא רכוש הפרטי של מנהיגם. אחד מראשי תמי מסרב להתייחס לוויכוח ואומר: "אין זה משנה אם הועברה החלטה במזכירות בעניין זה או לא — במילא המזכירות מורכבת מאנשים שמונו עליהם".

ממה נובע כוחו של אבו-חצירא בתנועת?

נחום מנחם מסביר שהוא מנצל את ההילה המשיחית סביב מישפחתו. "לשם אבו-חצירא יש משמעות ליוצאי צפון-אפריקה. אל נשכח מי היו אביו וסבו, וצריך להזכיר גם את דודו, הבאבא סאלי שנפטר לא זמן רב, ממשיך האיש: "הבריה היה שאבך חצירא משמש בשמו של באבא סאלי, בעוד שהאחרון היה תומך של

מויאל, גיזבר התנועה). המזכירות מורכבת משלושת חברי-הכנסת, מנכ"לים, רוכבי-התנועה (ויקי שרון כבר אינה משמשת כדוברת, אך עדיין משמשת כחברת-מזכירות), מזכיר התנועה ועוד.

מנחם אינו מסתיר את סלידתו ממנהיגת-תנועת-השעבר, "לאדם הזה יש עור של פיל. עוזת-מצח? חכם? רק לטוחניזמן קצרים, התייחסו שלו נובע מכך שהיה תלמידו של בורג. מעבר לזה — הוא ריקטטור: כל פעם שהיה אומר לי "התייעצנו" — הייתי שואל: "עם מי התייעצת? הרי המזכירות לא יודעת".

התיזה שמפתחים כמה מאנשי-תמי היא שאבך חצירא כלל אינו מעוניין בקבלת יותר מארבעה מנדטים לתמי בבחירות הקרובות, מכיוון שלא יוכל לשלוט בה בצורה יעילה אם היקפה יגדל מעבר לכך.

סוד:

איזה כסף?

השליטה האבסולוטית במיפי לגה מקבלת גם ביטוי כמנגנון הכספי של תמי: מסתבר שכל נושא הכספים מצוי באופן בלעדי בירי אבך חצירא וגיובר-התנועה, חגי מויאל. נחום מנחם מספר שמשכורתו השמנה

מנהיג אבו-חצירא והרצל ביום החמישי בכנסת

לדבריהם, חמישה-שישה מנדטים למיפלגתם, יעמלד מי שיעמוד בראש שתי המיפלגות הגדולות. חזירה יותר יסודית לתוך תמי (וצריך לציין שזוהי משימה קשה, עקב קשרי-שתיקה סמוי, המקיים על פי

הו הסוד השמור ביותר בתמי: "לסני חודש וחצי הקים אהרון אבו-חצירא, בסודי-סודות, מי טיה-בחירות. באורח פלא, לא דלפה ידיעה זו החוצה.

הסודות של תמי

אגודת-ישראל, והיה צריך לשכנעו רבות כדי שישכים לחלוץ את ידו של אבו-חצירא לצורך תצלום. בנו של הבאבא-סאלי, ברוך אבו-חצירא, נחשב לשונאו הגדול של אבו-חצירא. הוא נוטר לו טינה על כך שאבו-חצירא לא חילצו, כשהסתבך בכלא, בזמן שאחרון היה שר-הדתות!

סוד:

המצע

אם יש לתמי מצע? האם אין לתמי מצע? הרעות הלוקות בעניין זה. "לפני הבחירות", מספר נחום מנחם, "לא היה זמן לכתוב מצע. אחרי הבחירות — כבר לא היה טעם. היתה גם קואליציה".

מסתבר שלאחרונה גמרו לעבוד בתמי על מצע. מי עבד בהכנת המצע? "אנשי מיקצוע, בעיקר כלכלנים", אומרים הרוברים. לגבי השלב שבו נמצא המצע (אושר? לא אושר?) הרעות נחלקות אף יותר.

קשת התחזיות הפוליטית מבלבלת אפילו יותר: ארבעה מנדטים? אולי אפילו חמישה? מנהיגי הסיעה מגלים אופטימיות.

"אנשים רבים פרשו מתמי". בקרב הצעירים קיימת התנגדות לצורת השילוט של אבו-חצירא במיפלגה, אומר אחד הפעילים.

התנועה הזו נמצאת בשלב התפוררות. אני צופה לה עתיד קצר: קובע נחום מנחם.

של חגי מויאל היא ערובה לנאמנותו המוחלטת.

לפי דבריו, ודברי חברים אחרים בתמי, הוגש פעם אחת בלבד בשנות קיומה של תמי דרך כספי, וגם הוא היה מגוחך לחלוטין: "לא היתה בו אף סיפורה אחת!"

למי הוגש הדוח? למזכירות הסיעה. חברי המזכירות ממלאים פיהם מים, וטוענים שהמקטרגים לא יכולים לדעת את אשר מתרחש במזכירות. לגופו של עניין — הם מסרבים להניב. "לתמי יש, כמיטב המסורת הקור אליציונית, עמדות פיקטיביות. בראש כולן עומד למעשה הצוות המוביל: יוסף כנפו, חגי מויאל ויורם בן-שלום.

כנפו, גיסו של אבו-חצירא, הוא יו"ר דורות, הגדולה שב-עמותות. העמותות רשומות ברחוב ריבל 18 בתל-אביב, שם מצויים משרדי תמי, כדי לחסוך שכר דירה והוצאות מיותרות.

"יום אחד התעוררתי בבוקר וגיי ליתי, להפתעתי, שאני יו"ר עמותת לקט" מספר נחום מנחם. הוא שולף מיכתב מאת חגי מויאל, הפונה אליו כאל יו"ר העמותה. מנחם התפטר בכתב מראשות העמותה, שנחתה עליו בפפתיע.

בתמי טוענים שמנחם היה, למעשה, יו"ר עמותה שהיתה אמורה לטפח סופרים ומשוררים, ודרש שזו תממן גם את סיפרו, דרישה שלא יכלה להתקבל לפי חוות-דעת מישפטית.

הוראה מלמעלה) מבחירה שפני הרברים שונים לחלוטין. רוב הדוברים בחרו לדבר בעילום שם, מכיוון שחששו לעתידם בתנועה "שבדאשה עומד דיקטטור", לפי הגדרת אחד מהם.

נחום מנחם, בעל הספר מתחים ואפליה עדתית בישראל (מרצה מובטל, לדברי אבו-חצירא), שפרש או הופרש מתמי לפני כמה חודשים, הוא יוצא-דופן בכך שהוא מדבר בשמו. "אין שום מוסד נבחר בתמי! כל מוסדות-המרכז, ההנהלה והמזכירות — ממונים עליידי אבו-חצירא. הבסיס הוא ואסליות מוחלטות: קבלת תכתיבים ודאגה מתמדת שלא יתהווה גורם מאיים!"

גיוסה זו מקבלת חיזוק גם ממרואיינים אחרים: מסתבר שהכי נוסים היחידים של מרכז תמי היו בעיניו של מישפט מנהיג התנועה.

אין שום תפקיד נבחר בתנועה. גם עה. ומיהם החברים? גם זאת בעיה, מכיוון שלא נערך שום מיספק, ולא נערכה שום ועידה. מי מקיים עצמו כנאשי-שלומו (דני עזריאל, מנכ"ל הביטוח הלאומי אשר אוזחיו, מנכ"ל משרד-הרווחה; אלי ארז; יוסף כנפו, שהוא — לגמרי במיקרה — גיסו; יורם בן-שלום; חגי

אולי צעקה תמי. "זאב! זאב!" לעיתים קרובות מדי, כאשר זה עמד לקרות, לא האמין לה איש. (ראה איגרת העורך בעמוד 5.)

וזה רק אחת ההוכחות לכך שהצעד הפתאומי, כביכול, התבשל אצל אבו-חצירא מהרגע שהישעה עצמו מחברותו בממשלה והוחלף על-ידי השר אהרון אוזן. אחרי מתן פסק-הדין ששלח אותו לשלושה חודשי עבודת-חוז (הוא לא עשה שם כלום, מנבכים מקורביו) — הופיע אוזן בטלוויזיה ודרש את הקדמת הבחירות. זה היה כיומנתו של אבו-חצירא. אוזן מבטל עצמו לפני אבו-חצירא, אומרים מקורות בתמי.

כשגמר מנהיג תמי, לעבוד בחוץ, הציע לו אוזן לסנות לו את מקומו. ולתדהמתו, מספר אחד מפעילי תמי, לא סירב אבו-חצירא להצעה, אלא התחיל לגשש ולבדוק את התגובות.

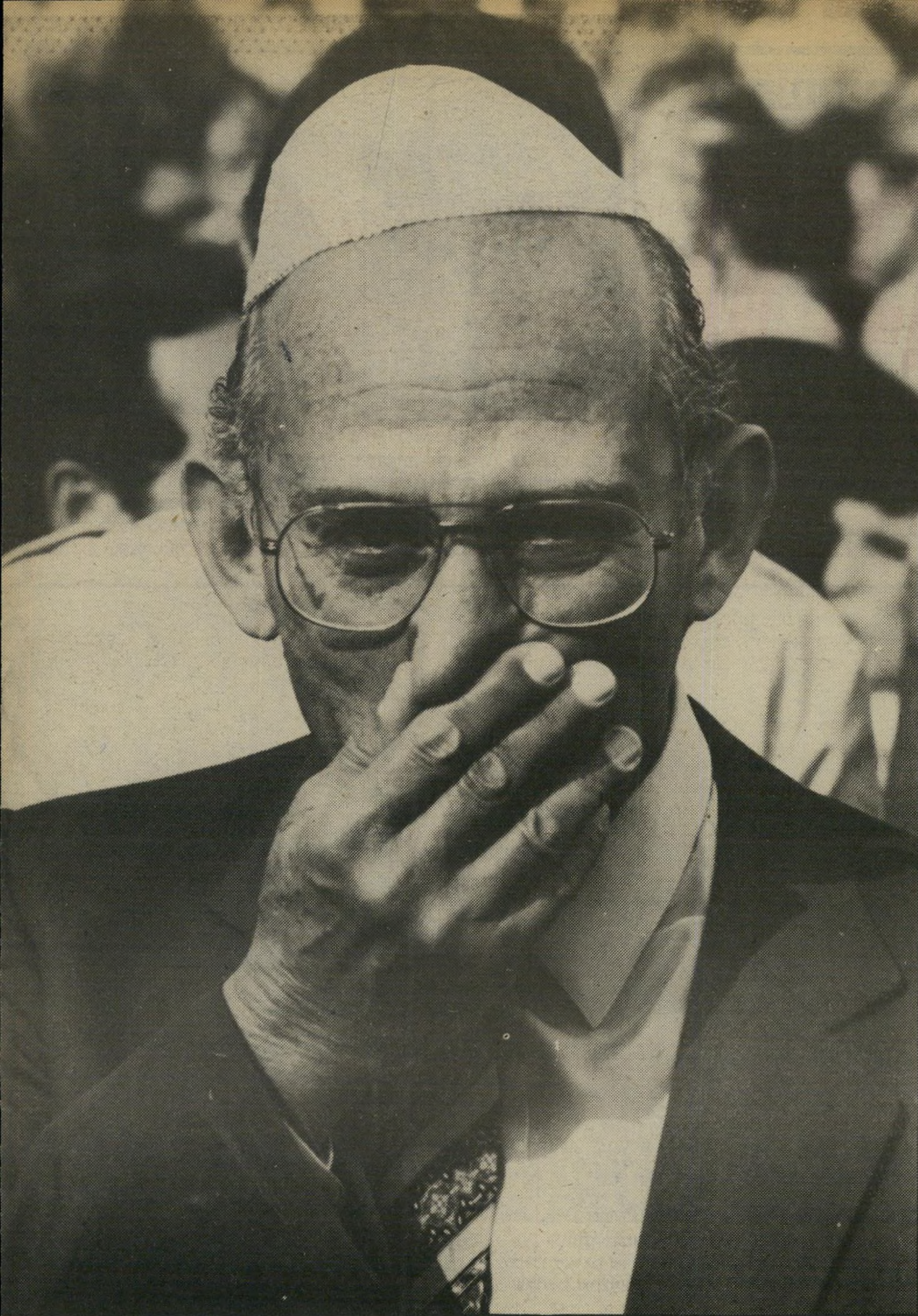
מסתבר שהתגובות, בעיקר בקרב צעירי תמי, היו שליליות, וחלקם אף מצהירים כיום שהיו פורשים מתמי אילו נעשה צעד זה.

אבו-חצירא לא שקט על שמריו בפעילותו להחליף את אוזן ולחזור לתפוס את כיסאו בממשלה. הוא הטיל את הפצצה כמבט, בשבוע שעבר, ופזיר שיכור-ניצחון את הכנסת.

ל זה מעיד, לכאורה, שתמי היא על הסוס. ראשי-המיפלגה צופים,

הנשיא

הסדרה!

ניסים גאון
בכניסה הראשית

התפתל כרי למצוא לעובדות פירוש קצת שונה. זה לא היה בדיוק כך, לא הוא אמר מה שאמר אלא משהו אחר, וכו'. אבל הוא לא הכחיש את כל העניין — אולי מפני שהיה לשיחה עד: שלמה לורין. אמוראי, שגם הוא איש הגון, לא הסתכן בהכחשה גמורה, שהיתה בבחינת שקר. הוא גימגם. אין מנוס מקבלת סיפורו של כהן כמו שהוא:

● שאכן היתה קנוניה להעביר בסודי-סודות, בוועדה ביטחוןית כמוסה מוסמכת לכך, ערבות כדי להציל את עסקיו הפרטיים לגמרי של ניסים גאון.

● ששימרון פרס, יו"ר המערך, היה שותף לקנוניה זו. ● שהמזימה נכשלה.

מכאן יוזמתה הפיתאומית של תמ" להפיל את ממשלת-הליכוד ולהקדים את הבחירות. היא יכלה להפרש באחת משתי דרכים, או בשתייהן:

● גאון רצה להתנקם בליכוד, שלא העביר את עניין הערבות בממשלה ובכנסת.

● גאון מצא סידור אחר עם מיסלגת-העבודה, באמצעות המערך, הכלכלית האדירה הכפוסה למרותה, והמנוסה בעסקאות סיבוביות מסובכות, כדי לסדר את העניין תמורת ההצבעה של תמ"י.

עורות של תנינים

כך או כך, ברור כי ממשלת-הליכוד שהכניסה את ישראל לטרדיה של מידחמת-הלבנון, שהרסה את הכלכלה למען המילחמה וההתנחלויות, שמכרה את המדינה לדתיים — לא הופלה בגלל אף אחת מן הסיבות האלה. הבחירות הוקדמו מפני שאיש עשיר אחד, אורח זר היושב בחו"ל, החליט על כך. מי האיש הזה?

אחד הסקופים הגדולים ביותר השבוע נבלע בהמולה של היום החמישי הארוך. היה זה סקופ של התוכנית ערב חדש בטלוויזיה אלימורית, בשעה 5 אחרי-הצהריים. לפני המצלמה הופיע ח"כ יגאל כהן מהליכוד, שסיפר סיפור מדהים: כאשר ישב באוטובוס שעמד להובילו לסיור של ועדת-הכספים של הכנסת, נקרא לפתע למכונית אחרת. היתה זאת מכונית-השר של השר אהרון און, בעלת רדיו-טלפון, ובה ישב יו"ר הוועדה, שלמה לורין המזוקן.

לורין סיפר לו שהוא מצפה בכל רגע להודעה שיש לאשר ערבות של המדינה למיליארדרר השווייצרי ניסים גאון. כדי לאפשר סעולה דחופה, הוא ביקש מיוגאל כהן להיכנס למכונית זו, יחד עם עדי אמוראי, איש המערך.

השלושה — לורין, כהן ואמוראי — שייכים לוועדת-מישנה מיוחדת, המאשרת ערבויות סודיות ביותר הקשורות בענייני-ביטחון כמוסים. יגאל כהן רחה את הרעיון על הסף. הוא לא הבין מדוע ועדה זו דווקא צריכה לאשר ערבות, שאין לה שום קשר לביטחון. לערבויות רגילות אחראית ועדת-הכספים כולה, הפועלת בגלוי.

לדברי כהן, הגיב על כך אמוראי ראי בשימחה ואמר: "הצללת אותי!"

אמוראי אמר לו שנקרא אל שימרון פרס, שסיפר לו על עניין הערבות לגאון והורה לו להצביע בעדה. אמוראי לא יכול היה לסרב, אך שמח שיוגאל כהן שם לעניין קץ.

מי שמכיר את כהן יודע שהוא אדם פשוט והגון, ולא היה עולה על רעתו לשקר. היה ניכר על פניו שהוא דובר אמת.

כשנקרא אמוראי אל המצלמה, העירו עליו פניו שאין הוא אומר את האמת המלאה. הוא נבוכ, התלבט,

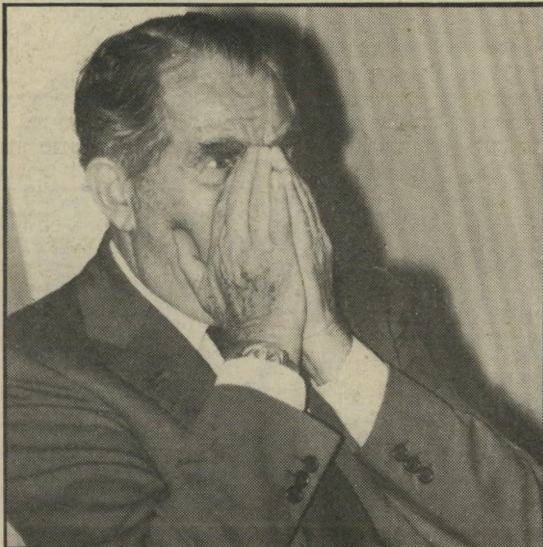
כגרעיני מזון, מיספוא, סוכר, בשר קפוא). כתוצאה ממילחמת-סיני (1956), כאשר עצמאותה של סודאן עמדה להתממש, עקר גאון מחארטום וקבע את מושבו בז'נווה בשווייץ. עד מהרה קיבל את האזרחות השווייצרית והמשיך בניהול עסקי הגרעינים שלו, שהקיפו עולם. מז'נווה ניהל את מכירות הגרעינים (חיטה) (המשך בעמוד 56)

במוזנות — בעיקר בגרעינים. הוא טיפח גם שלוחה עסקית, שבאמצעותה התחיל למכור באירופה ובארצות-הברית עורות של תנינים שניצודו במקורות הנלווים.

עד מהרה הצטרף הבן, ניסים, לעסקי אביו, וסייע לגידולם. הוא נשא לאשה את שרה, אחותו של ליאון תמן, ובמקביל לעסקיו טיפח סידרה של עסקים משותפים עם גיסו, חלקם בענייני הקומודיטיס (טובין של מזון,

ניסים גאון נולד כמצריים בשנת 1921. אביו היה פקיד בממשל הכי-ריטי, שנשלח לחארטום, בירת סודאן, שם מונה לפקח על ענייני המזון של הממשלה הבריטית-מצרית המשותפת ששלטה אז בסודאן.

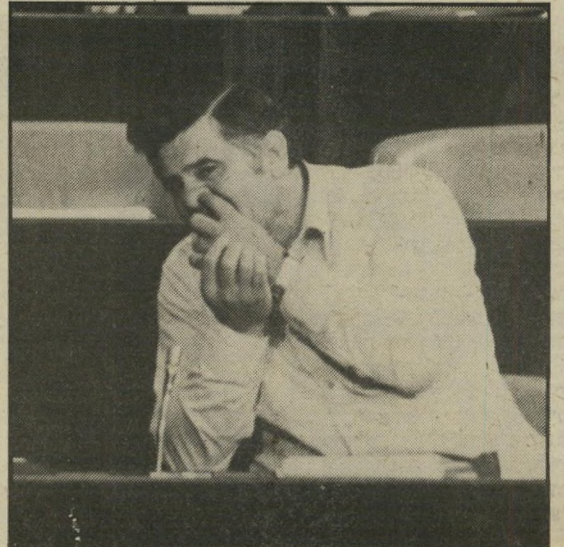
במיסגרת תפקידו הרשמי טווה גאון האב רשת של קשרים עם הסוחרים המקומיים, וכאשר פרש מהשרות הממשלתי הקים עסק צנוע של סחר

הנשיא הרצוג
היועץ

ח"כ אמוראי
המוצל

ח"כ כהן
המציל

יש חשודים. יש הודאות. רק דבר אחד חסר:

היכן החנייני?

התרהמה. האורחים באים, ניגשים בשקט לאכא, היושב בפינת החצר, כופיה לכנה לראשו, מחרוזת תפילה צהובה בידו והוא אינו מוציא הגה מפיו. הוא לוחץ את ידי האורחים בדומיה ובוהה באוויר. עלי עובר כמחלק מישלוחים בשור פרסל בשכונת דניה בחיפה כבר שלוש

רעשנית, כי יש בידה החשודים העיקריים ברצח, וכי החשודים הורו ואף שיחזרו את חטיפת הנער והריגתו. שלושה מן החשודים הם תושבי סח'נין: עלי מוחמד גנאיים (20), סמיר

מזה שלושה חודשים מהלכת אווירת אימים על סח'נין, הכפר הערבי הגדול בגליל. בכל כמה ימים עברה בכפר בלחש השמועה, כי עוד מישוה נעצר לחקירה. נעצר, נחקר

מישפחתו של דני כץ בהלווייתו. הוריו של דני עדיין המומים. הם עוד לא עיכלו את הא-סון. גופתו של בנם נמצאה זרוקה במצב מזעזע, במערה שכונת-אל.

לגמרי, למקום עבודתו בשופרסל. הוא היה בטוח שהעניין נגמר והוא יכול להמשיך בחייו הנורמליים.

בתחילת מרס נעצר שוב, והפעם עצרו גם את אחיו, חוסני מוחמד גנאיים. "אמרו לי בחקירה" סיפר חוסני, ששוחזר ממעצרו ביום החמישי, "שאני חטפתי את הילד. חקרו אותי כמה פעמים, ואני הסברתי להם שאין לי שום קשר לעניין וגם לאחי הקטן, עלי, אין קשר לעניין."

"באותו יום שנחטף דני כץ, אני הייתי עם אחי. אנחנו נסענו יחד במכונית אחריהצהריים. למחרת, ביום שישי, היה אמור להיות טקס-האירוסין שלי, ואני זוכר שעלי הלך בבוקר לעשות קניות לכבוד המסיבה. הוא

שעוברים גם הם בשכונת דניה. עלי שוחרר מחוסר-הוכחות.

טקס-אירוסין

"אנחנו שמונה אחים במיש-פחה", סיפר השבוע אחיו של עלי, "הוא היחיד שלא מפותח. הוא לא מבין כלום בכל הדברים האלה. אף פעם לא עשה בעיות בבית ולא כלום. כשהיה שומע על רצח או על מעשה זוועה, היה משתגע. אני בטוח שהוא לא עשה כלום. הוא ילד טוב, זה פשוט לא ייתכן."

עלי שוחרר בפעם הראשונה אחרי שבועיים במעצר וחזר, כאופן טיבעי

כץ וגופתו נמצאה במערה במרחק כמה עשרות קילומטרים מן הכפר. נעצרו יותר מ-15 מבני המקום. שלושה מחמשת החשודים ברצח הם תושבי הכפר.

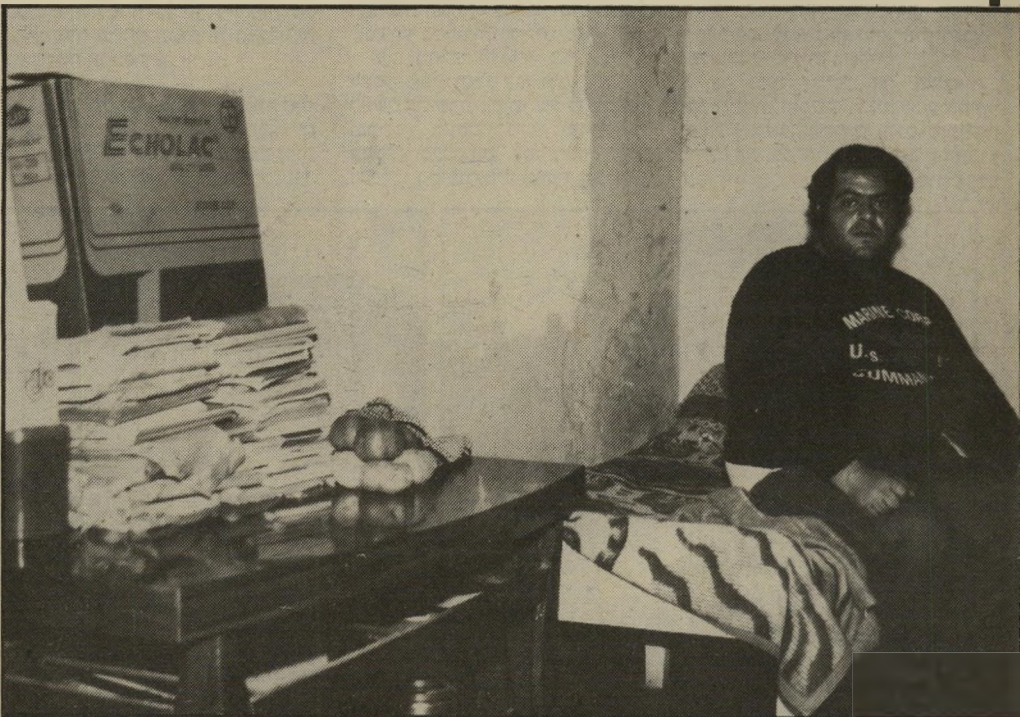
שנים. בכל בוקר היה נוסע לעבודה וחזר בערב — סיפר בני מישפחתו. יומיים אחרי שהתגלתה גופתו של דני כץ, נעצר עלי בפעם הראשונה. הוא היה עצור אז כמשך 15 יום, ביחד עם תושבים אחרים מן הכפר סח'נין,

האווירה בכפר הפלסטיני סח'נין היתה השבוע קשה. במשך שלושת החודשים האחרונים, מאז נרצח דני

ושוחרר מייד, במיקרה הטוב, או הוחזק כמה ימים במעצר אי-שם בגליל, מבלי שלאיש תהיה אפשרות לבקר אותו. החשד: רצח הילד דני כץ.

השבוע הגיע המתח לשיאו, כאשר המישטרה הודיעה, במסיבת-עיתונאים

חוסין גנאמה (27) ופתחי מוחמד גנאמה (19). בביתו של עלי ההמולה רבה. אחיותיו ואמו עסוקות בהכנת קפה לאורחים הרבים, הבאים להביע את הזרועותם ולתמוך במישפחה מוכת

אחיו, סובקי (בתמונה). ולדברי אחיו לא נהג לצאת בערבים מן הבית. המישטרה, שערכה חיפוש בביתו, לקחה את שתי התמונות היחידות של פתחי.

זהו החדר שבו התגורר פתחי מוחמד גנאמה. החשוד ברצח. הוא נר ביחד עם

חדר החשוד פתחי זהו החדר שבו התגורר פתחי מוחמד גנאמה. החשוד ברצח. הוא נר ביחד עם

מישפחת גנאמה

אמאל, אשתו הצעירה של סמיר, שנעצרה גם היא במהלך חקירתו של בעלה, לבני-הזוג שלושה ילדים. בתמונה מימין: אמו של סמיר גנאמה.

גנאמה המומים גם הם. להם לא נשארה אפילו תמונה של פתחי. כשנעצר, באו שוטרים לערוך חיפוש בבית. כל מה שמצאו היו שתי תמונות שלו, והם לקחו אותן. חדרו של פתחי נשאר מיותר. חדר צנוע, שבו מיטה אחת יחידה וארון קטן.

פתחי, שלו אח בכור וחמש אחיות, מתגורר בבית עם אחיו. "פתחי לא מסוגל לעשות דבר כזה", סיפר סוכני, אחיו. "הוא בחור עדין. יש לו כאן חדר בבית והוא אוכל ושותה איתנו. הוא גר איתי וכל לילה יושב יחד איתי ואנחנו צופים בטלוויזיה. הוא אפילו לא יוצא בערבים מן הבית."

"מייד אחרי הרצח עצרו אותו לחקירה, אבל שיחררו אותו כעבור זמן קצר. זו פעם ראשונה שיש לו עניין עם המיטרה. מעולם לא נעצר ולא נחקר במיטרה. הוא כליך עדין, שאני בטוח שאם יראה עכבר ככלא — הוא יברח. הוא שקט וביישן. אפילו שהוא גר איתנו, הוא לא מבקש אוכל, הוא מחכה שאנחנו נציע לו."

ביתו של כדורו, סמיר חוסיין גנאמה, נמצא לא הרחק משם. גם בית זה מלא מפה לפה בתושבי כפר סח'נין, שבאו להביע את הזעזועות ממעצרו של סמיר. סמיר הוא הוותיק מכולם בשופרסל ועובד שם כבר שבע שנים. גם לסמיר אין עבר פלילי ומעולם לא נעצר ולא נחקר במיטרה בקשר לשום נושא.

סמיר נעצר בפעם הראשונה ביחד עם עלי סמוך למציאת גופתו של דני כץ, ושחרר גם הוא מחוסר-הוכחות. בפעם השנייה נעצר בעבודה והשוטרים באו הביתה לערוך חיפוש. הם לא מצאו ולא לקחו דבר.

"שוב פרשת עמוס ברנס"

סמיר הוא המבוגר מבין השלושה (27). הוא נשוי ואב לשלושה

חשוד סמיר סמיר גנאמה (27) הוא אחד החשודים ברצח דני כץ. סמיר, כמו שני החשודים האחרים מסח'נין, עובד בשופרסל בשכונת דניה. הוא עובד שם כבר שבע שנים.

עלי ילד טוב. מעולם לא הסתבך עם המיטרה. אין לו שום עבר פלילי ומעולם לא נעצר. בני מישפחתו של עלי לא יכולים כשום אופן לעכל את העובדה שעלי עצור וחשוד ברצח. בני-מישפחתו של פתחי מוחמד

קנה דברים על חשבונם. הוא לא הלך לעבודה כמשך כמה ימים בגלל מסיבת האירוסין וחזר לעבודה רק ביום השני שאחרי-כך. "ביום שלישי באו שוטרים אליו לעבודה ועצרו אותו. קשה לי להבין את כל העניין הזה."

חשוד עלי עלי מוחמד גנאיים הוא החשוד השלישי מן הכפר סח'נין. מימין: מוחמד חסן, אביו של עלי, המוס מעצר בנו כחשוד ברצח הנער. משמאל: זכיה ח'אלד, אמו של עלי.

לעיתונות שתמתין עד פסק-הדין. ואנחנו בטוחים שבנינו חפים מפשע." הדברים נאמרו בהתרגשות. בכפר ברור לכולם שזו עלילת-שווא, וכי במהרה יתברר שאין אמת בחשדות והבנים יחזרו הביתה. יש להם טענות חמורות כלפי המיטרה על היחס לחשודים בעת החקירה. הם הוכו בחקירה ואיימו עליהם בכל מיני שיטות, אמרו חשבונו בכעס בסח'נין. אמאל, אשתו הצעירה של סמיר, נעצרה גם היא מייד אחרי מעצרו של בעלה. היא הובאה, לדבריה, אל בעלה ושם איימו על בעלה שאם לא ימסור-להם הודאה ברצח, הם יכניסו את אשתו לתא אחד עם זונות ופרוצות. גם אמו המבוגרת של סמיר לא נותרה מחוץ לחקירה. באחד הלילות, כך סיפרה, באו שוטרים הביתה ולקחו אותה אל המערה, שם נמצאה גופתו של דני כץ הרצוח. הם איימו עליה, לדבריה, שתאמר כי לשם זרק בנה את גופתו של הנער.

סלים וקים, עורר-הדין של פתחי וסמיר, ניסה ביום הראשון השבוע, זמן קצר לפני מסיבת-העיתונאים, למנוע אותה. הוא ביקש שידחו אותה כדי שלא יהיה לינץ' על הערבים, אך לא נענה.

המיטרה מצידה טוענת, כי החשודים הודו במעשה וכי שיחררו את מהלך העניינים מרגע שחטפו את דני כץ עד שורקו את גופתו המבותרת במערה, במרחק כמה עשרות קילומטרים מסח'נין. ולמרות זאת לאיש עדיין לא ברור מהו המניע לרצח אכזרי זה. המיטרה מנסה לרמוז, אם כי לא בכיור, כי המניע לרצח הוא לאומני, אך הדברים לא נאמרים במפורש, ושום מניע אחר אינו מוזכר לעין.

הצעירים מסח'נין, כך טוענים בני מישפחתיהם, לא הכירו את שני הברווים מואדי אלי-עין השוכן על מורדות הכרמל, ולא ברור להם איך קושרים ביחד את כל החמישה. בינתיים מתקרב יום-ההאדמה, הרי-חות בסח'נין סוערות, המישפט עוד לא החל, לבני-המישפחה לא מתירים לבקר את העצורים, ושאלת רצח דני כץ נותרה פתוחה, עד אשר יכריע בית-המישפט.

כלכלת בחירות כבושה

הנחת יסוד: תהיה כלכלת בחירות. הנחת יסוד: לנו יהיה יותר טוב, לממשלה עור פחות. הנחת יסוד: אחרי הבחירות נקבל את מה שמגיע לנו, ולא חשוב מי יהיה בשילטון. הנחת יסוד: כראי לקנות היום, מחר, יהיה מאוחר.

למה כלכלת בחירות כבושה? היא תכבוש את כולנו. הנה, להתחלה, כבר היום הוריעו שההיטל על מכירת איגרות חוב יופחת ב-50%, באחוז אחד. זו רק ההתחלה.

מה לעשות? כל מה שאפשר חוץ מלהצטרף לכל מיני תוכניות-חיסכון להמשך החיסכון.

אני יודע שאני נשמע מאוד לא ציוני, אבל זה מה שיש. מי שרוצה

להמשיך בדור השלישי של תוכניות-חיסכון ולסייע לממשלה לגלגל הלאה את חובותיה המתרבים בקצב מואץ, על חשבוננו, שלא יבוא בעוד שנתיים לבכות.

אפשר גם לנסוע לחו"ל. את העצה הזאת מציע עמית אברהם טל בהארץ. הוא צודק. אני מצטרף להמלצתו.

מי שרוצה לקנות משהו שחסר לו היום, מוטב יקנה כבר מחר. א. מחרתיים זה יהיה הרבה יותר יקר. ב. בסוף השנה לא תוכלו לקנות אותו וזה משני טעמים: לא יהיה לכם כסף. או, שאי-אפשר יהיה לקנות את החסר, לא יהיו מספיק דולרים לייבא אותו.

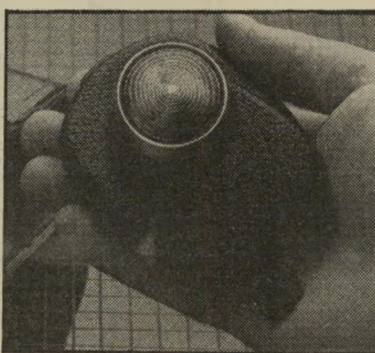
הבנק שלנו בחו"ל

אנחנו לא רק מעמידים לרשותך כסף, אנחנו גורמים לו שיעבור." תרגום חופשי. ועוד משהו: "אנחנו מוציאים מן הכוח אל הפועל" תרגום חופשי. ויש לכם עכשיו שבע דקות לנסות לגחש מהו הבנק שאלה סיסמאותיו. לא מבין בפרסום. ובכן, זו מודעה של בנק המעולים לונדון. המופיעה כבר תקופה ארוכה בעיתונות הכלכלית הבריטית ולאחרונה בגיליון

השבוע של האקונומיסט. אליו צורף מוסף מיוחד על הבנקאות העולמית. אני לא מבין בפירסום. במוסף יש מודעות של כמה עשרות בנקים, כולל פקיסטאן, בחריין, תורכיה, וכל מיני מדינות באפריקה, כמו ניגריה. הפחות רצינית מכולן שייכת לישראל.

גי'רוסקופ ללחיים

מה שהו באמת לא נורמלי. בעיקר לגברים מגלח (על מישקל מגהץ) או מכונת-גילוח גי'רוסקופית (שישית-פסיקה). מיובא לאמריקה, לכלבו המפורסם, הישר מצרפת, שם מצוי גם ממציאו והיצרן, הוא היחיד במינו בכל העולם כולו (וכך בפרוספקט).

הוא אינו זקוק לסוללות או חשמל. הוא פועל בכל מקום, בטויל, בסירה, במחנה ואפילו במשרד.

הגי'רוסקופ שבמגלה, מצויד בגלגל תנופה, המחובר לגלגלת הנטענת על-ידי קפיץ. כאשר מושכים בכבל, הגלגלת מסובכת את הסכינים המסתובבים במהירות, לא תאמינו, של 15.000 סיבובים בדקה, מהירות גדולה פי שניים מאשר במגלחים אחרים. כמה משיכות טוענות את המכשיר ל-75 שניות של פעולה. תמיד תוכלו (כך כתוב) לחזור ולמשוך בכבל לשניות נוספות של תגלחת גי'רוסקופית.

בלמי לחץ עוצרים את הלהבים במקום. הלהבים העשויים מפלדת אל-חלד מתחדדים מעצמם (לא כתוב איך). רשת מגן דקה במיוחד עשויה מרדיד ניקל מצופה כרום. (מה אפשר לעשות, זה חשוב). גוף המגלח עשוי מפלסטיק נעים למגע ואחידה. נמכר עם נרתיק מותאם. הגודל: 10x6x6 סנטימטר. המישקל 325 גרם. וכל המכשיר המתוחכם הזה במחיר הכמעט מחזיק של 35 דולר, כולל אפילו את המישלוח ברחבי ארצות-הברית.

ועדיין כדאי לרכישה במיסגרת 100 הדולר המותרים, שאולי לקראת הבחירות יחסכו ל-150 דולר חופשיים ממס.

המניות פחות מחצי בערכים דולריים. אין סלא. אם מוכרים לך חברה בסי כמה מערבה ודואגים שתקנה, השוק עושה את שלו. ומה שמרגיזי בכל העניין שקמה חברה קטנה המוכרת עצמה במחיר הזהה כמעט לשוויה של חברה אחרת בענף, הגדולה ממנה פי כמה. איך קוראים לזה? מעילה באמון ברישיון. זה עדיין לא מספיק שמוכרים לך, צריך גם, לא הרבה הגינות. במקרה זה, גם זה לא היה. אני ככונה תחילה לא מזכיר את שם החתם. הוא לא היחיד, לא הראשון ולא האחרון. אני יודע. **בבורסה יאמרו לי שהוא המנסיק עמד בכל תנאי ההנפקה. אותו דבר יאמרו גם עליידי אגף שוק ההון באוצר, ובמובן הרשות האיסטוטנטית לניירות-ערך.**

ותאמינו לי שהתאר הזה הוא אות כבוד לרשות. זהו באשר למעילה באמון ברישיון.

מעילה באמון ברשיון

אני מבקש לומר כמה דברים חמורים על מעילה באמון ברישיון וסתם גניבה במחשבים. יום שישי: יוצאים להרוג ערב בצוואת. הנושא: בחירות וכל מה שמסביב. עד שמגיעים לבורסה, נו, מה אתה אומר? אני אומר את מה שיש לי לומר מעל דפי העיתון. אבל, כאמת, היום בטח כדאי להיכנס, וכו'.

ואז קם מישור ואומר: תגיד לי, איך זה ייתכן, שברוקר יודע יגנוב את הלקוחות שלו בצורה כזו, כמו שהיה כתוב בעיתונים. מה זה, שדרו את הלקוחות ואף אחד לא התלונן.

קודם כל, אני אומר לו, הברוקר, זה בטח ברוקרי, ודבר שני זה עוד לא הוכח. אבל נניח שאכן קרה דבר כזה. המשקיעים הם מטומטמים. ואלה שהיה להם יותר, הם פשוט מטומטמים גדולים עוד יותר. חוץ מזה כתוב "סוף גנב תלילה." זה לקח כמה שנים טובות ותפסו אותם. הוא שאמרתי גניבה במחשבים.

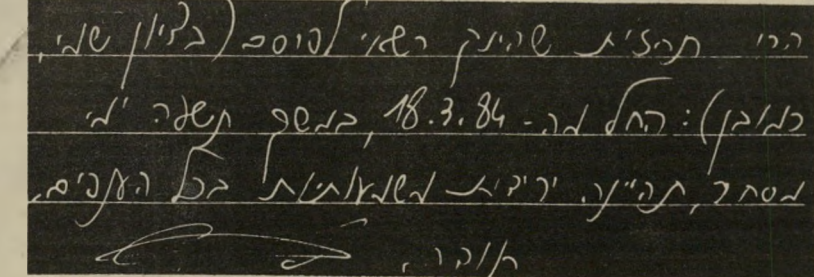
אין סלא. ויש דברים שנעשים ברישיון. דוגמה: כ"ב בדצמבר 1983, לפני שלושה וחצי חודשים כלכר, יצאה חברת המחשבים משוב בהנפקה. מניותיה הוצעו במחיר כולל של יותר מארבעה מיליון דולר. החתם. בנק יודע מאוד, דאג להתחמם. משקיעים פרטיים לא קנו. גם המקורבים כמעט לא קנו. קנו בעיקר מקורבי הבנק, קרנות, קופות-גמל ועוד.

בתחילת שבוע זה היה ערבן של

אסטרובורסה ושבתאילוגיה

ת יכף תבינו מה כתוב בכותרת. קצת סכלנות והרבה מצבירוח והכל מסתדר על הצד הטוב ביותר ובכן אסטרולוג, לא אסטרונאוט, בשם שבתאי לביא, השאיר לי הודעה במערכת בכתב-ידו ובחתימתו האישית ביום ה' במרס 1984, א' רראש חודש אדר ב' לאמור: הרי התחזית שהינך רשאי לפרסם (בציון שמי, כמובן): החל מה-18.3.84, במשך תשעה ימי מסחר, תהיינה ירידות משמעותיות בכל הענפים. תורה, וכאן באה החתימה.

ובכן? ה' במרס היה יום ראשון של השבוע שעבר שחל בו פורים בתל-אביב. הבורסה היתה סגורה, השמים לא כל-כך, אבל לעומת זה הכוכבים במסילותיהם התנהגו כרגיל, הם למרבית המול שכוונו שבפורים הבורסה סגורה. בימים שני, שלישי ורביעי, היה דווקא נחמד בבורסה והעליות היו משמעותיות; האסטרולוג לא הסתכל בכוכבים הנכונים, וראו מה קרה. ביום החמישי האחרון היתה

מפולת שערים ולא ירידות משמעותיות, אבל הכיוון היה נכון. היום, יום ראשון, שוב חגגה הבורסה של לפי התחזית של שבתאי לביא, חבל.

עד סוף השבוע, כאשר ייתמו תישעה ימיהם-מסחר שבתחזית של האסטרולוג, אין סיכוי שהשוק יורד, ואני שאינני איצטגנין עם דיפלומה ויומרות בורסאיות, אומר שהשוק אכן יהיה טוב, עם "עליות משמעותיות".

מי יזכור? קשה, קשה מאוד לחזות מה יקרה בבורסה, בעיקר בבורסה של תל-אביב. גם המנוסים שבין באיה ומשקיעיה המוציאים לחמם ממנה מתקשים לחזות מה יהיה מחר ואולי מחרתיים. וכבר הוכרתי פעם שהתחזית הטובה ביותר לא לעוד שיש חודשים. אם תתאמת מה טוב. ואם לא, מי יזכור. ואם יזכרו תמיד אפשר להשיב: מה יש. אחרי שיש חודשים אי-אפשר לטעות.

מוסר השכל: מי שצפסו חביב עליו ירחק מאסטרולוגים של בורסה ומי שהאסטרולוגיה חביבה עליו ישקיע כספו בפת"ם, למשל. זה יותר בטוח.

הבורסה לקנות בירידה, למכור בעליה ולחכות לבחירות

הו צו האופנה, כמו שאומר לי אחד מעמודי התווך של הבורסה. וכשאני מעיר לו שאת אימרת-השפר החכמה הזו, אמר לפני כמה יובלות יהודי חכם בשם מאיר רוטשילד: לקנות בירידה, למכור בעליה והוא באמת עשה הרבה מיליונים. ואילו אתה, שמתהדר בנוצות לא לך, בסך הכל גומר את החודש ולפעמים בחריקה.

אני כמובן לא יודע מתי תערכנה הבחירות לכנסת. עד עכשיו חיינו בתוך איזוואות כלכלית ובכלל. עכשיו יש כיוון באיזוואות:

עד לבחירות לא תהיינה גזירות וגם אלה שישנן יצאו לחופשת בחירות, או אולי יעברו לחצי מישורה. זה אומר

ריגר יש יורשים

שהבורסה יכולה לפעול במידה גדולה של ודאות עד לבחירות. התאריך המדויק אינו משנה. אני מקבל את התיאוריה שאם הזמן יהיה קצר, עוצמת העליות בשערים תהיה גדולה יותר, כך גם המימושים. אם התקופה שעד הבחירות תהיה ארוכה יותר, נניח עד ספטמבר, תהיה בורסה טובה עם עליות מתונות יותר. התהליך כולו יהיה כמעגלים גדולים יותר.

כאן צריכה לבוא לידי ביטוי חוכמתו של רוטשילד הזקן. קנה, השוק יורד, אל תחכה שירד עוד יותר. מכור, אל תחכה שהשוק יעלה עוד יותר. מכור. אני מכיר את ההרגשה כשיושבים עם הכסף בהמתנה, השערים יורדים ואנחנו מחכים שירד עוד קצת ואז מתחיל לעלות ואז, חבל שלא קנינו קודם.

יש לכם כסף, יפה. לא צריך ולא נכון להשקיע את כולו, אפילו הבורסה חוגגת. תשאירו משהו. נניח בפת"ם, חם לחילוף לא בתוכנית-חיסכון, חדשה או ישנה. אגב, אני לא אומר שהסתם זה הכי בטוח, אבל מותר להניח שעדי לבחירות לא יגעו בו. בימים טרופים אלה, עד למועד הירידה, אתם רשאים גם לנצל את חופמתם היתרה של מנהלי הקרנות המתמחות במניות. בשביל זה הם קיימים. ובתנאים החדשים לא צריך להחרים אותם, כפי שיעצתי בעבר.

עוד משהו: כשהבורסה טובה, תנסו להיזכר מה קורה. נכון, המפעל המאוחד לשמועות וסיפורים עובר לעבודת שלוש מישמרות. מישם מתחילים להריץ מניה, או שתיים, או שלוש. היא עולה מדי יום בעשר, או עשרים או שלושים נקודות. הכיוון ברור. השמועות גם כן. כולם קונים. כולל בעלי "הפרויקט". בנקודה מסוימת, הם, בעלי "הפרויקט", רק מוכרים. מיספר הקונים גדל, הפראיירים לא מתים, הם רק מתחלפים. ולבסוף כרגיל. מוכרים כלבר והאחרונים שקנו, אכלו אותה בגדול. או לאט לבס.

כדי שתהיו עוד יותר בתמונה הריני מוסמך להודיע לכם, שממנה יורשים לריגרי-שישמן, ינחו על ממונם בשלושה. ואלה, היורשים, אין להם כוונות יותר טובות והם לא בליכך נחמדים.

תפסתי אירופה

סיגריות אירופה דלות ניקוטין בעישון.

מזנון מעורר דודון

מה. סל האקטיבי.

בלבתי רד אויזלר

ניתם מערכות תדמית

■ **מירון בנבנישתי הכיר** את לוינסון בקיבוץ ראש הניקרה. פעם הציע בנבנישתי לנצל סכום כסף שנשאר כדי לקנות שעון לכל חבר. לוינסון החליט שהכסף יוכנס בחורה לקופת המשק ולא יבזבז על הרכישות שהציע בנבנישתי.

■ הפרשיות האחרונות ב-מישטרה היו נושא הריון ב-וועדת הפנים של הכנסת. הפרו פסור **שבח וייס** התעניין לדעת כמה מחוות יש במיש-טרה. המפכ"ל **אריה איבצן** נקב כארבעה: צפון, מרכז, תל-אביב ודרום. העיר וייס: "דומני שעתה יש להוסיף מחוז חמישי. מחוז חפץ".

■ גיבור המחזמר החדש זור-

■ ח"כ המפד"ל **יהודה בן-מאיר** שביקש את רשותו הדיבור באותו דיון לא נכח באולם כשהוזמן לדוכן. שאלה ח"כ העבודה **אורה נמיר** בראגה: "הוא רצה להגן על שרהפנים?" העיר ח"כ לע"ס **יגאל כהן**: "לכן הוא לא נוכח".

■ במלאות שלושים להתאב-דותו של **יעקב לוינסון** נזכר חברו **אברהם בן-יעוז**, שלא אחת דובר על התפקידים המרכזיים שעשויים למלא המזכירים ("מוסה") **חריף ולוינסון**, כאשר השילטון יהיה ביד המערך. "תמיד היה ברור שחריף יהיה ראש הממשלה ולוינסון שרהאוצר", אמר כץ-עוז על שני חבריו שאינם עוד בין החיים.

כשמות השרים שהבטיחו כבר את השתתפותם באירוע. כאשר הוזכר שמה של השרה ללא-תיק **שרה דורון** אמר אפל כי הוא מקווה שהיא תבוא. העיר מנהל כיתהחולים, **דן מיכאלי**: "אם היא לא תבוא אפשר להביא את אחותי". הפרופסור הוא אחיה של השרנית **ריבקה מיכאלי**, שהופיעה בבשעה טובה בחיקוי מוצלח של השרה.

■ ערב ההחלטה על פיזור הכנסת התקיים במליאה דיון על התמחונים הלאומיים. ח"כ **שינוי מרדכי וירשובסקי** סיפר שהוא מתקשה לתקוף את שריהפנים **יוסף בורג** משום שהוא היה המורה שלו להיס-טוריה בבית-הספר התיכון.

■ ח"כ מפ"ם **ויקטור שמ"טוב** אמר: "עתה הודיעו מביתו של בגין שהוא יבוא רק אם יובטח לו מקום בכנסת הבאה".

■ ח"כ שינוי **מרדכי ויר-שובסקי** העיר שכשכנע הא-חרון הוא שמע את השם וייגרמן ברדיו כל-יכר הרבה פעמים. עד שהיה נרמה לו שמדובר בפי-ר סומת למקרה חדש.

■ שם חדש למיפלגתו של **עוזר וייצמן**: דרד"ש.

■ **יוסי שריד** מסתובב ב-אחרונה מרגו ב'ותר. הוא מבטיח שהוא יתבע לדין כל עיתונאי שיכנה את רורו זייגרמן, "יוסי שריד של הליכוד".

■ בהפסקה שבין הדיונים

■ ח"כ אגודת-ישראל **אבי רהם שפירא** היה באחרונה אורח הקיבוץ, רליה, של השומר הצעיר. דבריו עוררו רושם כה רב, עד שמזכירות הקיבוץ פנתה לח"כ רצ' **שולמית אלוני** וביקשה שזו תבוא ותדבר על יחסי רתיים וחילוניים, כדי לעצור את סחף ההתעניינות בדת. אך מסתבר ששפירא כבר הצליח להפעיל את קסמיו בקיבוץ. אלוני הופיעה לפני הקיבוצניקים בליל-שבת. כאשר היא בקישה להצית סיגריה, העירו את תשומת-ליבה, שב-אחרונה החליטו החברים להימנע מעישון בחדריהאוכל בלילות-שבת.

■ הכתב המדיני של קול

מיכל מודעי, אשתו של שרהאורגיה ומפעילות ויצ"ו, התחבקה עם ח"כ העבודה, תמר אשל. (למטה) סוניה פרס הוזמנה, הבטיחה שתבוא אך הכיסא בשורה הראשונה שהוכן לכבודה נותר מיותר. המין הגברי יוצג עלידי המראיין דווקא, יורן לונדון. דבר הפועלת שינה. לפני כמה שנים, את שמו לנעמת. אך זה לא שינה את התוכן.

אורה הרצוג לוגמת כוסית-יין (למעלה מימין) במסיבה שערכה נעמת לויבל 50- להופעת דבר הפועלת. לא רק רעיית הנשיא באה למיפגש. שכלל ברכות, הרמת כוסית וכיבוד קל. את מזכ"ל נעמת הנוכחית, מאשה לובלסקי, בירכה תמר בר-לב, אשתו של מזכ"ל מיפלגת העבודה (למעלה משמאל) שמיהרה לעזוב את הדיון.

עות חמודות הוא צמח טורקי ארם, שמאיים להשמיר את כל האנושות. בינתיים מפיל המחזמר בעיבורו העיברי חללים בין שחקני ההצגה. גדי יגיל אינו מסוגל להזיז את צווארו. **סמדר ברנר** לקתה בשפעת ואיבדה את קולה. **שימרון ישראלי** סובל כבר כמה ימים משילשולים ומכאבי-בטן ואילו **לאריה מוסקונה** יש דלקת בשקדים וחום גבוה. המפיק **אברהם (פישנל) דשא** מקווה שער הבכורה, ביום השישי הקרוב יחלימו כל השחקנים.

■ ביום הראשון שעבר הופיע רימון בכותרת לילה. בניגוד לשני המשתתפים האחרים שישבו באולפן בתל-אביב, דן **רביב המראיין ואלי סיגרין** שהתעמת בענין אתר-החלקה בחרמון, ישב רימון באולפן בירושלים. רביב לבש מיקטורן, סיגרין, מפעיל-האתר, לבש שני סוודרים ואילו רימון לבש חולצה כחולה קייצית, ורעד מקור. הסיבה — דקות ספורות לפני שהיא נכנסה לשירות, ערכה הבימאית מיכחזצבע במעגל סגור. התברר שמיקטורו המ-שויץ מסנוור. הוא התבקש להורידו, ומכיוון שבכל בניין הטלוויזיה לא נמצא מקטורן של מישוה אחר, נאלץ רימון להופיע כשחולצה כלבר לגופו.

כנסת ביום החמישי, נסע ח"כ העבודה **חיים רמון** לכינוס צעירי המיפלגה, שהתקיים בכפר-הירוק. כדי שלא להיות מנותק מהמתרחש במישכן, שאל רמון מחברו לסיעה **נפתלי בלומזנטל**, שהוא גם יושב ראש-מועצת המנהלים של כור, את מכוניתו המצוידת במכשיר טלפון.

■ בהמולת יום החמישי ב-כנסת נשכח שבדיוק באותו יום, לפני שנה, נחלה הקואליציה הפסד אחר. **חיים הרצוג**, אז ח"כ העבודה, נבחר במפתיע על-ידי רוב הח"כים לתפקיד נשיא-המדינה, כאשר הוא גובר על יריבו **מנחם אילון** פרופסור ושופט בית-הדין העליון, מועמדם המוסכם של סיעות הקואליציה.

■ השבוע ייחנך בבית החור לים העירוני איכילוב בתל-אביב מינה קטן לגיסוים בבעלי-חיים, על שם עסקן חרות המנוח, **יוסף (יוסקה) קר-מורמן**. עסקן חרות אחר **אברהם אפל** בנו של הקבלן דוד (דודי) **אפל** שער בעצמו ניתוח לב בבית-החולים, הודיע למועצה המארגנת, שהוא ידאג אישית שכל גדולי המדינה יהיו נוכחים בטקס. בפגישת האחרונה בין הנהלת בית-החולים ונציגי העיריה נקב אפל

ישראל **שימרון שיפר** פנה לכמה מהמכובדים שהוא הזכיר בסיפורו כדור שלג. כדי לקבל את תגובתם. **מנחם בגין**, שקיבל ממנו עותק אחד באמצעות שליח, התבקש להעיר הערות. מסתבר שבגין קרא רק את הקטעים שפורסמו בידיעות אחרונות. והודיע שבבוא היום הוא יגיב על התוכן. הרמטכ"ל לשעבר, **רפאל (רפול) איתן** העיר לשיפר, בנסות האופיינית לו, שבמדינה אחת ארם שהיה כותב ספר כזה, היה מושם מאחרי סורג-זכוכית. **אריאל שרון** נמנע מלהחליף איתו אפילו מילות ברכה, ואילו יורשו בתפ-קיד, **משה (מישה) ארנס** שומר לו טינה בגלל כמות המדלפים שמתרפקת על רלתו.

■ שיפר סיפר למראיין **איתן דנציג** שראש-הממשלה לש-עבר צמוד למכשיר הטלפון, כאשר מתקשרים אליו מרים בגין את השופרת, עוד כטרם מסתיים הצילצול הראשון.

■ הנעדרים ממישכן הכנסת ביום החמישי, היו מוקד ההתעניינות. כל מי שחיפשו את **דרור זייגרמן** פנו דווקא ל**יצחק ברמן**. הוא נשאל מתי ישוב חברו ואחרי-כך היכן הוא נמצא. ענה ברמן: "הוא נסע למנחם בגין להתייעצות סיי-עיתית".

מדוע הדפיס צבי רימון שני מיכתבי התפטרות, מי רכש את כתב ידו של יהושע סובול ולמה התחפש עורך־הדין אברהם אורן

■ העיתונאי צבי רימון, יועצו של שר־התיירות לענייני תיקשורת **אברהם** ("אברש'ה") שריר, נאלץ להדפיס שני מיכתבי התפטרות. רימון הכין את המכתב המודפס ליום הראשון שעבר, אך שריר לא בא

■ השחקנים הערביים של התיאטרון הכינו לבאים מיטב המיטבח המזרחי. **יוסף אברירדה** בישל מגדרה **ומכרם חזרי** הכין חומס אמיתי. ■ חג הפורים הוא חג מיוחד

רשות־השידור לא הצליחו לכהן קארנציה שניה, הציע ליבני לפורת לנהוג בליברליות מחד לטת, ולהתעלם מכל הביקורות שיוטחו בו בגלל מהלך שכזה. ■ היום שבו החל כתב הרדיו **מייק הולר** לגדל זקן, קשור

על חשיפת טכנאי משרד התיקשורת, **ישראל צוקרן**, שצולם כשהוא מקבל שוחד, כביכול. ■ נכתחו שעשו העיתונאי **אריה אבריר** והפירסומאי **ירם ברנע** לחדשות, נולדה

שגרירות ארצות־הברית ביש ראל, **רון קינזלי**. אחד המ קומות שבהם ביקרו השניים היה מיפעל לטכסטיל, שמייצר ציור ספורט לחול, בתום הביקור הוענקה לנספח הבילה ובה שלוש מגבות. כשתפת אותה,

אהרונה ריינר ציירת ירושלמית שנמצאת בווינגטון בשליחות עם בעלה, ניצבת ליד ציור של בתה, לימור (למעלה מימין). גיטתה דניאלה ישורון, אשתו של במאי הקולנוע יצחק (צפלי) ישורון, ניצבת ליד מורטרט שלה שציירה בת המישפחה. ריינר ושתי ציירות אחרות, לידנה ברוקס ולסלי קליין, שיתפו

ללישכתו בגלל חופשת פורים. למחרת הדפיס רימון מיכתב חדש עם תאריך מעורב. אך בכל אותו היום נעדר השר מלישכתו. ביום שלישי השתבש סדר היום של שריר בעיקבות הודעת תמ"י, שהיא מגישה הצעה לסדר להקדים את הבחירות. בכל זאת הצליח רימון לתפוס את השר בין פגישה מיפלגתית אחת לשניה, ומסר לידו את המיכתב שנשא תאריך של היום הקודם.

■ נסיעה ללא חגורת־בטיחות בכביש בינעירוני סיכנה את ח"כ חר"ש **צירלי ביטון**, שוטר עצר אותו והחל לזרוק את תקינות ריכוכו. ביטון התרגז, הציג בפניו תעודת ח"כ וביקש שיאפשר לו להמשיך בדרכו. השוטר טען שלמטב בכתרו התעורה מזויפת והזמין קצין מישטרה למקום. "אני מודה, נסעתי בלי חגורה. תן לי רפורט ותן לי לנסוע", אמר לו ביטון. אחרי רינדורברים איפשרו אנשי המישטרה לח"כ להמשיך בדרכו. כאשר בא ביטון למישכן הכנסת, הוא התנה את ריכוכו לצד ריכוכו של **יצחק רבין**. זה שאל אותו: "מה אתה עושה כאן? עכשיו שמעתי ברדיו שנסעת במהירות מופרזת, שהשתוללת כשתפסו אותך ושהפרעת לשוטר במילוי תפקידו".

■ כמה שווה הטקסט המקורי של המחזה נפש יהודי, כפי שנכתב על־ידי **יהושע סובול**? ראש עיריית חיפה זכה בו תמורת חמשת אלפי שקל בלבד. לנשף פורים מאוחר של התיאטרון החיפאי העירוני בא **אריה גוראל** עם אשתו **מרים** ובתו החיילת, **איסי**, שהתחפשה למלכה. כאשר הבחין גוראל שמתנהלת מכירה של כתב־ידו של סובול, הוא נכנס למישחק ונותר ללא יריבים.

■ הנהלת התיאטרון השאילה תחפושות וביגדי תיאטרון ישנים לבאים לחגיגה. על השלט שמעל הדוכן נכתב: קוני פקציית משיח בע"מ. מדרדא סבא ועד יצחק שמיר.

מאוד בביתו של היהלומן **אל־ברט סבאג**, מסביון. השנה בחג הפורים מלאו 25 שנה לנישואיו עם אשתו **רינה**. ילדיהם של בני הזוג החליטו להפתיע את ההורים וערכו להם מסיבת הפתעה. הם טרחו, ביטלו, הכינו והחביאו את כל הכיבוד בביתם של **שמואל ואנט סלאטשיין**, שהם ידידים וגם שכנים.

■ סבאג היה אמור להגיע מח"ל במוצאי־החג, ואשתו נסעה לנמליהתעופה להביאו. במשך השעה שבה נעדרו השניים, סידרו ילדיהם את הבית ומלאו אותו בקישוטים ובמט עמים. כאשר הגיעו ההורים בחורה היה הבית מלא ידידים ובני מישפחה חוגגים וכוסיות משקה בידיהם. ההפתעה היתה מושלמת. תזמורת מוזיחה ניגנה והרקידה את האורחים ואת בעלת־הבית בריקוד־בטן מרטי־טים. בין האורחים היו כמובן גם אנט פלאטשיין שהיתה זוהרת כרגיל בשימלת קטיפה שחורה ובעלה, שיצא זו הפעם הראשונה מביתו, אחרי שנפצע בתאונת אופניים. על פניו נראו עדיין כתמים כחולים וידו הימנית היתה קשורה בתחבושת לצווארו ונתמכה בג'אקט עור של אופנוענים.

■ העיסוק הפוליטי האחרון של עורך־הדין הפתחתיקוואי, **אברהם** ("אבי") **אורן**, השפיע גם על חגיגות פורים שלו. הוא התחפש לח"כ שפירא ואילו אשתו התחפשה ל**סנינה רוזנבלום**. אורן הוא מראשי הפעילים החילוניים בפתח־תיקוה, הנאבקים נגד החוגים החרדים הקיצוניים בעיר.

■ קריאה יוצאת־דופן למגזר כ"ל רשות־השידור המיועד **אורי סורת**, היפנה אחד הקודמים בתפקיד, **יצחק ליבני**, בשידור בגלי־צהל־אמר ליבני לפורת, שפול־טיקאים נוהגים להקריש את רוב עבודתם להישרדות. מכיוון שעל־פי ניסיון העבר מנכ"לי

במתיחה הראשונה שבה הוא מעורב. הולר הגיע ביחד עם איש רדיו אחר, **משה** ("מושיק") **טימור**, למיפגש של מחנכים. מישור שקיבל את פניו, אמר לו ברוך בואך פרופסור **יגאל ירין**. הולר שיחק את התפקיד עד הסוף, ודיבר לפני הנוכחים על **בר־כוכבא**. הוא טען ש מוצאו של הגיבור הארץ־ישראלי דווקא בפולין. "שמו האמיתי הוא **בר־כוכבין**", אמר הולר. לתדהמתו לא קם איש מהנוכחים למחות על עיוותי ההיסטוריה שהוא משמיע. מאז החל מגדל זקן הוא מוצא עניין רב במתיחות.

■ מפיך ומגיש **רסי גינת**, מרוצה מאוד באחרונה. לכל מי ששואל אותו לפרש העניין הוא מבטיח שבתוך חודש יום תשודר בכלבוטק חשיפה שתעלה פי כמה וכמה בחומרתה

הסיסמא המשקפת, לדעת השניים, את סיגנונו של העיתון: חדשות־לאוהבים לגמור מהר.

■ הוויכוח בין אגודת־העיתונאים ומנהלי העיתון החדש הגיע עד לאוניברסיטה. בחוג לעיתונאות, שבראשו עומד העיתונאי הוותיק **שלום רוזנפלד**, נערך עימות בין לוי **יצחק הירושלמי ועמוס שוקן**. בעל חדשות כינה את אגודת העיתונאים בשם "מא פיה", להפתעת הנוכחים. שוקן, אגב, לא בא לבניין גילמן באוניברסיטת תל־אביב לברו. הצטרפו אליו אשתו, **אירית**, ומנכ"ל הארץ החדש, **עודד סלרמן**, לשעבר עורך במחנה. שוקן אומנם הוא ממוצא גרמני, אך למרות זאת איחר.

■ חבר הוועדה המרכזת **גירעון שגיא** ביקר בדימונה בלוויית נספח העבודה של

גילה לתדהמתו שעליהן רקום שמה של קבוצת הבייסבול, הירכה לזו שאותה אוהדים בניו.

■ עורך־הדין הירושלמי **אברהם ברדוגו** שב מחו"ל, ונש אל אם חזר בתשובה. ענה בר־גוד: "לא, חזרתי באווירון".

■ המלונאי הוותיק, **מוריס קאסוטו**, שהוא נשיא התאחדות־המלונאים בישראל ויועץ שר־התיירות בקאהיר, מספר שבכל ביקור שלו במצריים בא למלונ, מלון הילטון ניל לארוחת־בוקר, שגריר מצריים בישראל לשעבר, **סעד מורד**, תדה. השגריר סיפור לקאסוטו שהוא מתגעגע לתקופת כהונתו בתל־אביב, ובעיקר לקומץ ידי־דים שרכש בתקופת שרותו בארץ. בפגישה האחרונה שקיים עימו קאסוטו, ביקש מורתדה

שימעון עדן הופיע למסיבת הסרט הרימו עוגן בלוויית ידידתו דוגמנית־העירוס, תמכונה **אוישי**. נער־השעשועים במבלין, שמראהו הצעיר אינו מסגיר את גילו האמיתי, בא לשבוע שאותו ינצל לשיווק. לפני שנה חברתו עזבה אותו (העולם הזה 2.2.83) ועתה היא שוב איתו.

מעניין למה בורג
נגד הקדמת
הבחירות?

אה, פתאום
אני מבין,

הזמן הרי תמיד
פועל לטובתו!

שר-החינוך זבולון חמר

● **ח"כ אבא אבן:** "זיגר-מזן התמודד עם מצפוני וניצח אותו."

● **ח"כ התחיה צבי** שילוח. "הייתי מעריף ממשלה על טהרת מפ"ם. הם לא היו מחזירים אל כל סיני. הם אנשים שיודעים מה זה התיישבות. ארמה, הגנה."

● **המזכיר יב"ל:** "כשי חיים מאון להון מועם האור."

● **הנ"ל:** "כנסת ישראל משולה לכנסת נכסים. היא מספסת בעקרונות ואינה נקנסת."

● **השר לשעבר מאיר** עמית: "תרמתי ארכע וחצי

שיוריע לאותם חברים שישלחו לו מיכתבים למצריים.

כסוקי השבוע

● **עזר וייצמן:** לפני שטילפן לראשיהממשלה, יצחק שמיר: "עכשו אני מתקשר לדרדס הזה."

● **ח"כ העבודה יוכי** שריד, על וייצמן: "בגוריון לעניים. רהגול למשרתות."

● **שמואל סלאטו** שי רון: "כשאני רואה את השוק בכנסת ובממשלה, אני חושב שאני חייב לחזור לפוליטיקה." ● **העיתונאי** אמנון

ציפי לים שחקנית הפרק החדש בסידרת הקולנוע אסקי-מולימו, שייקרא הרימו עוגן, השתחררה באחרונה משיירות צבאי ועדיין לא מלאו לה 20. עקב סגולותיה, כפי שיבואו לידי ביטוי בסרט, היא זכתה בכינוי "החזה של המדינה".

שנים מחיי לכנסת, ועשרה טרקטורים לא יחזירו אותי לשם."

● **ח"כ העבודה, משה** שחל, על מינהגו הקבוע לשבש את שם מישפחתו של אהוד אולמרט: "במקום שממנו אני בא (עיראק), אין שמות כאלה."

● **שר הפנים יוסף** בורג, על נאומי הארוכים: "לפעמים אני מדבר ואיני מרגיש בזמן שעובר. אני מקווה שזה נכון גם לגבי המקשיבים."

● **הנ"ל:** על הנ"ל: "יש אנשים שאוהבים את סיגנוני, וכיניהם אני, ויש שאינם אוהבים."

אברמוביץ, על הודעת וייצמן שיתמודד בבחירות: "שלוש שנים עבר על פיילוט וזה מה שיצא?"

● **יהושע סובול ויעקב** לזר, בחותם, על הסיבה להקדמת הבחירות: "יושב (ניסים) גאון בשווייצריה, מפסיד כסף בניגריה, וישראל הולכת לבחירות שאולי יוציאו אותה מלבנון."

● **הרב מנחם הכהן:** על ההמתנה להגעתו של ח"כ הליברלים דרור זיגרמן: "גורלה של כנסת ישראל מרחף באוויר." ● **הנ"ל:** "חרות אינה חופש וחופש אינו דרור."

גיבור ושמו סבירור

אסור לסגת לקו הזהרני או האולי, ובוודאי שאין לוותר על הריבון הסטראטגי. השאלה היא רק אם לתחום את קורהגבול בצירה הצפוני של צידון או בצירה הדרומי.

„אין להכחיש שלמיבצע כזה יירש כוחאדם מעולה, שיעשה זאת בזמן קצר ככל האפשר, ומיבצע כזה יעלה אף בכסף רב — אולם היתרונות שלו הם כה עצומים... שביצועם בוודאי משתלם יותר.

„וזה ההזדמנות האחרונה של הממשלה להחליט על צעד נכון בעניין לבנון... וזה גם שעתה של האופוזיציה להתעלות על עצמה ולהטות שכם לחיסול המצב של חוסר־אונים, שבו שרוי צה"ל בלבנון.”

ולשם כך, קבע המאמר, ררושה „עמידה מלוכדת של כל העם בישראל.”

הקורא ישאל: מה מיוחד בזה? דיבריינבל כאלה אפשר לקרוא כמעט בכל עיתון ישראלי.

אה, יש בכל זאת שונה. כי המאמר הזה הופיע, כמאמר המערכת, בעיתון הקרוי ישראל שלנו, המופיע בארצות־הברית למען הירורים.

כמה טוב לדבר על כוחאדם מעולה, אשר יחרף את נפשו בלבנון — כאשר מרברים על כך בטרקלין נוח בברוקלין! כמה טוב לקבוע שמדינת־ישראל צריכה להוציא „כסף רב” למען המשך הישיבה בלבנון — כאשר הקובע זאת יושב בברונקס ומשלם מסהכנסה ליונייטד סטייטס!

בקיצור, כמה טוב להיות ישראלי גא, זקוף־גו, פטרייטי ומלא רוח־לחימה — בין מנהאטן ובוורליהילס!

מה הפלא בנחוריים כה רבים, המרגישים כי הפטרייטיוס שלהם מתקפל בין צור וצידון, רוצים גם הם להגיע בהקדם האפשרי למנהאטן, כדי שהפטרייטיוס שלהם יוכל להורקף מחדש?

איטריות בירח־הדבש

הטלוויזיה הקרינה לפני שבועיים סרט אמריקאי על צעיר יהודי, הנושא אשה יהודיה בניירורק ונוסע עימה לירח־הדבש בפלורידה. שם קורים לו שני דברים: אשתו הטריה נמאסת עליו, והוא מתאהב בצעירה אחרת, שהיא, כמובן, שיקסע בלונדית. זה מעורר מחדש את השאלה: איך זה מתחתנים בניירורק מבלי לנסות קודם לכן לחיות ביחד תקופת־זמן מסויימת? ההזדמנות לחיים היא אקט חשוב, אולי החשוב ביותר בחיי אדם. איך אפשר לצאת לדרך זו בעיניים עצומות, כמו להפתקה?

כשהבעל אינו יודע איך נראית אשתו בבוקר, והאשה אינה יודעת איך אוכל הבעל איטריות, שלא לדבר על יחסיהמין — איך אפשר להתחתן?

נרמה לי שיש לחייב זוג צעיר לחיות ביחד לפחות במשך שנה, לפני שיבוא בבית־נשואין או יעמידו צאצאים. וכדי שלא יחשבו שנאה מטיף אך לא נאה מקיים: אני חייית עם אשתי „בחטא” במשך חמש שנים, לפני שנישואנו רשמית. אבל אני מודה שאי־הרצון לעבור טקס רתי מלא תפקיד חשוב בהחלטה זו.

המכירה הגדולה

לא רק אצלנו יש בחירות. גם באמריקה. ולא רק אצלנו יש מכירה כללית. גם באמריקה. כך:

„גכירותי ורבותי, אני מנהל את המכירה הכללית. האדונים רגן, מונדייל, הארט וג'קסון, נא לתפס מקומות בשורה הראשונה. אני עומד להתחיל.

ובכן, הנה האובייקט הראשון העומד למכירה. אובייקט יפה מאוד. סיוע כלכלי לישראל. אני פותח את המכירה בשניים וחצי מיליארד דולר. האם אני שומע הצעות? אה, מר הארט, שני מיליארד ושש מאות מיליון. יפה, שני מיליארד... אה, מר מונדייל, שני מיליארד ושבע מאות. שני... מר רגן, שלושה מיליארד. שלושה... מר הארט, שלושה מיליארד וחצי. האם אני שומע הצעה אחרת? שלושה מיליארד וחצי. הלך למר הארט.

„האובייקט הבא. שגרירות בירושלים. האם אני שומע הצעות? מר מונדייל, שגרירות בירושלים כמובן המתאים. הצעה אחרת?

מר רגן, שגרירות בירושלים תוך שנתיים... כן מר ג'קסון? שגרירות בירושלים המערבית. טוב. יש עוד? אה, מר הארט, שגרירות בירושלים מייד אחרי הבחירות, אם הנסיבות תאפשרנה זאת. האם זה... לא, מר מונדייל. שגרירות בירושלים המזרחית. מצויין, הלך למר מונדייל.

„האובייקט הבא. התנחלויות. כן מר רגן? התנחלויות הם חוקיות, אבל אינן מסייעות לשלום. זוהי התחלה. כן, מר מונדייל? התנחלויות חוקיות ורצויות. טוב. מר הארט? התנחלויות הן תרומה לשלום... מר ג'קסון? אתה שותק? מר רגן, התנחלויות ימוננו על־ידי האוצר האמריקאי, כן, מר מונדייל...”

מונדייל

זה לא הפליא אותי. כל סיעה מנסה לנצל את סעיפי התקנון, הטובים והרעים, למען האינטרסים שלה. זה די לגיטימי, עד לגבול מסויים.

לכן אפשר לסלוח לח"כים הקמים לדבר על סעיפי התקנון והמסלפים אותם במזיד, ביוזעם היטב שהם משקרים. הרי זה מיסצופעם. אך קשה לסלוח לאותם חברי־כנסת, הקמים לדבר ואינם יודעים כלל מה הם שחים. השתתפו בוויכוח כמה וכמה ח"כים, שמרבניהם ומהבעת־פניהם היה ברור בעליל שאין להם מושג על משמעות הסעיפים, שעליהם נאמו בפאתוס מהרהר. זוהי תופעה מראיגה, שהרי אנשים אלה אמורים לחוקק את חוקי המדינה. אם אינם מסוגלים להבין סעיף של תקנון, זה מסוכן. בשעתו המצאתי את המילה „מישפטפטן”. ביום החמישי קרמה המילה הזאת עור וגידים.

הבחירות הכי חשאיות

ואשר להצבעה החשאית: כל הוויכוח הזה הצחיק אותי. מפני שהוא הזכיר לי בריחה (אנטי= סובייטית).

החבר איבאנוב בא לקלפי כדי לבחור במועמד שלו לסובייט העליון. ועדת־הקלפי בודקת את תעודותיו, מגלה את שמו

ברשימת־הבחורים, מוסרת לו מעטפה סגורה ואומרת לו: „חבר, שים את זה בתיבה”

„מה, אסור לי לדעת בעד מי אני מצביע?” תמה איבאנוב. הוועדה מודעת. „חבר, אצלנו בבחירות־המועצות הבחירות הן חשאיות”

צוות בצוות עשוי

מה דרוש למיפלגה ישראלית מודרנית? מצע? שטויות. זה מיושן.

פיתרונות לבעיות המדינה? נו, כאמת! הוכח מוזמן שמצע, מיסגרת רעיונית, פיתרונות וכל השאר אינם

עוזרים בבחירות. להיפר, זהו מיטען מסוכן, שכל שומר כיסאו ירחק ממנו.

אם כן, מה דרוש? צוותות! שמתי לב לכך כאשר שמעתי את אהרון אברחצירא מסביר

בטלוויזיה מדוע הוא רוצה בבחירות מוקדמות. האם יש לו פיתרונות? מהי המדיניות החדשה, שאותה הוא מבקש להפעיל? אברחצירא לא עיוות את פני־הפקר שלו ואמר שלתמ"י יש צוותות. והצוותות האלה כבר פועלים במרץ, ובכוח העת יביאו את הפיתרונות.

למחרת היום הוטרח שימעון פרס לטלוויזיה. הוא הכריז בגאווה שיש לו צוות. שום דבר אחר אין — אבל צוות יש! אחר־כך בא עוז וייצמן, ועלה על כולם. לו יש צוות חדש לגמרי, רענן, מבריק, לא־משומש. צוות זה, כך אמר, מבלי לגלות את הרכבו, יספק את כל הצרכים.

וגם סמי פלאטורשרון יש לו צוות. ועוז איוה! אילו היה אברחצירא אומר שיש בתמ"י ועדות, היו הצופים מפקקים ופונים לעיסוקים אחרים. אילו אמר פרס שיש במיפלגתו מוסדות, ואילו אמר וייצמן שהוא מחפש קבוצה של עסקנים פושטי־מדים, מי היה שם לב אליהם?

אבל צוותות — זה משהו אחר לגמרי! מי שיש לו צוות, מוכרח להיות רציני!

גתה אמר בפאוסט: כאשר חסרים מושגים, נמצאת תמיד ברגע הנכון מילה שימושית. בישראל של 1984, שבה נמכרו מומן כל האיראילים והתייכשו כל הערכים, ואיש אינו מעז להציע פיתרון כלשהו לבעייה כלשהי — המילה הגואלת היא צוות. האלה! יש למישהו צוות חדש? גם אני רוצה שיהיה לי!

הזיקפה הלאומית

הכותרת שאלה: כיצד ניתן לפתור את הדילמה בלבנון? מתחתיה הופיע מאמר ארוך, שהסתיים במסקנות ברורות:

מי לא צחק על מנחם סבירור, כאשר נבחר? על נאומיו הבומבסטיים, על זימרתו, על התיאוריות הפוליטיות שלו.

אמרו שהוא לא הכי חכם, ולא הכי פיקח, ולא הכי מוכשר. השבוע הוכח שהוא חשוב יותר ונריר יותר: הוא הגון. כיהנתי בשלוש כנסות תחת שרביט־הניצוח של כמה יושבי־ראש: קריש לוז, ראובן

ברקת, ישראל ישעיהו, יצחק שמיר, יצחק ברמן.

אני מעז לומר, שרק אחר מהם — קריש לוז — היה מתנהג כפי שהתנהג מנחם סבירור ביום החמישי.

כל האחרים היו שליחי־מיפלגות, ובכל משבר חמור קפצו לרום ומילאו את פקודת המיפלגה. לפעמים התנצלו על כך בשיחות פרטיות, ולפעמים לא.

מנחם סבירור גדל עם התפקיד. ראיתי אותו ביום החמישי כשהוא מתחבט, מתלבט, ומגיע בסופו של דבר, בתהליך מכאבי, אל המסקנה האחת שהיתה נכונה והגונה: לקיים את ההצבעה הגלויה, שהביאה להחלטה לפיזור הכנסת.

על כל הפיקפוקים שהיו לי כאשר נבחר, הריני מתנצל בזאת.

סבירור

הכנסת: מוכרים בלבד

למרות התוצאה המשמחת, זאת היתה תווייה עגומה מאוד. כאשר עברה הקולקציה הזאת של חברי־הכנסת לפני המצלמה,

לא היה לצופים מנוס מן השאלה: האמנם זהו המיבחר הטוב ביותר שעם־ישראל מסוגל לגייס מתוכו כדי לחוקק את חוקיו ולהחליט על חייו? האם זוהי הנבחרת הלאומית?

עם־ישראל כחר באנשים אלה, ועם־ישראל צריך לשאול את עצמו איך זה קרה, ומה לעשות כדי שזה לא יקרה שנית, בעוד כמה חודשים.

איוה אוסף מרכא: אחרים מהם הם נוכלים פשוטים, והדבר בולט על פניהם. על כל אחד מאלה אפשר היה לשאול את השאלה, שנשאלה פעם לגבי ריצ'ארד ניקסון: האם היית קונה

מכונית משומשת מאיש זה? השבוע עשו כמה מהם מעשים שהיו מביאים אותם לכלא. אילו עסקו בכל מיקצוע אחר.

אחרים הם כסילים סתם, והדבר מתבטא בכל מילה היוצאת מפיהם. שניים־שלושה הם מוקינים.

קבוצה גדולה של חברי־כנסת התרוצצה בין המיפלגות, במאמץ נואש למכור את קולם ברגע האחרון למי שיכטיח להם כסא בכנסת הבאה. אפשר רק לנחש מי שוחר על־ידי מי, ובכמה.

זה בוודאי עלה בכמה מיליונים טובים. שבועות אחרים אחרי המהפך, שוחחתי עם מיליונר יהודי ידוע באירופה, והסברתי לו את המצב החדש. כאשר הוא

תפס כי ממשלת מנחם בגין תלויה כולה בקולותיהם של ארבעת חברי אגודת־ישראל, קרא: „ריבנונו של עולם, כמה זה יכול לעלות לקנות ארבעה עסקנים רתיים? ארבעה מיליון פראנקים

שווייציים? שמונה מיליון? יהיה הסכום כאשר יהיה, הוא פועט לעומת עצם קיומה של מדינת־ישראל!”

היתה זאת הלצה (אני מקווה). אבל כיום אין זאת עוד בריחה. סיעות שלמות ויחידים הונחו על שולחן המכירה הכללית, לכל המרבה במחיר. כמה מיליונים למיליונר פלוני, כסא לח"כ אלמוני, שלמונים לח"כ שלמוני. הכל הלך.

תחילה היה זה שוק של „קונים בלבד”. ככל שהתקדם היום, הוא הפך „מוכרים בלבד”.

מישפטפטים

תמהני עם רבים מן הצופים והמאזינים לווידאו הארוך בכנסת הבינו את ההתנצחות על סעיפי התקנון. המתוכחים זרקו סביבם מיספרי־סעיפים, ובכל פעם שנזרק לחלל מיספר של סעיף חדש, געשה הסערה ורועזו אמות־הסיפים.

לרחל אשתי זה הזכיר את ההלצה על שני הסקוטים הזקנים, שמיספר את כל הבדירות. תחת לספר את הבדירות עצמן, רק אמרו את המיספרים.

למשל: ג'ון: עשרים־וחמש! צחק פרע.

ג'ים: שמונים ושניים! השניים צוחקים עד דמעות.

ג'ון: מאה ארבעים ותשע! השניים מתגלגלים על הארץ מרוב צחוק.

כך זה היה בכנסת. לאורח הרגיל, שרצה לעקוב אחרי הוויכוח, כל זה היה סתום. הוא רק הבין שעוסקים בתחבולות, כאשר מדובר בגורל המדינה.

היה לי תירון על פני רוב האזרחים, כי אני התווכחתי בכנסת עד ביה על כל אחד מן הסעיפים האלה. לכן אני זוכר היטב כיצד השתמש המערך באותו סעיף נתעב, המקנה לוועדת־הכנסת את הזכות להפר את כל סעיפי התקנון. השבוע ועם המערך על

השימוש בסעיף מאה־ארבעים־וששה, ואנשי צעקו גדרו ברגש ובכלת מוסרי. אולם כמה מאותם האנשים עצמם אמרו עליו את

ההיפר, כאשר ועדת־הכנסת השתמשה בו, בימי שילטון המערך, למשל בעת הוויכוח על חוק בר־רעופר לגילול הקולות של

הרשימות הקטנות.

הסדר חדש בתשלומי הביטוח

בעקבות תקנה חדשה של האוצר, המצמידה את תשלומי הביטוח למדד המחירים או לשער הדולר, יכנס בימים הקרובים לתוקפו הסדר חדש בתשלומי הביטוח הכללי.

לפי הסדר זה תעמודנה לבחירת המבוטח, כאשר הוא מחדש ביטוח קיים או עושה ביטוח חדש, שלוש אפשרויות לתשלום דמי הביטוח:

- ★ **במזומנים** — תוך 21 יום מתחילת הביטוח.
 - ★ **בתשלומים צמודים למדד** — עד שמונה תשלומים חודשיים רצופים, צמודים למדד הידוע ביום התשלום.
 - ★ **בתשלומים צמודים לשער הדולר** — עד שמונה תשלומים כנ"ל, צמודים לשער היציג של הדולר ביום התשלום.
- (פרטים נוספים אצל סוכני הביטוח או במשרדי חברות הביטוח).

עם כניסת הסדר התשלומים החדש לתוקפו מתבטל ההסדר הקודם, אשר חייב את המבוטחים בדמי-אשראי גבוהים שעלו מפעם-לפעם כדי להדביק את האינפלציה.

הצמדת תשלומי הביטוח מתחייבת ממצב המשק והיא נועדה לסייע לציבור המבוטחים ולחברות הביטוח כאחד:

מבחינת המבוטח פרוש הדבר תשלומים רגילים שווים והקצאת חלק יציב מן ההכנסה החודשית להוצאות ביטוח; בתנאים מסוימים במשק — אף הוזלה ראלית של דמי-הביטוח בהשוואה להסדר הקודם.

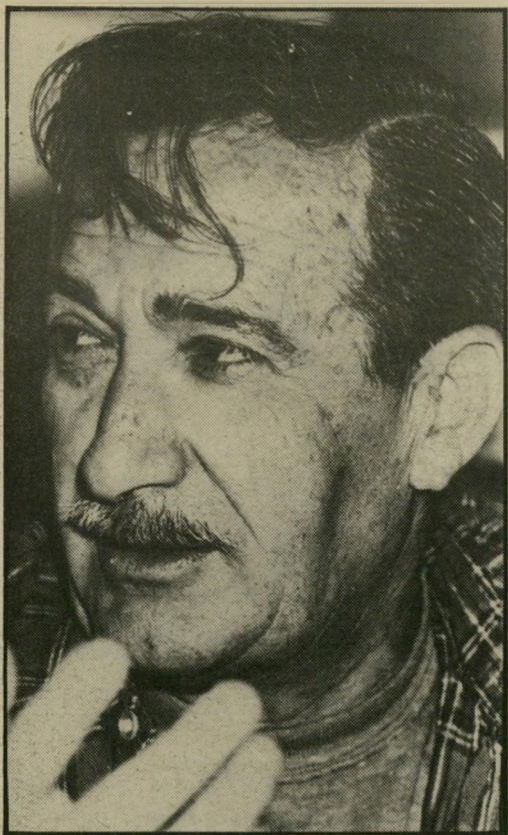
מבחינת חברות הביטוח משמעות ההסדר החדש היא חיזוק היציבות הפיננסית ויכולת העמידה בהתחייבויות — דבר שגם הוא אינטרס חשוב של ציבור המבוטחים.

למעשה, ההסדר החדש מאזן את המשוואה: עד כה, מזה קרוב לשלוש שנים, קיבל המבוטח את המגיע לו מחברת הביטוח בהצמדה מלאה — מכאן ולהבא תחול הצמדה מקבילה גם על תשלומיו של המבוטח לחברת הביטוח.

בעקבות ההסדר החדש יהיה הביטוח מאוזן יותר, נוח יותר ויציב יותר — לטובת המבוטחים והמבטחים גם יחד.

**איגוד
חברות הביטוח
בישראל**

אפריים פורן:

**„מה עוד נשאר לנו
כאן מלבד התיקווה?”**

בשבוע שעבר מלאו חמש שנים לביקורו ההיסטורי של הנשיא אנואר אל-סאדאת בירושלים. ביקור שממנו צמח הסכם השלום עם מצריים. האסזה ההסכם שעליו חלמנו? זה ההסכם שחשבנו כי יהיה ראשון להסכמים אחרים עם שכנינו? את שאלתי זו הפניתי לתא"ל (מיל) אפרים פורן. מי שהיה באותה עת מזכירו הצבאי של ראש-הממשלה מנחם בגין ושותף לכל שיחות השלום.

לא, זה לא בדיוק ההסכם שלו קיווינו. קיוונו שהידרדות בין שני העמים תפרח בהדרגה. קיוונו שאמנם זה יהיה הסכם ראשון בין הסכמים. זה לא קרה, אבל גם כך, הסכם-השלום הקיים עם מצריים הוא דבר אדיר, ואני מאוד מאושר שהוא קיים.

יש לך טענות למישהו על הקפאת ההסכם?

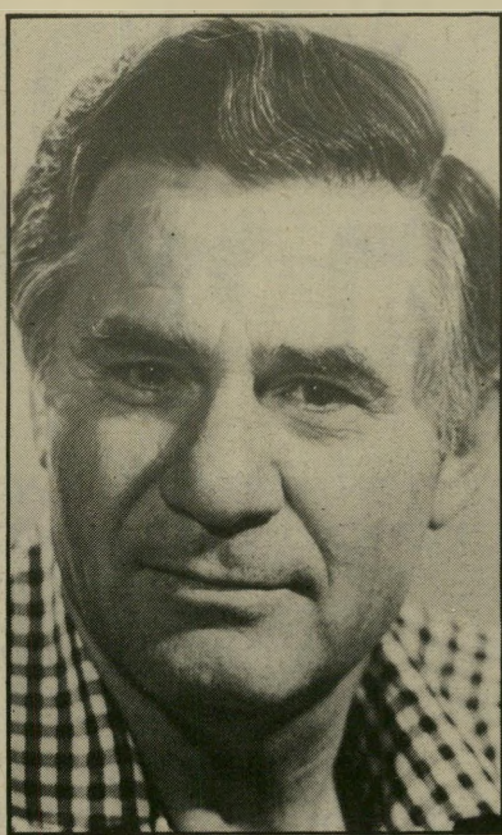
יש לי טענות למצרים שאינם עוזרים לפתח אותו ויש לי טענות אל ישראל, שאנחנו לא מקילים על המצרים בעניין זה. נעשינו יותר מדי רגילים לכל מילה שהמצרים אומרים. צריך לזכור שמותר להם לבוא אלינו בטענות ומותר להם לדבר. אנחנו זכאים, כמובן, להשיב לטענות שלהם, אבל לא צריך כל פעם לקום ולצעוק. הנה הם מפירים את הסכם השלום. אנחנו מצטער שיש כליך מעט מיפגשים בינו ובין המצרים, בדרג הממשלתי והציבורי. מיפגשים רבים, הן פרטיים והן ציבוריים סוללים את הדרך לשלום.

● לאור ההצלחה היחסית של קמפ-דייוויד, האם אתה חושב שיש מקום לעוד קמפ-דייווידים עם שכנינו האחרים?

לא מוכרחים לנסוע בשביל זה לארצות-הברית. אני בעד שיעשו אותם בדמשק, בירושלים או בכתב-עמון.

ואתה חושב שזה יקרה?

מה נשאר לנו מלבד התיקווה?

יגאל כהן:

**„לא מתבייש אם גרמתי
להקדמת הבחירות!”**

לבקשת הערבות בסך 30 מיליון דולר, שביקש ניסים גאון מממשלת-ישראל, היו תומכים והיו מתנגדים. חבר ועדת-הכספים לתקציבים חסויים, שהיתה צריכה לאשר או לא לאשר את הבקשה, ח"כ יגאל כהן, התנגד לאישור חריפות. מכאן ועד להצעת תמ"י להקדמת הבחירות היתה הדרך קצרה ויש אומרים גם ברורה (ראה עמוד 15). שאלתי את יגאל כהן מדוע התנגד לבקשת ניסים גאון.

חשבתי שזה לא חוקי, חשבתי שתפקידה של הוועדה הזאת לאשר רק דברים חסויים ועם כל הכבוד לניסים גאון, הוא לא בקטגוריה הזאת. וגם חשבתי שלישראל יש צרכים רחופים יותר מאשר לתת ערבות לאיש הזה.

● אנשים אומרים שבגלל ההתנגדות שלך, באמצעות הבעם של תמ"י, גרמתי להקדמת הבחירות, דבר שהמיסלגה שלך לא היתה מעוניינת בו. איך אתה מרגיש עם זה היום?

אני לא יודע אם אני גרמתי לכך. היתה התנגדות של שרה-אוצר, כך שהבקשה לא הגיעה כלל ולא היה צריך לאשר או לא לאשר אותה. אבל אם אנשים אומרים שאני גרמתי לפיזור הכנסת ולהקדמת הבחירות — גם בזה אני לא מתבייש.

פינחס גולדשטיין:

**„אולי מנחם בגין יחזיר את
המנדט לכנסת השבוע!”**

בתחילת חודש פברואר, אחרי הצבעת אי-האמון לממשלה, דיברתי עם מצליף סיעת הליכוד מר פינחס גולדשטיין ושאלתי אותו כיצד הם מתגברים על הבעיה שקול אחד. קולו של מנחם בגין. חסר להם בכל הצבעה. ח"כ גולדשטיין אמר אז (לפני חודש וחצי) שאם ייווצר מצב שקולו של מר בגין יחסר, הוא לא יהסס להתקשר איתו ואין לו ספק שבגין יגיע להצבעה. השבוע, אחרי ההצבעה על פיזור הכנסת והקדמת הבחירות, שאלתי שוב את ח"כ גולדשטיין, אם הוא עדיין חושב שבגין יבוא. או שהיום אבדה התיקווה.

בגין לא הגיע, כי גם הפעם לא נוצר מצב שהקול שלו יכול היה להכריע לטובתנו.

● לפני שידעתם איך יצביע ח"כ ברפורת ולפני שהיה ברור שדרור זיגרמן יחזור, המצב אכן עמד על קצהו של קול. האם אז קיבלתם הבטחה מבגין שיגיע להצבעה?

כבר בשלב מוקדם נודע לנו שח"כ ברפורת יצביע עם האופוזיציה ועל כן ידענו שבגין לא יציל אותנו. כל הזמן עמרנו איתו בקשר טלפוני למיקרה שמשוהו ישתנה.

מדוע מר בגין אינו מחזיר את המנדט שלו ומדוע ח"כ רוד מור לא לוקח את מקומו? הרי אם ייעשה כך, אז לא תהיה לכב בעיה של קשר טלפוני מתמיד ויהיה לכב הקול החסר.

שמעתי לא פעם שראשי-הממשלה לשעבר רצה לוותר על מקומו, אבל כמה מחבריו הניאו אותו מהמעשה. הם חושבים שלא כראי שיחזיר את המנדט שלו, כי הם מאמינים שיש סיכוי סביר שמר בגין יחזור לפעילות פוליטית.

● סיכוי סביר? זה נשמע אבסורדי.

אני יודע. אבל זה מה ששמעתי.

● מה דעתך האישית?

אם נצטרך את קולו של מר בגין בעתיד הקרוב ואם הוא לא ירצה או לא יוכל לבוא, לא אתפלא אם מר בגין יחזיר את המנדט שלו כבר השבוע, לאור האיום של תמ"י שהיא תצביע נגד הצעת התקציב.

יגאל בנאי:

„לא ידעתי מהחיים שלי ושיחקתי סרט!“

פרק ב' של מישפחת בנאי פורץ לבימותינו. מאיר בנאי כבר מופיע בערב „חופים“ ואת בן דודו יובל בנאי, בנו של יוסי, נראה בקרוב על האקרנים בסרטו החדש של יקי יושע „מכת שמש“. הסרט הוא סיפור-אהבה בין גבר ואשה מבוגרת ממנו, אשר נלקח מחייו של הבימאי שניהל רומאן עם אורנה בנאי, דודתו של יובל. שאלתי את יובל בנאי אם זה מפריע לו שאת הדמויות המרכזיות בסרט היא בעצם דודתו, המנהלת רומאן עם ילד צעיר.

זה רווקא משעשע אותי. זה נחמד. יקי הוא בחור טוב. לא איכפת לי עם מי התעסק כשהיה צעיר. אני מפרגן לו.

● **גם אתה עשוי להתאהב באשה מבוגרת ממך?**
הלוואי שזה יקרה לי. לבחורה מבוגרת יש ניסיון-חיים ולא שטויות ופינוקים של הילדות הקטנות. נשים מבוגרות מבינות עניין.

● **איך הגעת לסרטים?**
ממש במיקרה. ניגנתי במועדון פינוגיון עם הלהקה שלי. יום אחד הגיע לשם יקי יושע לשמוע קצת מוסיקה. הוא ראה אותי והחליט שאני מתאים לו בדיוק לתפקיד מסוים. הוא הציע לי את התפקיד ואני, מפני שלא ידעתי מהחיים שלי — הסכמתי.

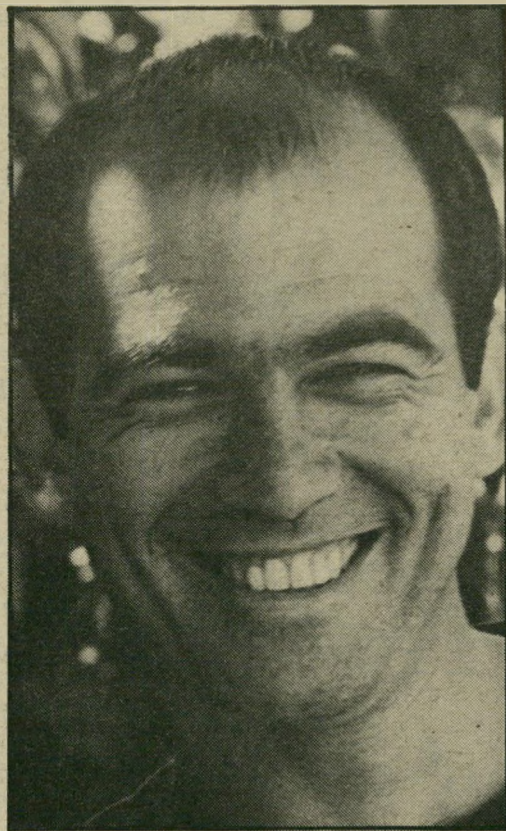
● **אתה רואה את עצמך במוסיקאי. עכשיו אחרי הניסיון הקולנועי הראשון אתה רואה את עצמך גם בשחקן?**

עוד לא חשבתי על זה. מה שאני יודע זה, שבוער לי לעשות עוד מוסיקה. אם יציעו לי עוד סרטים, אדרוש הרבה מאוד כסף תמורת עשייתם. נראה מה יהיה.

● **השם בנאי עוזר לך?**
לא יודע. זה השם שיש לי. לפעמים הוא כטח עוזר ולפעמים. בגלל השם יש ממך ציפיות גדולות יותר. דבר אחד בטוח לגמרי — לאף אחד אחר לא אומרים כסף כל שיחה „מה שלום אבא, תמסור לו רשימת שלום.“

● **הנה עולה על הבימות דור שני של הבנאים, כשהדור הראשון עוד לא יורד מהן. אתם לא חוששים מהשוואות של הקהל?**

גם מאיר וגם אני מתעסקים במוסיקה בעוד שהדורים שלנו התעסקו בעיקר במישחק ובתיאטרון. לכן אני מקווה שלא יהיו השוואות ושכל אחד מאיתנו יקבל את היחס המגיע לו.

אריה סובר:

מיברק מזמר הוא הצגה בזעיר-אנפין!“

פורים כבר מאחורינו. אבל יש אנשים ששימחה. צחוק וליצנים הם אורח חייהם ואפילו מיקצועם. מצאתי אפילו אחד שהוא ד"ר לצחוק. בוגר אוניברסיטת ון-סנט במאריס. שאלתי את הד"ר אריה סובר, אם הוא הד"ר היחיד לצחוק.

בארץ אני יחיד. בעולם יש עוד כמה.

● **אנחנו נוהגים לחשוב שצחוק הוא עניין של תרבות ושל גיאוגרפיה, ושל כל מה שמצחיק קיבוצניק יצחק לורד אנגלי. האם בזה עוסק הדוקטורט שלך?**

הדוקטורט שלי פרוס על 370 עמודי מכונת-כתיבה. קשה לי לספר לך על כל הרברים הכתובים בו, אבל אומר שבאופן בסיסי, כלומר הגנים הבסיסיים מצחיקים גם את הקיבוצניק וגם את הלורד. אחר-כך מתחילות ההסתעפויות. גנים שמצחיקים בחברה מסוימת, בעיר מסוימת וכך הלאה. אבל כמו שאמרתי יש דברים מוסכמים. כשאת מחליקה על בננה כל העולם צוחק.

● **איך מתפרנסים מדוקטורט בצחוק?**
אני כותב קומדיות. רברים שמוצגים בקאברטים, אני יוצר אירועים סביבתיים עם אלמנטים מצחיקים. ועכשיו ייבאתי ארצה ושיפרתי את המיברק המזמר. נכון שבשביל להתפרנס מדברים כאלה לא צריך דוקטורט, אבל הידע התיאורטי שיש לי עוזר לדעת יותר טוב מה מצחיק, למה האנשים צוחקים ואיך לבנות דבר יותר מצחיק.

● **מהו המיברק המזמר?**
המיברק המזמר קיים בארצות-הברית כבר שנים רבות. במקום לשלוח מיברק ברואר ליום-ההולדת של חברך, אתה שולח לו איש שיבוא אליו אישית. יברך אותו וישיר לו שיר. אצלנו המיברק הוא בדרך-כלל היתולי והזמר הוא ליצן. זה כנראה בגלל נטיית האישית לצחוק.

● **מתי התחלת עם זה?**
לפני שבוע. כבר בשבוע הראשון היו לנו 30 הזמנות ורוב המזמנים טילפנו אחרי-כך כדי לספר על ההתרגשות שהמיברק המזמר גרם לאיש שאליו נשלח.

● **כמה זה עולה?**
21 דולר, ותאמיני לי שאני מכיר בונבוניירות ופרחים יותר יקרים מזה. והרי אין מה להשוות בין בונבוניירה ובין מיברק מזמר.

● **מפני שזה חדש. אחר-כך יתרגלו גם לזה.**
לא נכון. המיברק המזמר הוא דבר חי וברבר חי יש אלמנטים משתנים. בפעם השניה זה יהיה ליצן אחר עם בגדים אחרים, ועם ברכה אחרת ושיר אחר. כל העסק הוא הצגה בזעיר-אנפין והצגה היא דבר חדש כל פעם.

● **תספר לי משהובמיוחד מצחיק.**
אני לא ברחן. צחוק זה דבר רציני.

איה אורנשטיין:

„יש תקדים שאולי יפתור את הבעיה!“

ארבעה עיתונאים המסקרים את בתי-המישפט עבור עיתונאים. הגישו ערר לבית-המישפט המחוזי, נגד החלטת שופט-שלום לאיסור פירסום שם של חשודה בעבירות פליליות. מאחר ששופטים אוסרים פירסום שמם של חשודים, חדשות לבקרים. שאלתי את איה אורנשטיין כתבת „מעריב“, שהיא אחת החתומות על הערר, מה כל-כך הרגז אותם הפעם, עד שהחליטו להתערב בהליכי המישפט.

אנחנו בדרך-כלל מתנגדים לצווי איסור פירסום. אבל לפעמים אנחנו מכינים מדוע הם ניתנים. הפעם לא ראינו כל הצדקה לעניין. אין לזה כל בסיס חוקי. העניין בהחלט יכול לפגוע בלקוחות של החברה הזאת ואפילו בלקוחות פוטנציאליים. אשר בזמן שנערך הדיון על עבירות עשויים לפנות לאותו מיישר לקבלת יעוץ. כמובן הרגיוה אותנו מאוד הדרך שבה הושג הצו, כלומר בהתחמקות מכוונת מהשופט יורם גלין שהיה באותו זמן שופט המעצרים.

● **הזכרה זכות העמידה שלכם בעניין. מה דעתך?**

ירענו שעניין זכות העמידה שלנו הוא לא פשוט. הבאנו לשופט תקדים, שהוא אמנם כאילו לרעתנו, אבל אולי בסופו של דבר יפתור את הבעיה. יש תקדים שהגיש אורי אבנרי, כאשר ניסו להתנקש בחייו ובית-המישפט אסר את פירסום שמו של המתנקש. עורר-הרין אלי זהר הגיש ערר בשם אבנרי, והשופט דב לוין פסק שאמנם אין לו זכות עמידה, אבל לא הטיל איסור פירסום שמות בעלי הדיון בערר. בכך, בעצם, נפתרה הבעיה, על אף הקושי של זכות העמידה.

● **מלבד המיקרה המסוים הזה, אתם מקווים שהערר שלכם ישפיע בעתיד?**

אנחנו מאוד מקווים ששופטי השלום אשר ידונו בעתיד במיקרים מסוג זה, יקחו את העניין לתשומת ליבם ויפסקו צו איסור פירסום. רק במיקרים שעליהם מדבר החוק, כמו ביטחון המדינה, קטינים וכדומה.

זיוה תלם - אביב 1984

הינך מוזמנת
לתצוגת מכירה לעונת האביב והקיץ

אופנה אביבית, מרעננת ומקורית

- חליפות, חצאיות, מכנסיים, מקטורנים, אוברולים - במבחר מרהיב, בגוונים אופנתיים.
- בדי פשתן, כותנה, משי.
- בגדי עור במחירים מיוחדים.

תצוגת מיטב מעצבי האופנה בישראל:

גי פולופ, תמרה יובל, רזיאלה, רפי יעקובסון, אורנה מרבק, M/N, מריק ונילי, בגדי יבוא

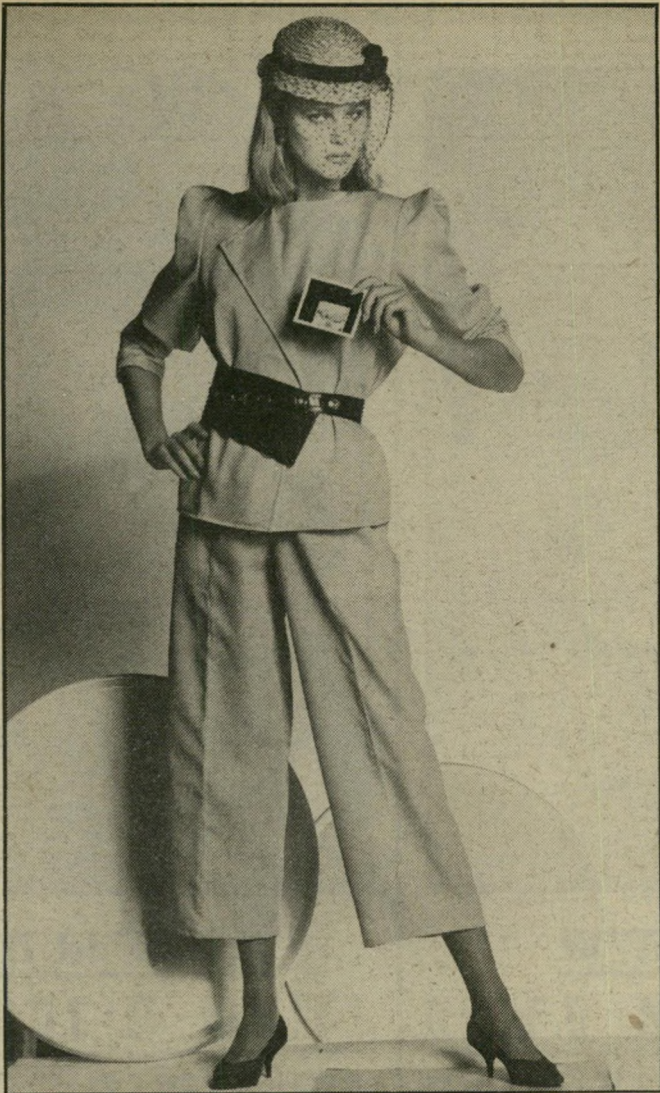
אל תחמיצי את מכירת האביב

המכירה תתקיים ביום

שבת 31.3.84
20-16

שישי 30.3.84
14-10

בבית זיוה תלם - רח' דוד המלך 10, הרצליה-פיתוח
At the residence of ZIVA TELEM,
10 David Hamelech St.
Herzlia-Pituah, Tel. 052-72976

עיצוב: רזיאלה

למבצע שלנו לא היה תקדים
בארץ, בחו"ל או על המאדים
חייגו 734847, בין עשר לעשרים
ובמהרה תהיו יותר עשירים,
חכמים מאושרים,
ואת האסטרולוגיה אוהדים!

הוצאה לאור * פרסום * יעוץ אסטרולוגי
שדרות אברהם 5 ומת-גן טלפון 734847
מכתבים ת.ד. 1157 גבעתיים 53111

זקוק דחוף למודעה?

מודפס כפון

לשירותך 24 שעות ביממה
03-622828, 623311

לבעלי כרטיסי אשראי בלבד

מודעות בטלפון

לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

ישראכרט דינרס קלאב ביזה

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אידיאל
אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

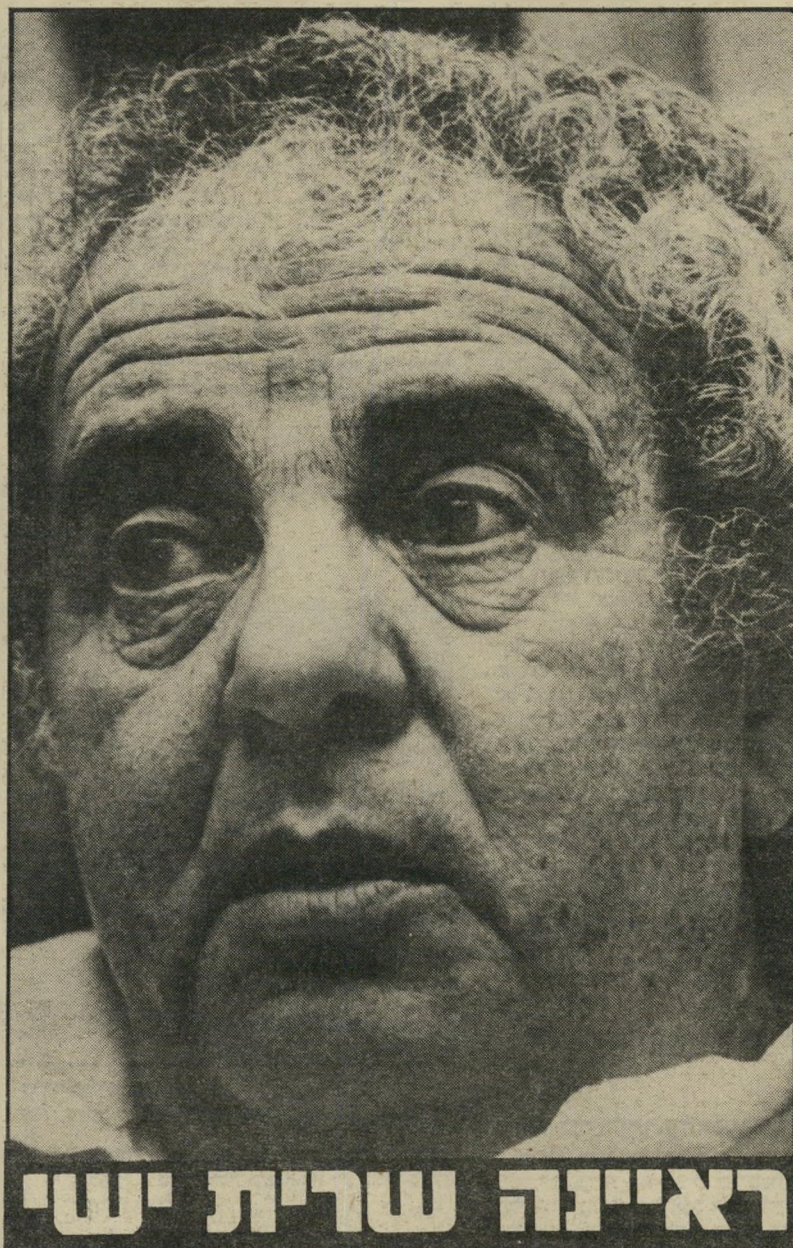
03-227117/8

עמוס קינן מספר על הדרך שבה כתב את "הדרך לעין חרוד", על יחסיו עם הסופרת כריסטיאן רונשפור, יחסיו עם אשתו נורית גרץ, עברו בלח"י ויחסיו עם אריאל שרון

"לא מעניין אותי
בכלל איך אני
נראה בראי. איכפת
לי שיקדה
פה משהו"

"אבא שלי היה פועל
בניין ואמא עבדה
כפועלת נקיון, שטיפה
וציפות בבניין
שבו גרנו"

ראיינה שרית ישי

"במשך חצי שנה
עמדה בין אריק שרון
ובני השאלה אם הוא
בעד מדינה פלסטינית
או לא"

"יש לי דבר אחד
שעלי אי נהרג בחינוך
הילדים שלי: אצלי
בבית לא היה עונש
לא פיס' ולא רוחני"

"בין כריסטיאן רונשפור,
שדיא סופרת,
ונורית אשתי,
שדיא חוקרת סיפורת,
אני יכול לנחות בליינד"

"אני כל הזמן אומר
את מה שאני
מרגיש. זה מה
שאני עושה
שלושים שנה"

אני לא אתו

להם לגדש אותי!"

ילדים". אחר-כך מסבירה נורית שילדו בדרך-כלל מדחיקים את הפחד, לכן הוא שלומציון בספר סיפור מתח. שלומציון, שאביה מעיד עליה כי ניחש בכישרון ספרותי, אינה חושבת כי סיפרו אביה הוא ספר מתח בלבד. היא אומרת שהפכה צבאית מהסוג המתואר בספר אפשרית בכל רגע והיא משווה את הספר ל-1984. עמוס קינן כתב, לדעתו, את אחד הספרים החשובים שנכתבו בשנים האחרונות. אני אומרת לו שעכשיו בודד יפרוץ גל אומנותי של ספרים, מחזות וסרטים

היתר מעבר את גשר-הירקון, האם יכול להיות מצב שבו נעמוד על הגלגל ולמרגלותינו יהיה העמק מחוק מישובים, האם יתכן שעין-החורש ימחק מעל האדמה? בשלב הראשון של הראיון שמר קינן על תדמית המתנכר. לאט לאט הוא התרכך. שאלתי מה דעתה של בתו שלומציון - נערה יפהפיה שחורת שיער, בת 14 וחצי - על הספר. שלומציון אומרת שקראה את הספר כמו שקוראים ספר מתח. נורית גרץ, אשתו של קינן, אומרת: "בסוף יקרה לך מה שקרה למחבר רובינזון קרוזו. אתה כותב ספר למבוגרים וילדים יקראו אותו כמו ספר

במעלית הייתי עדיין מתוחה במקצת וכך גם בשלב הראשון של השיחה. על אף האווירה המאוד נינוחה ששררה בבית, שילדים התרוצצו בו הלך ושוב. בחדר-המגורים, שעל קירותיו תלוים רישומיו של בעל-הבית, פגשתי בדואי צעיר מרחט, שבא אל קינן לתנות את צרות הישוב. קינן מציג אותנו זה בפני זו ואנו ניגשים לעצם הראיון. אני שואלת על הספר בדרך לעין חרוד, ספר שקראתי בנשימה עצורה, ספר שגרם לי תחושת חרדה - האם זה אפשרי? האם מהיום למחר ניתן לשלול חרותו של אדם? האם קיים מצב שבו לא נוכל לעבור ללא

הלכתי לראיין את עמוס קינן בחשש-מה. שיחת-הטלפון שניהלתי איתו בטרם בואי היתה מנוכרת. בכל הראיונות שלו, שקראתי עד עכשיו, מצאתי ניכור. מעולם לא הצלחתי לעמוד ממש על טיבו של האיש, מהדברים שקראתי עליו, אולם הצלחתי לעמוד היטב על טיבו מדברים שהוא עצמו כתב, וזה בעצם מה שעורר את סקרנותי אליו. הסיבה השניה שממנה חששתי היתה תדמית האינטלקטואל, המתייחס בבזו לאחרים, שהוא חושב אותם לפחות אינטלקטואלים ממנו, ואז נזכרתי בחברות המופלאה הקיימת בין קינן ובין המיסעדרן גזי חקק.

(המשך מעמוד 29)

על הפיכה צבאית אפשרית. הוא מטיל ספק בכך.

הוא עושה חשבון עם אלו שקוראים לו חבר של אריק שרון. מסרב לדבר בעקשנות על הפעולות של לח"י, שבהן השתתף. מדבר באהבה גדולה על אשתו נורית ועל בנותיו שלומציו ורונה. עמוס קינן אומר שקל לו יותר לחיות בפאריס, בסאן-פרנסואסקו, או בניו-יורק. אין לו בעיות שמה, אין לו בעיות פרנסה, אבל הוא מכאן ויעשה כל מה שהוא יכול כדי לשנות את הדברים כאן. מה שקורה מה עכשיו זה לא מה שחלמנו עליו. הוא אומר ללא שמץ של ציניות. הוא רואה בעבודתו העיתונאית דרך להגיע אל כמה שיותר אנשים, הוא מוכן לדבר עם כל מי שירצה על הספר שלו. חשוב לו שהספר יגיע לכמה שיותר אנשים ובהחלט לא לעשיריון העליון. הוא היה רוצה שאת הספר הזה יקראו גם כאלו שלא קוראים בדרך-כלל ספרים של אינטלקטואלים. מפני שאת הספר הזה הוא כתב בזחילה תחת אש, ולא בתוך הכורסה.

יהיה, עד לקפיצה הבאה. זה כל הזמן שיש לו לדבר. הוא לא גיבור החורג ממסעותיו כמו אודיסאוס.

אולי אין לו זמן לדבר, אבל יש לו זמן לחשוב.

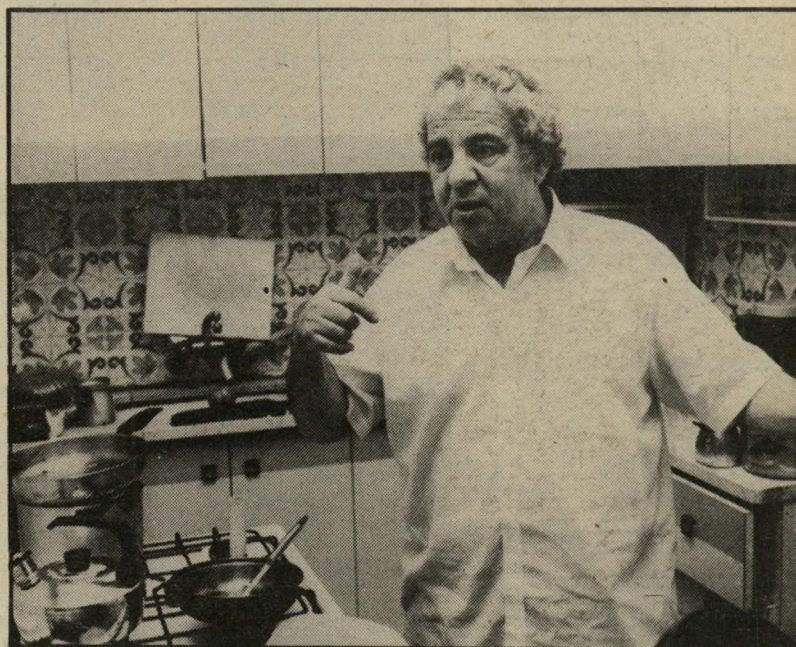
רק על הקפיצה הבאה. אני רוצה לראות אותך במצב של בריחה, כשאת צריכה לקפוץ מעל הגדר, חושבת על ביאליק.

הוא לא חושב גם כשרוצים להרוג את הילדים שלו.

הוא חושב, רק מהר ואין לו זמן להגיד מה שהוא חושב. אסור לכתוב ספר שנכתב בזחילה תחת אש, כאילו נכתב בתוך כורסה. הגה, אשתי וילדי הלכו כעת לסופרמרקט. זה מה שקרה לגיבור. הילדים נסעו לטיול, האשה הלכה למסיבת לביבות, ולפתע התהפך עולמו והוא נהפך להיות. אז איך לספר סיפור כזה? רק כמו שחיה נרדפת היתה מספרת. זו נאמנות לסיטואציה וזה נדבק אליך. אילו הייתי כותב את הספר הזה מתוך הכורסה, לא הייתי קוראת אותו בנשימה עצורה. היית מפסיקה באמצע, כדי לפצח גרעינים.

אני קראתי את הספר בנשימה אחת. אתה כתבת אותו בנשימה אחת?

מדוע לגיבורי הדרך לעין חרוד? אין רקע, מדוע אין אנחנו ודעו עליהם?

סופר קינן במטבח

חייתי שנה בלי חיים. קמתי בבוקר, הלכתי לישון בלילה...

כמעט שום דבר, מלבד מה שמתרחש במהלך הסיפור?

אה, אז זה מה שחשך לך בספר, העבר שלהם? זה מה שחשך לך?

מדוע גיבור הסיפור נרדף?

בכל מישטר מהמין שמתואר בספר, אין צורך בסיבה בשביל לרדוף מישהו. את חושבת שבמבוכיה היתה סיבה להרוג שלושה מיליון איש? היה קריטריון אחד: מי שגמר תיכון, הרגו אותו. ארץ מעניינת מאוד קמבודיה, ארץ שנהרסה עלייך עצמה, נשחטה עלייך עצמה. קם שם אדם, בלי שמץ של אידיאולוגיה, בשם פול פוט, והחליט לרוקן את פנוספן, להרוס את המיסגרת הישנה שעמדה על המנהיגות הכפרית. איך הורסים מיסגרת כזו? קורם כל הורגים את המנהיגים הכפריים, אחריהם הורגים את כל אלה שיוצרים קרוא וכתוב, כדי שלא יקראו על מה שקורה. את רואה, לא צריך סיבה מיוחדת במישטר כזה, כדי להרוג. הורגים את מי שלא מתיישר עם הקו.

אתה מעלה בדעתך אפשרות שקמבודיה אפשרית בישראל?

לא אמרתי שקמבודיה אפשרית בישראל. אמרתי רק שכאשר מישטר מהלך ליישר את הקו, הוא מחסל את כל מי שלא מתיישר, זה הכל.

זה עדיין לא מסביר מדוע אין לגיבורי סיפור עבר. אתה לא יודע מה המיצוע של הגיבור, אתה לא יודע מניין ולכן הולך הערבי, הסיפור מתרחש רק הווה.

השאלה שלך היא סיפורות או פוליטית? אני חושב שזו שאלה סיפורתית, או תקבלי תשובה סיפורתית. כל כתיבה צריכה להיות נאמנה לאווירה ולקצב. הגיבור של הספר מרבר אך ורק בזמן הווה, ולא בשום זמן אחר. הוא מרבר באותו רגע, ובסך-הכל, יש לו טווח זמן קצר של מה

המנויה השניה שלי היתה הסופרת כריסטיאן רושפור. גם היא סיפרה לי שלא ישנה בלילה בגלל התת-אלון. בכלל, המנויים שלי היו עסוקים כל הזמן בשאלה אם התת-אלון חי או מת, הרגתי או לא הרגתי אותו.

המנוי השלישי היה הצייר פייר אליזנסקי, שהוא מגרולי הציירים בצרפת ואם יש בעולם 10, 15 ציירים חשובים, הוא אחד מהם, והוא חבר שלי, וגם הוא קרא את הספר והיה מנוי.

הרביעי היה כימאי צרפתי צעיר, שפאקו הביא ושכחתי מה שמו, והוא נרדק על הספר. והחמישי היה שלמה ולינגר, פסל ישראלי, שחי הרבה שנים בפאריס. אלה היו חמשת המנויים. הם קראו ושמעו והעירו הערות.

המנויים היו חשובים לך לצורך כתיבת הספר?

הם היו לי קהל שחי את הסיפור, והם לא ישראליים. אליזנסקי והבימאי לא היו מימיהם בארץ. הם היו סקרניים ומלאי מתח.

מדוע רוב המנויים שלך הם אנשים שאינם חיים בארץ ושהסיפור בעצם אינו נוגע להם?

הסיפור נוגע לכל אחד. ויש לי חדשות בשבילך, פה לא יכולים להיות לי מנויים אף פעם: בארץ אין אווירה של פירינג: פה כל אחד לבד במידבר. כל אחד הוא המידבר של השני.

ואשתך, חוקרת הספרות נורית גרין, לא היתה מנוייה?

עוד איך! היא היתה מעל לכל המנויים. כל רף מתוקתק היתה מקבלת אקספרס ולפעמים בשיחת טלפון ארוכה שעלתה לי הון. כל השנים הארוכות שאנחנו חיים יחד אני נדחף על ידה מהבית עם יוזה ביד — תלך, תכתוב ואל תמהר לחזור לפי שגמרת לכתוב. אין עלי לחץ של לחזור בגלל שקשה לה עם הילדים.

די חשוב לנווית שאני אכתוב. ברור שהיא המנוייה הראשונה. אני מקבל את ההערות שלה על הטקסט. אני די עובד איתה. לא אנידי שאני מקבל כל עצה, אבל אני בהחלט קורא את ההערות. ויש לי מזל גדול ואני מאחל לכל סופר את המזל שיש לי. יש לי כריסטיאן רושפור שהיא סופרת, ויש לי נורית שהיא חוקרת ספרות. סופר, כין שתיהן, יכול לנחות בליינג, כמו שנווט במכוניות לא יכול לפספס. בין ההערות של כריסטיאן וההערות של נורית יכולתי לנווט את עצמי.

ומה אומרת בתך שלומציון על הספר?

תשאלי אותה. אני לא בטוח שהיא תגיד לך, אבל תשאלי אותה.

שלומציון, קראת את הספר של אבא?

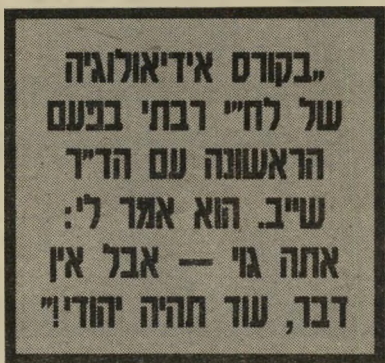
כן, בטח.

מה דעתך על הספר?

קראתי אותו כמו ספר בלשי, כמו תסריט מתח. ניסיתי בעבר לקרוא ספרים של מבוגרים, שאמא שלי המליצה עליהם, אבל הספר הזה היה שונה מהספרים של המבוגרים שקראתי בעבר. חדרך לעין חרוד היה בשבילי כמו 1984, רק בעברית.

זה הפחיד אותך?

ראיתי כבר דברים כאלה בסרטים, אבל שאבא שלי כותב את זה וזוה מתרחש פה בארץ, זה מפחיד ועור איך.

בקורס אידיאולוגיה של לח"י רבתי בפעם הראשונה עם הר"ד שייב. הוא אמר לי: אתה גוי — אבל אין דבר, עוד תהיה יהודי!

את באמת חושבת שזה יכול לקרות פה?

אני חושבת שזה יכול לקרות בכל רגע.

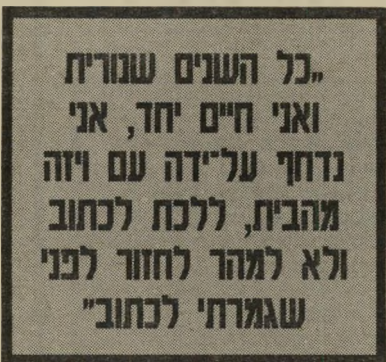
גם חברים שלך קראו את הספר?

כן. חברות שלי קראו. נכון שהן קרובות לדיעותי, אבל הן בכל זאת יותר פסימיות. אני לעומתן תמיד הייתי יותר פסימית בכל מה שנוגע למתרחש בארץ ולמה שאפשרי שיתרחש. כעניין הזה אני דומה לאבא שלי.

עמוס, בתקופה הקצרה שבה שהית בארץ, בזמן כתיבת הספר, היית

עצבני ומרנפני. אנשים שפגשו בך בספרים סיפרו ששם היית אדם אחר. פה היה לי יותר קשה להתרכז בכתיבה. נקלעתי אל היום יום ולא יכולתי לכתוב. כפאריס, כשאת לא בתוך, אז אני לא כמו שאני בתוך, ואני לא אותו דבר.

שלומציון אומרת שהיא פסי-

כל השנים שנורית ואני חיים יחד, אני נדחף עלייך עם יוזה מהבית, ללכת לכתוב ולא למהר לחזור לפני שגמרתי לכתוב

מית. האם ברוח זו אתה מחנך את בנותיך?

לא לפסימיות. הפסימיות באה לה מראה של עצמה. בכל מה שנוגע לחינוך, אני לא פרוג ואין לי אפילו תיאוריה על חינוך.

יש לי רק דבר אחד, שעליו אני נהרג כעניין חינוך: אצלי בבית לא היה עונש משום סוג שהוא, לא פיסי ולא רוחני. ומשום שאצלי בבית לא היה מעולם עונש על אמירת אמת, שלומי לא הוציאה דבר שקר מפיה כחיים שלה. לא יודע כמה זה טוב. היו לנו בעיות עם הכיתה ועם החברה, היו משברים קשים. כי שלומי לא משקרת בשום מיקרה, ובכל מיקרה היא אומרת אמת, וזה העיקרון היחיד שיש לי. אני לא יודע אם אני צודק או לא.

איזה חינוך קיבלת אתה?

בזמננו לא היה זמן להורים לחנך. עברו כמו חמורים וכשחזרו הביתה היו הרוגים. אבא שלי היה פועל בניין ואמא שלי עקרת-בית, שגידלה שלושה בנים וגם עברה מהצד. אני זוכר תקופה שהיא היתה מכינה בבית ארוחת-צהריים לפועלי בניין, שעברו בסביבה. תקופה שהיא היתה אחראית על נקיון הבית בן שלוש הקומות, שגרנו בו והיתה שוטפת רצפות. אחרי-כך, כשאבא לא עבד עקב תאונה, היא לקחה את מקומו ועברה כפקידה. גדלתי באוויר שליר הבכימה, שדרות ברציון.

איך השפיע עליך הבית?

כמו כל הבתים בתקופה ההיא. הרבה תודעה סוציאליסטית אינטלקטואלית. אני זוכר שאמא שלי לקחה אותי ביד, בגיל 11, לקן פיידברג של השומר הצעיר.

ואיך הגעת מ-השומר הצעיר ללחי?

קראתי עיתונות וקראתי את כל עיתונות הקיר של ההגנה, אצ"ל ולח"י. שמתי לב לפער שיש בהשומר הצעיר בין הדיבור והמעשה. הדיבור בהשומר הצעיר היה אנטי-איש. פריאליסטי, אבל מי שפעל נגד האימפריה היה לח"י. הפער הזה התחיל להציק לי. היה לי חבר טוב שלמד איתי בתוכנית, שהיה התיכון של השמאל. ברדד הביתה מפעולה בהשומר הצעיר, קראנו את הכרוזים וראינו שאנחנו מגיבים באותה צורה והחלטנו שאולי צריך למצוא קשר ללח"י. אני מצאתי את הקשר ראשון. קורם לכן ניסינו לגשת בלילה לחדר הכרוזים, טוב שלא הרגו אותנו. זה היה מעשה נועז מאוד בהתחשב בה שבעיכוננו לא היה אף בית-דין. כולם היו אנשי שמאל.

איך יצרת את הקשר עם לח"י?

היה לי חבר מהתנועה, מקס פוגל. עם מקס לא חששתי לדבר על מה שעובר לי בראש. יום אחד מקס אמר — תשמע, אני יכול לשלוח אליך מישור מלח"י. ומקס לא היה בלח"י. אני הכנסתי אותו בשלב יותר מאוחר ונתתי לו את הכינוי שלו קיין. אמרתי לו, אני זוכר — אם נכנסת קיין, לא נכנסת ויין. הכינוי שלי באותם ימים היה יוחנן. וכך מצאנו את עצמנו בלח"י. יום אחד, אחרי שתלו את אבשלום חביב בעכו, בא החבר הזה ואמר לי — תמסור שאני לא בא יותר. החלטתי שהצוואר שלי יפה יותר מדי.

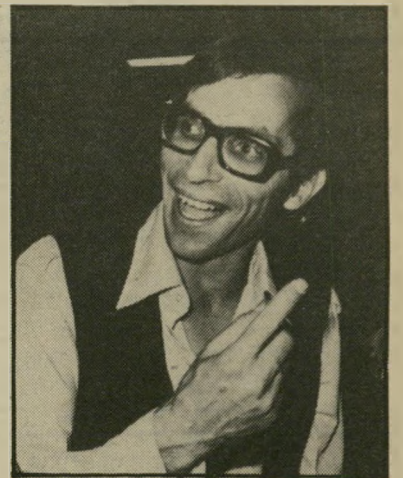
אפשר היה לעזוב, ככה סתם, את הלחי?

בולשיט! בוודאי שאפשר היה. הודעתי לאחראי עלי, פתחיה סלובנסקי, שכינניו היה יוער. והוא אמר לי — תגיד לו רק שלא ידבר. לעצ הגורל הוא שהחבר שלי נהרג על כביש עכו

● למרדכי (מוטי) קירשנבויים, על רעיון מרענן לכתבה על הנושא שגורן ושצולם השבוע מכל הזוויות. קירשנבויים הצליח להעביר את המסר בצורה מקורית, בכתבה כמעט ללא מילים. חבל שלא הושקעה יותר תשומת-לב בעריכתה, כך שתתאים לקצב ולמוסיקה המצויינים.

בחזרה ל.סקופים

● למערכת-החדשות של הטלוויזיה, על ששבה והיתה למערכת-חדשות, והרעשה במהלך השבוע את מדינת-ישראל. סיפור הסקופים של החדשות החל כאשר כתב השבוע - יונן אירועים, איתן אורן, הביא אל מול המצלמות את סגן-ניצב אסף חפץ ואת ניצב צבי בר, שהגיע לביתו של חפץ כדי לחזק את ידיו. סקופ זה פתח את תיבת-הפנדורה של מישטרת-ישראל. המשך גל הסקופים שיך לכתב לענייני מיפלגות של הטלוויזיה, ניסים מישעל, שפוצץ ערב אחר ערב סקופים, שהרעישו את הפוליטיקה הישראלית. תחילה היה זה הסקופ על החלטת תמ" להצטרף להצעת-החוק של המערך

כתב קירשנבויים
מאזינת אחרת

כתב מישעל
סקופ כפול

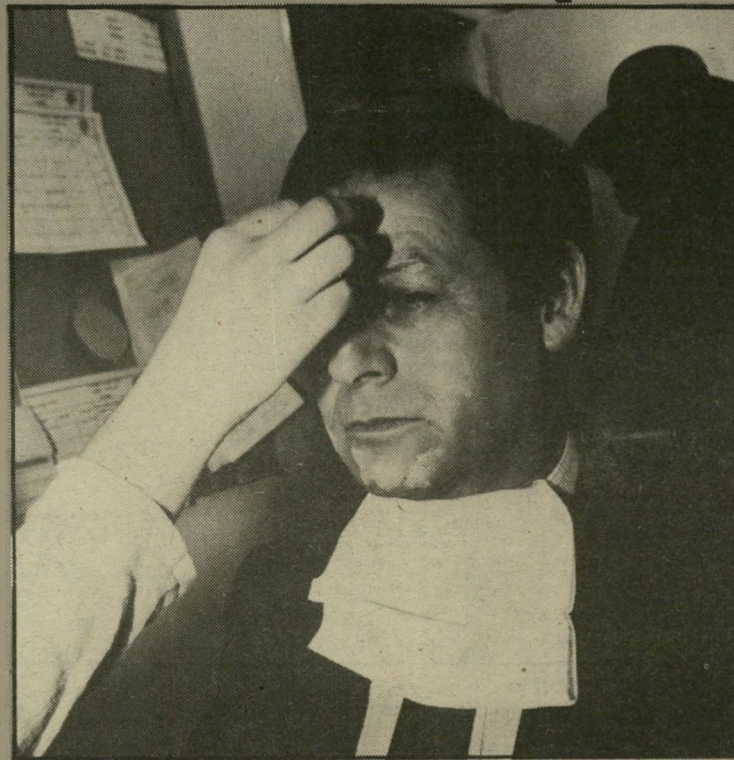
לפיוור הכנסת. למחרת, המשיך מישעל והביא את הסקופ על שיבתו של עזר וייצמן לפוליטיקה, בראש מיפלגה חדשה שהוא עומד להקים. שבוע הסקופים של חטיבת-החדשות שכ ומוכיח שכאשר יש סיפור טוב, אין כמדיום הטלוויזיוני כדי לפוצץ אותו.

מאחורי המירקע

פורום פאתטי

פורום-החדשות האחרון היה, לדברי כמה ממשתתפיו, הפורום הפאתטי ביותר שנערך בעידן-לפני ברשות-השידור. יוסף לפיד, העומד לסיים את תפקידו, הציג בדיון קצר, עם הסתמן האפשרות לפתיחת מערכת-בחירות, את מיגבלותיה של רשות השידור (רדיו + טלוויזיה) באופן הדיווח על המערכה, תוך איכוור הנספח שהזכין נקדימון רוגל בקשר לתפקיד הכתבים במערכת-הבחירות. לנוכחים בפורום היה ברור שלפיד לא יכהן

עידן איי-הוודאות

מועמד יבין
משולחן האופוזיציה לניהול?

בבניין הטלוויזיה שולט זה יותר מחודש ימים עידן איי-הוודאות, לרגל חילופי-הגברי של יוסף לפיד באורי פורת. יש סכירות גבוהה לכך שפורת יעביר מתפקידים את מנהל-הטלוויזיה בעברית ובערבית (טוביה סער ויוסף בראל), שאירגנו לפני חודש את פניית מנהל-המריה לשר-החינוך והתרבות וזולן המר, בבקשה להשאיר את לפיד בתפקידו. האפשרות שפורת במבט שני, חיים יבין, ימונה עלידי פורת למישרת מנהל הטלוויזיה (אם ייכשל פורת בניסיונו, השבוע, לשכנע בלונדון את אלכס גלערי ליטול על עצמו את ניהול הטלוויזיה), מוסיף לאווירת איי-הוודאות, השודרת זה ומדמה בחטיבת-החדשות. כמשך עשרת החודשים, שבהם מכהן מיכאל קרפין כעורך מבט, והתקופה שבה משמש יאיר שטרן כמנהל חטיבת-החדשות. נגד חיים יבין, מנהל המיועד של הטלוויזיה, להגיע מדי בוקר לשיבת-הבוקר של חטיבת-החדשות, ולשבת בכיסאות האופוזיציה (סניג השול-חן, שבה התרכזו הכתבים הוותיקים, שהתרחש בחדשות לא נראה להם כלל), תוך שהוא פולט ביקורות מיקצועיות למכביר על המתרחש בחטיבת-החדשות. עם כניסתו במיסדרונות הטלוויזיה מתסרטים כבר את השינויים שיחולו בחטיבת-החדשות, עם כניסתו האפשרית של יבין לניהול הטלוויזיה. ההערכות קובעות שיבין יציב בראש חטיבת-החדשות את יעקוב אחימאיר, ואת שימרון טסלר (ששכב כאחרונה מלונדון) במישרת עורך מבט. מישחק הכיסאות המוסיקאליים עשוי להתחיל בחטיבת-החדשות בעוד חודש וחצי, כאשר יפוג המינוי הזמני של קרפין כעורך מבט. תפקיד נוסף שלגביו שודרת איי-הוודאות הוא תפקיד מנהל חטיבת-התוכניות, המאויש בידי צבי (צניקה) שטיירא. העשוי לעבור לטלוויזיה הלימודית, כמנהל, לרגל מינויו של מנהל הטלוויזיה הלימודית, יעקוב לורברבוים. לתפקיד מנכ"ל צוות-ההקמה של הערוץ השני.

כמנכ"ל רשות-השידור בכחירות הבאות, אם תתקיימה במועדן ואם תוקדמנה.

מ"מ מנכ"ל

בין פרישתו של יוסף לפיד ממישרת המנכ"ל וכניסתו לתפקיד של אורי פורת לא תהיה כל תקופת-חיפה, כנדרש במיקרים דומים. החלטת המערכת הממשלתית להביא לבחירת המנכ"ל החדש (פורת) עלידי מליאת רשות השידור החדשה תינצור חלל של כמה ימים בין תום מועד כהונת המליאה היוצאת והכניסה לתפקיד של המליאה החדשה. כדי שרשות-השידור לא תיוותר באותה תקופה בלי מנכ"ל בפועל, ימונה לקראת ה' באפריל מ"מ מנכ"ל עד לבחירתו של פורת לתפקיד.

המועמים לכהונה הם מנהל קול ישראל, גירעון לב-ארי, והמישנה למנכ"ל, רון נחמן.

גם לגבי אותה תקופת-ביניים אין הגורמים הממשלתיים מעוניינים להפקיד את רשות כידיו של מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, העשוי להיות ראשון המועברים מתפקידם עם כניסתו לתפקיד של אורי פורת.

הוועד המשכיל

למרות שהוראת החוק מבהירה את הפרופורציות בגופים המנהלים את רשות השידור (מליאה וועד-מנהל), אין ההרכבים החדשים של המליאה והוועד המנהל מייצגים את הפרופורציות הפוליטיות האמיתיות. למרות השיויון שבין גורל סיעות המערך והליכוד למחרת הבחירות האחרונות, יקבל

המנהל, כאשר הליכוד יקבל שלושה מקומות, המערך שני מקומות, נציג העיתונאים מקום אחד וכנראה קריאל (רוש) גרדוש, המקורב בדעותיו לאגף הימני בליכוד והמקום השביעי, חצי בחצי, בין התחיה לתמ"י. הגיב על חלוקת כוחות לא-צודקת זו אחד מבכירי העובדים בטלוויזיה, שאמר: "זה לא וועד-מנהל, אלא ועד משכלל".

סהפכת האי-אג"י בשער

בכל תחנות-הטלוויזיה האיכותיות בעולם המערבי פתרו כבר את הבעיה של קליטת הציוד הטכנולוגי החדש - מערכות אי-אג"י, המאפשרות גמישות-יתר בשידורים-חיים בטי לוויזיה, ובעריכת תוכניות מהירה. בידי הטלוויזיה הישראלית מצוי חלק מצויד אי-אג"י כבר קרוב לשנתיים. הוא מאופסן במחסני בניין הטלוויזיה, בעוד שמנהל הטי לוויזיה, טוביה סער, אינו מצליח ליצור עם הטכנאים בסיס מיקצועי להפעלתו. באחרונה הופקע המשאומתן בין הנהלת רשות-השידור לטכנאים מידיו של סער, ונמסר לידיו של יאיר אלולני, המצמצם זה חודשים ימים את פער הרישות שבין הצדדים במשא ומתן ענייני, שבו נבחנים ההיבטים המיקצועיים השונים. סכיר להניח שעם מינויו של חיים יבין כמנהל הטלוויזיה יוררו תהליך יצירת ההבנה בין הנהלה והטכנאים, ושזו תוליך לשיפור טכנולוגי עצום כפוטנציאל השידור הישיר של הטלוויזיה ושאר שימושי אי-אג"י. עוצמת המהפכה הזאת עשויה להיות גדולה מעוצמת המהפכת-הצבע.

פסקול

יש להם סימפאטיה

אירוע מרהים, המערך עלי-כך שאין יד מנהלת בטלוויזיה הישראלית, התרחש על המירקע בשבוע הפורים. שיר מצולם של המלחין-זמר שלמה גרונדן שודר ערב אחר ערב, באותה השעה, בשתי תוכניות טלוויזיה נפרדות. השיר - "יש לי סימפאטיה" - שודר תחילה בתוכנית-הצרכנות כולבוטקס (!) ולמחרת במיס-גרת התוכנית עוד להיט ●● המפיקה והמנהלת הוותיקה, אסתר סופר, שפרשה מהפקת התוכנית מה שבא, עומדת להתחיל בקרוב בהפקתה של סדרת-טלוויזיה העוסקת בפורה היהודית, כסיוע הסוכנות היהודית ●● למחרות מיבזקי החדשות של גלי צה"ל, בימי החמישי, שב הכתבה-רתי יצחק הילדסהיימר, הנוהג לרווח בהם על ה"סקופים" של הצופה, המודע ויום השישי, תוך התעלמות מהסקופים האמיתיים של העיתונות החילונית. ●● משרד-היוקרה של הטלוויזיה ביום העצמאות יוגש בידי ירון לונדון. מפיקת המשדר היא ורד ברמן. לונדון וברמן עשויים להמשיך ולשתף פעולה גם בתוכנית מה שבא, אם זו תשוב למסך ●● ישראל וינר, מי שהביא בעבר למסך את התוכנית שיחה בשניים, שב באחרונה משליחות בחו"ל, והוא עסוק בהפקת משדר חדש, במתכונת של התוכנית חפש את המטמון ז"ל. המתכונת החדשה של התוכנית מאמצת גירסה בריטית, כאשר החיפוש אחרי המטמון ייעשה באמצעות הליקופטר ●● אחד המפיקים המבכירים בטלוויזיה הגדיר את בעיית המחסור של עוזרות ההפקה במילים: "או שהן יולדות או שהן לא עובדות".

הליכוד במליאת רשות-השידור שיבעה מקומות, בעוד שהמערך ייקבל רק שישה מושבים, מתוך 31. המפר"ל תקבל שני מושבים, תמ"י מושב אחד וכן תנועת-התחיה. שאר המושבים: שני נציגי הסתדרות המורים, המישה נציגי אוניברסיטות, שני עיתונאים, שתי נציגות אירגוני-נשים, שני נציגי מיעוטים ונציג אחד של הסוכנות היהודית. אותו שיויון מערד-ליכוד יופר גם בוועד

מנכ"ל-יוצא לפיד
לא ינהל בחירות

תוכניות מועדפות

יום רביעי

28.3

● **רדיו: קול המוסיקה**
— **מוסיקה לבלטים ולמחזות (10.5)**. בתוכנית: הדובשנית מאת ברנובקי, הבדרנים מאת קבלבסקי, החלילן המופלא מאת פיסטון והאהבה הקוסמת מאת פליה.
● **טלוויזיה: בידור**
— **עד סוף (8.02) — מזמר עברית ולועזית**. הפעם בתוכנית קטעים מסרטה החדש של ברברה סטרייסנדר ינטל. יתארח בתוכנית: הזמר אריק סיני.

● **טלוויזיה: סרט קי**
לנוע — יד טובה לגברת קטנה (10.05) — מדבר אנגלית. מישחק הפוקר השנתי, הגדול ביותר במערב הפופי, עומד להיערך במלון בעיר ספר. חבורה של קלפים מושבעים נאספת למקום. כאשר המישחק ביומו השני, מגיעה למקום מישפחה הנמצאת בדרכה למשק קטן בטקסס. האב מרדית (הנרי פונדה) הוא מהמר כפייתי. אשתו מרי (ג'ואן וודורד) יודעת

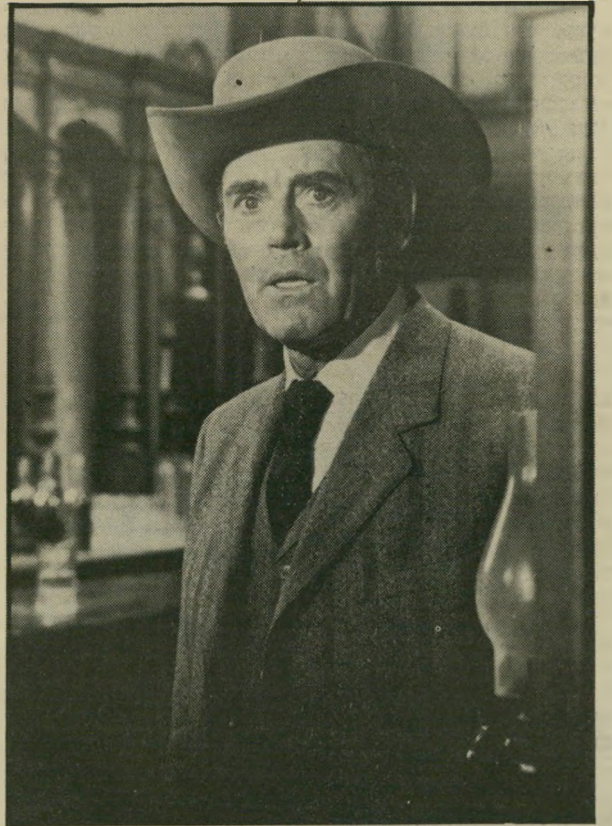
בתוכנית פתיחת פסטיבל אמריקאית לויליאם שומאן, סימפונייה מס' 1 לסטראווינסקי, קונצרטו מס' 1 לברטוק, אביב בהרי האפאלצ'ים לאהרון קופלנר.
● **טלוויזיה: סרט טבע**
— **כאן שולטים הבאי בונים (8.30) — מדבר אנגלית**. מסידרת הסרטים חיים בטבע בהפקת בייביסי. הסרט מתאר את שיגרת-חיה של להקת באבונים באזור כף התקווה הטובה בדרום-אפריקה. על-פי המיכנה החברתית שלה, יש הנהגה לזכרים והנהגה לנקבות, ושיגרת-חיהם היא החיפוש אחר מזון, מישחקים, שחיה והתגורר ששויות. את הסרט מגיש דייוויד אטנבורו.

● **טלוויזיה: מותחן**
— **רבי-מרגלים ריילי (9.55) — מדבר אנגלית**. פרק תשיעי בסידרה בשם אחר: מוסקבה.

יום שישי

30.3

● **טלוויזיה: סרט קי**
לנוע — קשר זלצבורג

סונדה: יד טובה לגברת קטנה
יום רביעי, שעה 10.05

זאת וחוששת לעתירה ולעתיד בנם. בהיורד למרדית דבר המישחק, הוא אינו עומד בפיתוי, ונוטל את 4000 הדולר שחסכו לשם רכישת המשק ומצטרף למישחק. הוא מפסיד את כל כספו, חש בליבו ונלקח מהשול-חן. אז נוטלת אשתו את הקלפים וזוכה בקופה כולה. הסרט הופק ב-1966.

● **רדיו: קול המוסיקה**
— **האמן בחדר עבודתו (11.00)**. תוכניתו של גרעון רוזנגרטן, שכתורתה הפעם: 1668 — קופרין ובני תקופתו.

יום חמישי

29.3

● **רדיו: קול המוסיקה**
— **קונצרט בוקר (9.30)**.

תוכניות מועדפות בטלוויזיה הירדנית

יום רביעי 28.3.84

● **סידרה לילדים: הדרדסים (6.05) — ערוץ 3**
— **25 דקות — מדבר ערבית**. למי שיועד כמה מרוב, אין צורך להסביר. למי שטרם יודע — אי אפשר. **בידור: משירי המזרח (10.30) — ערוץ 3**
— **40 דקות — מזמר ערבית**. תוכנית בידור בהשתתפות זמרים ידועים בעולם הערבי.

יום חמישי 29.3.84

● **סידרה לילדים: ילדות (6.00) — ערוץ 3**
— **50 דקות — מדבר אנגלית**. סידרה המביאה את סיפוריהם של ילדים אשר אירוע טראומטי כלשהו השפיע על חייהם. הסידרה מתארת את יחסה של המישפחה והסביבה לילד הנפגע, וחשיבותה של האהבה, החיבה והחום בהחלמתו של הילד.
● **רוקמנטרי: לקראת שנות אלפיים (8.55) — ערוץ 6**
— **15 דקות — מדבר אנגלית**. סידרה רוקמנטרית קצרה, המתארת בוורוד את עולם המחר על שיכלוליו, המצאותיו והישגיו.

יום שישי 30.3.84

● **אנימציה: דון קישוט וסנשו סאנסה (11.00) — שני הערוצים**
— **30 דקות — מדבר ערבית**. סידרת אנימציה המספרת את העלילה הידועה של דון קישוט ומשרתו, אשר הופקה בארץ המוצא של השניים — ספרד.

● **מישפט: מישפטי הכתר (8.55) — ערוץ 6**
— **60 דקות — מדבר אנגלית**. סידרה אנגלית המשחזרת מישפטים מפורסמים באנגליה במאה העשרים. בתחילתה של כל אפיוורה מוצג כתבי-אישום, העדים והנאשמים מוזמנים כל אחד בתורו אל הרכו, ועדותם נשמעת בקשב רב, וכל זאת לפני חבר מושבעים. בתום הערויות מחליטים המושבעים אם להרשיע או לזכות את הנאשם. במיקרה של הרשעה, נקבע גזירהין על-ידי השופט.

● **בידור: שבעון הטלוויזיה (10.10) — ערוץ 3**
— **50 דקות — מדבר ערבית**. מגוין בשירור ישר, המארח, מפיקים, כימאים, אנשי-טלוויזיה, קולנוע ותיאטרון, המספרים על עבודתם ואף מציגים קטעים מתוך התוכניות המתבשלות באולפנים. לפי בקשת הצופים, מושמעים שירים של זמרים אהודים.

יום שבת 31.3.84

● **סידרה קומית: שרות חדרים (8.30) — ערוץ 6**
— **25 דקות — מדבר אנגלית**. סידרה קומית המתנהלת בחדרים האחוריים של בית-מלון. בסידרה אנו מתוודעים למר ספונר (בריאן פרינקל) — האחראי על צוות המלצרים ועובדי השרותים במלון, לומדים על יחסו אל העובדים שכרונם מהגרים וזרים.

(10.15 — מדבר אנגלית). עורדיין אמריקאי בחופשה, ביל מתיסון (בארי ניומן), מסתבך בעל-כורחו בתעלומה מזוהה.

שבת

31.3

● **טלוויזיה: מותחן**
— **צוות לעניין (10.30) — מדבר אנגלית**. הצוות לעניין מחלץ יורשת טקסנית מנישואים כפויים לרוצחו של אביו. חניבעל וצוותו נועקים לעזרתה של אשת-חברה, מילייר

ניומן: קשר זלצבורג
יום שישי, שעה 10.15

חסרי אישור-עבודה, על יחס העובדים האחד לשני ועל התחרות הקיימת ביניהם.
● **סרט קולנוע (10.15) — ערוצים 6/3**
— **מדבר ערבית/אנגלית**. ככל מוצאי שבת בשעה זו מקרינה הטלוויזיה הירדנית בשני ערוצים שני סרטי קולנוע בעת ובעונה אחת. דוברי השפה הערבית יוכלו לבחור בסרט המצרי בערוץ 3, ואילו מבני האנגלית יבחרו בסרט האמריקאי בערוץ 6.

יום ראשון 1.4.84

● **סידרה עלילתית: אימפריה (9.10) — ערוץ 6**
— **50 דקות — מדבר אנגלית**. סיפורה האישי של בת המלונר מונרו — גבר שאפתן שהקדיש את כל חייו לצבירת כסף וכוח. העלילה מתרחשת במונטריאול ששקנה, בסוף שנות השלושים של המאה, כאשר היה שיגשג כלכלי, בעקבות המשבר הכלכלי של 1929.

● **דראמה: נשים מודשעות (10.15) — ערוץ 6**
— **50 דקות — מדבר אנגלית**. סידרה אנגלית מרתקת, המביאה בכל פרק סיפור חדש של ניקמת נקמה, הקשור אליה. כל פרק מתחיל בקורותיהם של האשה והגבר, חייהם המשותפים, הסיבות שבגללן מרגישה האשה מקופחת, ולאחר מכן את נקמתה הממושכת והסופית בגבר.

יום שני 2.4.84

● **מדע בדיוני: גלקטיקה (6.30) — ערוץ 3**
— **50 דקות — מדבר אנגלית**. פרק נוסף במסעותיה של ספינת-החלל הענקית — גלקטיקה, התרה במרחב-החלל אחרי כדור-הארץ האבוד. במהלך חיפושיהם מסתכבים אנשי גלקטיקה במאבקים עם כוחות שונים, המנסים לפגוע בהם או לרכוש את השליטה עליהם. הסידרה מלאה בממדריחלליות ובאפקטים טכניים מתוחכמים. אך כנסים כל פרק מצליחים אנשי גלקטיקה להתגבר על אויביהם ולהמשיך בחיפושיהם אחרי כדור-הארץ.

● **ספורט: ספורט היום (7.15) — ערוץ 6**
— **15 דקות — מדבר צרפתית**. תוכנית המגישה לצופה לקט מאירועי הספורט שבבוע החולף בצרפת ובעולם.

יום שלישי 3.4.84

● **אמנות: מאה ציורים מפורסמים (8.55) — ערוץ 6**
— **10 דקות — מדבר אנגלית**. סידרה הסוקרת את יצירותיהם של גדולי הציירים בתולדות האנושות, עם הסבר מקיף על היצירה עצמה וכן על האיש שצייר אותה.
● **תיאטרון: הצגת השבוע (10.15) — ערוץ 6**
— **50 דקות — מדבר אנגלית**.

● **רדיו: רשת ב'**
— **צילצול שלישי (11.05)**
תוכניתו של יובל מסקין, המביאה ריניות וראיונות מעולם התיאטרון והתרבות.

יום שני

2.4

● **טלוויזיה: דראמה ישראלית**
— **מתבן במני האטן (9.30) — מדבר ערבית**. דראמה ישראלית, העוסקת ביחסים בין חתן פרס נובל לספרות יצחק בשוויטס וינגר וכנו הישראלי, ישראל זמיר — על פי סיפור גרוע שכתב הבן על אביו.

● **טלוויזיה: מותחן**
— **מטרה (11.00) — מדבר אנגלית**. פרק נוסף בסידרת המותחנים הבריטית המזכירה את סידרת סטארסקי והאץ'.

יום שלישי

3.4

● **טלוויזיה: זימרה**
— **אדית פיאף (11.00) — מדבר ומזמר צרפתית**. סרט תעודי על זמרת השמונים הצרפתית הנודעת, שהיתה לאחר מסמליה התרבותיים של צרפת, בעת הכיבוש הנאצי, כאשר ריתקה בזימרתה במרתפי פאריס את לוחמי הרויסטאנס.

נרית ויפהפיה, ג'קי טיילור, המחזקת בניגוד לרצונה בידי ארוסה, איש-עסקים עשיר. ביום החתונה מתחפשים אנשי הצוות לספקי-מזון, כדי לחדור לאחווה הטקסנית השמורה היטב ומחליצים את ג'קי, כבריחה נועזת, כאשר מרדוק (הטייס המטורף) נשאר להחליף את ג'ק בטקס החתונה.

● **טלוויזיה: קומדיה**
— **עשירים ומשפחתם (11.20) — מדבר אנגלית**. ביל הפרא ובוטסי מתהוללים בלילות ומפריעים את שנתם של מרשל, קרלוטה וקתלין. קתלין אינה מוכנה לסכול את הפרעת שנת-היופי שלה לילה אחד נוסף.

יום ראשון

1.4

● **רדיו: קול המוסיקה**
— **שחרית מוסיקלית (7.30)**. יצירות מאת רוסיני, שוברט, פאיי, טורובה, צ'ייקובסקי.

● **טלוויזיה: דראמה**
— **המלך גוסטאב השישי (10.30) — מדבר אנגלית**. פנטסיה מוסיקלית ציורית על מלך שוודיה, גוסטאב השלישי. המוסיקה ברקע לקוחה מהאופרה אוריפאוס וארור דיקי לגלוק, המוקדשת לסיפור יומו האחרון של המלך, קודם לקטילתו בבית האופרה.

התחיינה העצמות היבשות האלה?

עצמות שכולם זורקים: אבל הוא התעקש ועמד על שלו. זה לא היה קל (אני תולדה של חינוך האומר, קודם תשיג תואר ותעודות, ורק אחר כך תעשה מה שאתה רוצה). אבל בעידודה של נעמי ולמרות הפחד הכלכלי הוא הפסיק את לימודיו ופנה ליצירת תכשיטים מעצמות. כשהוא מפתח מנסיונו כלי-עבודה שונים כדי לעבוד בעצם, הוא גם גילה חומרים כימיים מסויימים שכעזרתם אפשר לשמר את העצם מכלי לפגוע בתכונותיה הטבעיות. כלומר — שהעצם לא תתפוצץ ולא תאבד מגמישותה.

הארס הקרמון הפך מלוקט-מוזון לצייד. כשגילה את העצם, הפך אותה לכלי-נשק בעזרת אבני-צור חדות. הוא עיבד אותה לצרכיו ועשה ממנה כלי-עבודה, מחט לתפירה, ראשי-חץ,

במוחו: הוא סיים למצוץ את מוח העצם. שטף את העצם והניח אותה במירפסת למי-ספר ימים. כשהעצם התייבשה כליל, התישב במירפסת ושיחק עם העצם. הוא שיף, ליטש וחרט בה והעצם נענתה. הוא יצר טבעת גלילית, שבה ניתן להשחיל מפית-אוכל.

הרעיון מצא חן בעיניו. הוא התאהב בחומר והתחיל לעשות ממנו תכשיטים לנעמי. כדי להשיג את העצמות הם התחילו לאכול מרקם כלי סוף, הזמינו חברים והאכילו אותם במרק-עצמות. רק כדי שיהיה לו חומר-גלם. אילן יצר טבעות ועגילים לנעמי וגם התחיל למכור חלק מעבודותיו לסטודנטיות שלמדו איתו.

לאט לאט גילה כי בעצם גלומות אפשרויות חיתוך שונות ורעיונות נוספים החלו מתפתחים. חבריו צחקו ממנו ואמרו לו מה אתה מתעסק עם

אילן ונעמי המציאו שיטה חדשה: לעצב תכשיטים ואביזרים העשויים מעצמות חיות

פ' ש אנשים הקונים, אצל הקצב, עצמות למרק, אחרים מפנקים בהן את כלביהם, ויש אחד הקונה עצמות לשם מלאכתו. זהו אילן בר-יוסף, ההופך עצמות לעדיים, תליונים, צמידים, טבעות וחגורות מרהיבים ביופים ור

במקוריותם, המזכירים בצורתם מיר-קמים ובציבעם את השנהב.

מרק בלי סוף. הרומן של אילן עם העצמות התחיל לפני 17 שנה, כשהיה סטודנט לפסיכולוגיה וחינוך באוניברסיטת בר-אילן. תמיד היתה לו נטייה לעסוק במלאכת-יד. באחד הערבים, כשאכלו, הוא ונעמי אשתו, מרק שכלל גם עצמות מוח, צץ רעיון

לסת כרה מחזיק אילן בידו הימנית. אותה הלסת, אחרי הליטוש, חומכת לאבזם מהודר ומקורי לחגורת-עור. בידו השמאלית. את סודות המיקצוע אין אילן מוכן לגלות לאיש.

עצמות גליל שאילן מצא בסיני ומהן הוא מתכנן לעשות תכשיטים מאוד מיוחדים. למעלה מימין: אורלה זוהר, בת ה-16, במחרוזת שיני-פרה ועגילים תואמים עשויים עצם.

שיני חיזר על צווארה של נעמי. וכי תר על ראשה עשוי מעצמות-פרה.

קדם לדרוג דגים, כלינגינה כמו חליל, ופסלים ששימשו כפולחן הפוריות. כאשר האדם גילה את המתכות הוא זנח את העצם.

עקב של עצם. נעמי התמירה והיפה, רעייתו של אילן, היתה בתחילת דרכו האומנותית של בעלה, דוגמנית צילום ומסלול מאוד מבוקשת. בשבוע האופנה שנערך באותה תקופה כמלון הילטון, לקניינים מחו"ל, השתתפה נעמי עבור מעצבת האופנה פני לייד-סדורף. מישור גילה לנעמי שפני אוהבת לעבוד עם חומרים טבעיים. נעמי לא התעצלה, לקחה קופסה עם תכשיטים מעשה ידי בעלה והראתה לפני.

הבגד, גם אם הבגד הוא פשוט או, אמילו, אם הוא עתיק, ובדיוק כך נראית נעמי בתצוגות האופנה הפרטיות שנעמי ואילן עורכים: בגד-גוף שחור ותכשיטים לרוב, העשויים מעצמות ושיניים של כל מיני חיות.

חגורות עצם האבזם של החגורה עשוי עצם ומושחלת שקל. אבל היא שווה את הכסף, כי החגורה המקורית הזאת עושה את כל 8,000 המחיר הוא נפה. המחיר הוא 8,000 שקל.

מדי פעם עורכים אילנעמי תצוגות אופנה קטנה של דגמיהם, אותה מנחה שרה רונן, המנחה הוותיקה. נעמי לובשת בגד-גוף שחור, אוספת את שיערה הבהיר והארוך, שפס כסף מקשט אותו, מאפרת את עיניה הכחולות ועם עור שתי נערות צעירות מרגימה בפני הקהל את התכשיטים מעשה ידי אילנעמי.

נעמי מייצגת אותנו היטב, אומר אילן, היא כל-כך רוזה. כולה עור ועצמות.

סבירים: מחרוזות-עצמות, תליון, או סיכה מצופה זהב במחיר 3,000 שקל, טבעת — 4,500 שקל, חגורת-עור עם אבזם-עצם — 8,000 שקל.

כולה עור ועצמות. מה עושים שני הכלבים של אילנעמי, האסופיים ג'ורג' וזיס, כשהם רואים כל-כך הרבה עצמות מגרות מונחות לפניהם? "שום דבר", אומר אילן, "חינכנו אותם לא לגעת במוצרי-העצם שבבית, אבל אין צורך לרחם עליהם, הם מקבלים עצמות בשפע."

אבל היה קשה לגלות אותם. יחסו של אילן אל העצם הוא כמו לאבן-חן. הוא מלטש את העצם בצורה חלקה ומשבץ אותה בתוך בתי-כסף או נחושת מצופה זהב.

הצבע המקורי של העצם הוא לכן שנהבי. אילן מסוגל לתת לעצם גוון שונה, כדי שתיראה עתיקה. לעיתים הוא צובע אותה בצבעי-אדמה, הנוטים לגוונים הטבעיים כמו חום ואפור. התכשיטים, שאינם שבירים, נמכרים בגלריות לאמנות במחירים

אם ובת נעמי וסיוון מתקשטות במחרוזות צבעוניות בגוונים של צבעי אדמה, העשויות מעצמות של בעלי-חיים מתים. נעמי חורזת את המחרוזות והיא גם האחראית להתאמת הצבעים.

מספיק עובי לשיוף, השאר מגוסר לפי הצרכים והעצם עוברת תהליך שימור. **ציונות סתחית-קוואית.** בי 1970 החליטו אילנעמי שהם זקוקים לחופשה ארוכה ובחרו בארצות-הברית. הם לקחו את הילדים, שק מלא עצמות משוייפות ומוכנות להרכבה, והגיעו ללוס-אנג'לס עם תיק דוגמות של תכשיטים. הם הסתובבו מחנות לחנות וקיבלו הומנות. כתבו עליהם בעיתונים ובמשך ארבעה חודשי שהותם כלוס-אנג'לס אפילו הגיעו לתוכנית הטלוויזיה מחוף אל חוף של דריאנה שור. ההצלחה האירה להם פנים והם היו צריכים להחליט אם לבנות בית-לאבה ולהישאר או לחזור ולשלוח את ההומנות הרבות מישראל. הציונות הפתחית-קוואית ניצחה והם חזרו לארץ.

המעצבת כל-כך התלהבה והתפעלה עד שעיצבה בד מיוחד לסט של תכשיטים שכלל תליון לצוואר, חגורה ועקבים עשויים עצם לנעליים שהומינה כמיוחד. כך הופיעה נעמי, לפני 17 שנה, בתצוגת-הפתיחה המפורסמת של שבוע-האופנה, כשתכשיטי העצם זוכים למחאות-כפיים נלהבות.

עם לידת בתה סיוון, כשנעמי היתה בת 27, היא פרשה מהמסלול ומתחום האופנה וגם לא רצתה לחזור למיקצוע הגראפיקה שאותו למדה בשעתו. היא החליטה להצטרף לאילן ומאז הם מכנים את עצמם "אילנעמי".

השניים יושבים יום יום, שעות על גבי שעות, במירפסת הסגורה המש' משת פינת-עבודה בדירתם הצנועה, ועובדים על העצמות.

אילן קונה כל חודש בין 50 ל-100 קילו עצמות מקצבים שונים, בעיקר עצמות גפיים. אורך העצם, כשהיא שלמה, הוא בערך 40 סנטימטר. יותר משני שלישי העצם נזרק מפני שאין בה

היא אם לבן, סער בן ה-16, ולבת, סיוון בת 10. נעמי מרשה כליל מעולם-הזוהר והיום היא נהנית בביתה עם זוהרן של העצמות היבשות ובני המישפחה.

ראשית הדרך כך נראתו נעמי לפני 15 שנה. בשנת 1969, כאשר היתה דוגמנית-צילום מבוקשת. היום נעמי

יהודה אפרוני השחקן יהודה אפרוני מלטף את השחקנית האמריקאית, ליזה הרטמן. משמאל: יענקלה בן-סירא משעין ראשו על כתפיה של השחקנית המיובאת. ליזה עוזבת השבוע את

הכלה

הכלה בסרט שניים הבימאי הישראלי בת 27, ילדת טקסס. ואין לה עתיד בתפקיד הראשי. הרטמן נבחרה לתפקיד הראשי. אחד התנאים של המשקיעים הוריים בסרט שמביים לויתן, כוללת אורנה פורת היא בין הישראלים היחידים הסרט מתאר את תקופת השואה בשם. ליזה (הכלה) היא בת 30 ועוזבת למחנה-עבודה, מכיוון שהיא רווקה. לה חתן. את הסיפור כתב לירסלב גרוסמן. הסרט דובר אנגלית וגם זה אחד שהסרט יימכר טוב בחו"ל.

לשחק

בשיינקין

לרחוב שיינקין בתליאביב נוסף בכל יום גוון חדש. עוד לא נרגע הרחוב מן הקרנבל הפורמלי וכבר התרחשה שם חגיגה נוספת והסיבה — פתיחת בוטיק חדש וקסגוני. שתי השחקניות עירית פראנק ואביבה סז, שפתחו את הבוטיק, העניקו לו את השם השחקנים. בערב הפתיחה הזמינו השניים את חברותיהן כדי שידגמנו

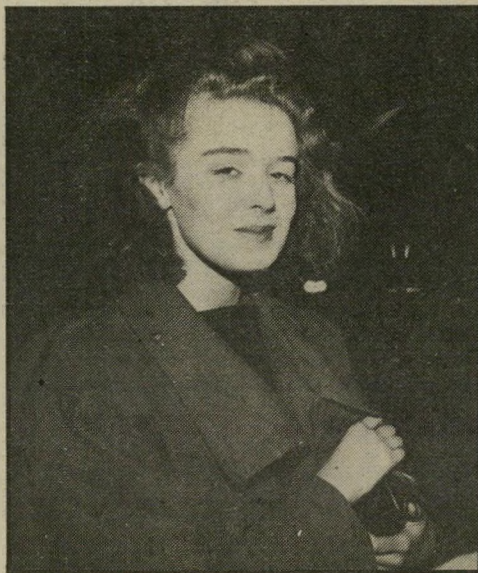
עירית פראנק השחקנית ובעלת החנות ברחוב שיינקין. פראנק הציגה בגדי-ביקיני וזכתה בביצה שנוצקה עליה מאחד הבתים שבשכנות. פראנק לא נרתעה והמשיכה לדגמן את בגדי-הים הזעיר.

הכלה האמריקאית של הסרט

הישראלי ★ המחפשטת הגרמניה של

האסקימו ★ השחקניות משחקות בבוטיק אופנות

אסקימוסית מאוסטריה

פטרה קוגלניק היא הגיעה הישראלי מאוסטריה, מפני ש-נערות ישראליות אינן מסכימות להתפשט בסרטי סים. משדה-התעופה הגיעה ישר למסיבה בחמזה.

תיקוה מור התפרסמה בשעתו בסרט טוביה ושבע בנותיו. היום חזרה תיקוה להיות שחקנית, והיא תככב בסידרת אסקימו לימון. בסרט החדש הרימו עוגן.

התבלבלה מהבזקי המצלמות שנחתו עליה. היא ניסתה להסתתר מאחורי אמה, אבל ללא הצלחה. רחל ונעמי הגיעו כדי לברך את הבימאי החדש של הסרט, דני וולמן, שמחליף את בועז דוידזון.

נעמי גולן משמאל: הבת של מנחם גולן, המפיק הגדול. נעמי באה יחד עם אמה למסיבה שנערכה לכבוד תחילת הצילומים של אסקימו לימון. מימין: האם רחל גולן. נעמי קצת

הישר מאוסטריה הובאה אלינו פטרה קוגלניק, נערה בשנות ה-20 של חייה, והיא תככב בתפקיד ראשי בסרט הרימו עוגן. מנמלהתעופה הביא אותה ביום שישי בימאי הסרט דני וולמן. עוד לא הספיקה להבין שהיא בארץ וכבר נחתה במסיבה לכבוד תחילת הצילומים.

בסרט היא תהיה בתו של השחקן יהודה אפרוני. לכן, כשהציגו את "אביה", היא הביטה בו בחיבה. אפרוני הביט עוד יותר בחיבה ונתן לה נשיקה אבהית.

ליזה הרטמן היא כוכבת הסרט הכלה. היא מטקסט. בת 27 ומלאת מרץ. על הצוות הישראלי היא אמרה: "נהייתי מהעבודה, אבל מישמעת העבודה כאן היא לא מן הראויות למרס". ליזה כבר שיחקה בכמה הפקות גדולות, וגם הקליטה שירים.

נדב לויתן בימאי הסרט, נדב לויתן בא למסיבת סיום צילומי הסרט, יחד עם חברתו המאוד-צמודה, הזמרת חווה אלברשטיין. חווה היתה השחקנית הראשית בסרטו הקודם של לויתן, סיפור אינטימי. סרטו השני, הכלה, מספר על תקופת השואה בצ'כיה.

אורנה פורת אורנה מגלמת בסרט דמות של בעלת חנות טבק, נוצריה שתומכת לאורך כל הדרך בכלה היהודיה. בצילום מנסה אורנה לשחד את ליזה בעוגיה. ליזה מסרבת מכיוון שהיא מקצועית. היא איננה רוצה להשמין ולא אוכלת ממתקים.

שלמה את הצילומים לסרט הכלה שבו היא קיד הראשי. ליזה נקראת בשם זה גם בסרט. עוד נרגשת לקראת הנסיעה לניו-יורק, מכיוון ש"דיכה להיות פרמייירה לסרט אחר שלה.

זאמריקה

דאלי נדב לויתן, היא ליזה הרטמן, השחקנית עם קשר לנושא הסרט, מלבר העובדה שהיא מככבת קיד מכיוון שבסרט השקיעו משקיעים מאמריקה. היא בחירת השחקנים לסרט. לכן שורת השחקנים משה. מלברם יופיעו תשעה שחקנים ישראליים. יום שלנו בתפקיד חשוב ומרכזי בסרט. כשחקנים נוקשים מאיימים על חיי היהודים ין לא נשואה. מישפחה דואגת שמא תישלה כן מתאחרות המישפחות היהודיות בעיירה לחפש

מחברו של הספר החנות ברחוב ראשי. האים של המשקיעים האמריקאים, שרצו כמוכ

ענת טופול לענת זהו התפקיד הראשון בסרט. היא אהבה או התפקיד. היא גם כלה בסרט, אחת מיני רבון שנאלצות להתחתן בתקופת השואה, כדי לא להגיע למחנה-עבודה בערב סיום הצילומים בא חברה הלונדוני, אדריאן דנבר, לבקר אותה

קרולין דין אשתו של אסי דין, קרולין, נרתמה לעזור לחברותיה השחקניות. היא הציגה את הבגדים שהחנות תמכור, והפגינה זריזות של דוגמנית בהחלפת הבגדים. קרולין באה לארוע עם בעלה.

בה פז היא השותפה של פראנק. אביבה ועירית יתחלקו באופן שווה בעבודה. כשהאחת עסוקה במישחק, השניה תהיה פעילה בחנות. בח"שר להשיג בגדים כמו בחנויות של רחוב דיזנגוף.

ציפי מנשה

קני לכלב מישקפיים

זוג שפתייה שני חן
רק לנשיכות נוצרו חן...

לכלב של מרים אופס, מארגנת תצור גות'האופנה, יש בעיה עם הקריאה, משהו בעיניים. כשקרא את השיר "יד ענוגה היתה לה", השתבשה לו אחת האותיות, ובמקום לקרוא "רק לנשיכות נוצרו חן", קרא "רק לנשיכות נוצרו חן". בס"ה טעות קטנה של כלב בלי מישקפיים. ביום הרביעי, שעה קלה אחרי שסגר את הספר, הגיעה שרונה מארש, כדי לצאת עם מרים לתצוגת-אופנה בכפר המכביה. כשראתה

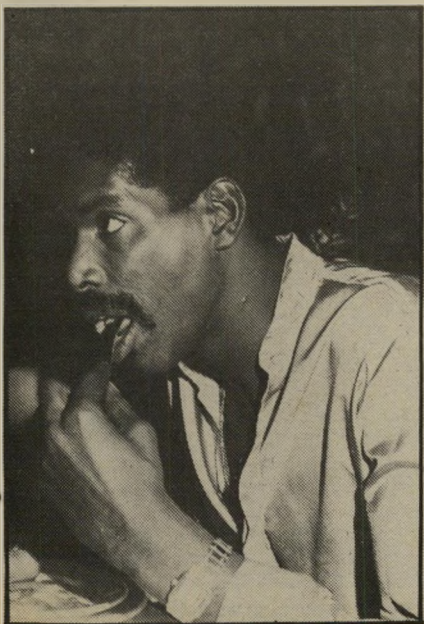

שרונה מארש
10 תפרים

את הקוקרספניאל של המארכת, וכמה הוא דומה לסאנדי שלה, אף הוא קוקרספניאל, החלה שרונה עושה לו כמו לסנדי "פוצי מוצי", כשהתגובה הרגילה שהיא מצפה לה ליקוק-חיבה מהכלב, ונשיקה באפו כתורה. הספניאל של אופו ראה את שרונה, ראה את השפתיים וזכר נשיכה. כשהגיעה שותתת דם לחדר מיון, נאלצו לתפור עשרה תפרים בשפתייה ובחניכיה, ולהזריק לה חמש זריקות. כשתראו כלב חובכ-שירה בעתיד, עשו איתו סיבוב אצל רופא-העיניים או בעטו באחוריו.

"שום דבר מיוחד! היה באילת, פגש בה, התיידדו, רוצה להיות בתל-אביב. אולסי נחמד, מנסה לעזור."

"זו עזרה? הרי הולך פה רומן?"
"מה פיתאום? לאולסי יש עכשיו הרבה נערות, לא חסר לו שום דבר. הוא יוצא עם המון בנות."
"ומה איתך? רואה אותו?"
"בוודאי, הוא בא המון, אוכלים יחד. חברים וידידים כמו תמיד."

אולסי פרי
לאכול בחוץ

ארנון מילצ'ין עם אשתו בריגיט
תינוק נולד

הקולנוע הצרפתיים. בריז'יט מגדלת את שלושת ילדי מילצ'ין — בן (15) בת (13) ועוד בת (12) — ועתה גם את בנו של המנחה.

בריז'יט היא אשה מקסימה. יופיה לא עלה לה אף פעם לראש. תמיד העדיפה את הבית על הזרקורים. אוהבת לשל, לנקות ולסרוג, בקיצור אשה אידיאלית למנהל-בנק, לא למפיק סרטים ופלייבוי בינלאומי.

ארנון מת על ילדיו, ולפיכך הוא מחזיק, בין השאר, גם בית בפאריס, כדי להרבות ולראות אותם. בשנים האחרונות אין ארנון מרבה בביקורי-מולדת, אך כשהוא מגיע, הוא נוחת בלוד, ומיד תופס טיסה לאילת, כדי לחטוף שם שיוף לאינורמלי אצל נלסון ירדו.

רוצים לצחוק? בואו לראות אותי מחופשת כחסה או כצנונית בערב שבו יערוך ארנון את הארוחה לברברה. אינני יודעת דרך אחרת לחרור למקום כדי לדרוך לכם על הקורה שם. להתראות, ואל תידחפו.

הייתם עסוקים בשטויות, ואני לקחתי חופשה קלה, התנהל רומן סוער בין הסטרייסנר וארנון, שהוא אחד ממפיקי-הסרטים החשובים והגדולים בעולם. הרומן נמשך כחצי שנה.

הרומן של ברברה עם סטיוון שפילברג, הבמאי המפוסס, הסתיים (שוב סנסציה שלי), וברברה חיפשה מישענת להישען עליה בביקור המרגש בשבילה, בארץ אבות אבותיה.

ארנון עומד לערוך ארוחת-ערב אינטימית לאורחת ולכמה מוזמנים, בביתו שעל הגיבעה בהרצליה ג', ולאחר תום שבוע הביקור יחזור לחו"ל כרגיל.

את הדירה בהרצליה רכש ארנון עוד בתקופת בריז'יט אשתו. אינני זוכרת נשים רבות שהכרתי שזכו ביופי כזה כמו שלה, ובעיקר שערוותיה, פסיס-פסיס לבן וכסף.

כשהתגרשו, חזרה בריז'יט לפאריס וגישה שם מחדש, הפעם למנתח פלסטי שהוא, כפי שטוענים יודע-דבר, יפה יותר מכל שחקני-

בלי הקדמות

באוניברסיטה בתל-אביב קיבלו הורעה שברברה סטרייסנר תגיע בשבוע הבא ארצה כמובטח, כדי לככר בנוכחותה את הצגת-הבכורה של "סירטה ינטל, ולארוחה חגיגית שהכנסותיה, ביחד עם הכנסות ההקרנה, יוקדשו להקמת קרן באוניברסיטה על שם אביה של ברברה.

עוד נאמר בהודעה שקיבלו שלומרת יתלווה אחד בשם הרנון מולצ'ין, או משהו דומה. גם אילו

ברברה סטרייסנר
כוכב נולד

קראו נכונה את שמו של המלווה, ספק אם הוא מוכר באוניברסיטה. בחוליווד מכירים את ארנון מילצ'ין יותר טוב, וכך גם באילת.

ארנון מילצ'ין וברברה סטרייסנר? מה, הוא בחופשה? חיפש טרמפ ארצה? שמבלים כולכם לפני ארבע שנים, כשאתם

רומן בעננים

כל העיר מספרת שאולסי פרי מצא נערה כלבבו, אחרי שאת המקום החשוב הזה מילאה במשך שבע שנים תמי בני-עמי.

הסיפור הולך בערך כך: אולסי נסע לאילת להינפש, פגש שם נערה הולנדית, ששימשה כמלצרית במסעדה שבה אכל. הבלונדית התמירה גם התקרבה יותר לספריות שבהן מסתובב אולסי. גובהה 194 ס"מ, לעומת תמי, שהיא רק 177 ס"מ.

עתה רואים את השניים מסתובבים בעיר, וכולם בטוחים שהעניין נעול.
"תמי, שמעתי על החברה החדשה של אולסי. מה הולך?"

רוקדת, ולשם שינוי היא צעירה בהרבה משלמה. רמו לרמות שמצא בגלי-צה"ל תמצאו בשירו לרקוד, הנמצא בראש מיצעי-הפיומנים. לאחרונה משנה ארצי שוב את כיוון הבחירה של שיריו, ומשירה פילוסופית ורוחנית במהותה ונושאה, הוא מגיע סוף-סוף לרומנטיקה הפשוטה והארצית. כדי להנחות אותו ולכווננו לאותה ארציות בחר עתה במפיק חדש — לואי להב, שהפיק עד כה את שיריו של דייוויד ברוזה. ומה אומרת מילכה על המוות? תשאלו אותה. אינני יודעת, אך נרמה שהשלימה מזמן עם העובדה שאמן הוא אמן, זמר הוא זמר, ומוזיה היא חתיכה...

אהבתי-ההה?

זמרת ותיקה מאוד, שלמרות גילה יכולה לרתק קהל שומעים ערב שלם בקולה המיוחד. אחריה מצא השראה בדרום החצי-ירח, באזור תיאטרון באר-שב, וזו היתה השראה מעייפת, המון נסיעות מכאן לשם, ומשם לכאן. גם המוזה הזאת היתה בוגרת מהמשורר והזמר.

מילכה ושלמה ארצי
המוזות

השנים עושות את שלהם, וכשמחירי הדלק מרקיעים שחקים, מחפשים מוזה יותר קרובה, ומה יותר קרוב לצלה בגלי-צה"ל? הפעם המוזה

שלמה ארצי לשורר ולשיר בנימה יותר פילוסופית, דברים שברוח יותר מאשר דברים שבחומר. כומר צעיר ומצלח מצא השראה אצל

רחל מרחלת על כל העולם

גילי ויורם או פולני בלונדון

עוד לא יכשה הדיו על הידיעה שהבאתי לכם על גרושיהם של רמזי אילין וגילי אשתו, סיפור שבו כללתי קצת פרטים המרחיבים את אופקו של כל רחילאי ורחילאית, והנה אני מביאה ידיעה משלימה. הוציאו את הכרטיס, חפשו באות פ' וכשתמצאו פולני חפשו ויורם. זהו, מצאתם. עיינו בכרטיס והעלו נשכחות על הפלייבוי, שנטש אותנו לטובת לונדון ועסקי דלא-ניידי. קחו עט ורישמו תוספת לכרטיס. ערכנו אותו לחדש מארס 1984: רומן עם גילי אילין, ואפשר להוסיף לרומן את התיאור "מעופף", שכן איר אפטר נהל רומן בינלאומי ללא עפיה? החזירו את הכרטיס למקומו, החביאו את הכרטיס עד לשבוע הבא, ושבו לראות את הדרסיס.

הנפש הטובה מסצ'ואן

אם יחליטו בתיאטרון הקאמרי להעלות מחזיק את המחזה של ברטולט ברכט הנפש הטובה מסצ'ואן, יש לי מועמדת טבעית לתפקיד הראשי.

איריס קנר
האחרון

בתנאי, כמובן, שכונתו של ברכט לנפש הטובה, תואמת לשימוש שלנו ב"נשמה טובה". כך או אחרת, נפש או נשמה, טוב או טובה, איריס קנר ראויה וצריכה לקבל את התפקיד. בחייה הפרטיים היא עושה זאת מזמן. לפני קרוב לשנה סיפרנו לכם על הידידות בינה ובין יוסי גרבר, שחקן הקאמרי. הרבה לא נמשכה הידידות. כשהתחזק מעמדה בתיאטרון, ולא היתה עוד זקוקה לידידים, סוף סיפור.

אחר-כך ניהלה רומן חשאי-למחצה עם אבי נשר, כימאי הסרטים, וכדי להיות פייר, ישרה והגונה, ולא להיות מואשמת בהסתרת האמת, חשה לשרון הראל, חברתו של אבי, וסיפרה לה

בואו התקרבו

אספר לכם סיפור קטן, קצת משעשע, קצת עצוב, ועוד קצת עצוב. אני מחנה את המטאטא ליד המערכת, מטפסת שלוש קומות, תופסת ריכאון נוכח הפרצופים העוינים שאפגוש שם. אילו יכלו להטביע אותי במרקי-קקות, לא היו מהססים לרגע, ואפילו מחממים את המרק על להבה גרולה. הקינאה, ידידי, היא אם כל מרקי-הירקות הלוהטים. חולפת ליד תיבת-ההודעות ושולפת את כל השטויות שנצברו ביממה האחרונה, וזרקת את כולם לסל, אך הפתק העליון צד את מבטי — ורד שמלוק ביקשה שאתקשר.

לא הלכתי לגן עם ורד שמלוק, ולא גרנו באותה שכונה. מי זאת ורד שמלוק? התאים השחורים מתחילים לעבוד. ורד? ורד? אולי אשתו של שמואל ("שמלוק") מחד? רובסקי ממכני תל-אביב? בורקת את המיספר בפיקס הטלפונים. שיגעון, איד ש הראש עובד אצלי, רק קצת מאמץ, וכמו בימים הטובים. בבוקר-שאחרי אני מתקשרת. מישו לחש לי שוורד רוצה לספר לי שהיא מתגרשת משמלוק. לצלצל עונה קול גבר. אהה, חולף הירחור בראשי, שמלוק עוד לא יצא, וקול גבר עונה בבוקר.

"את ורד?"

"האלו?"

"בוקר טוב, ורד, מדברת רחל."

"איזה רחל?"

"המרחלת. לא יכולתי לצלצל קודם."

"מ?"

"צילצלת והשארית הודעה במערכת בשבילי. אך אם לא נעים לך עכשיו, ומישו מאוין לשיחה, אולי אצלל אחר-כך?"

"אינני יודעת על מה את מדברת, ולא ביקשתי שתצלצלי."

"אוקיי, סליחה על ההטרדה."

סגרתי את הטלפון, והירחתי. קול הגבר נשמע מוכר, אולי זה... לא... לעזאזל, זה הקול של שמלוק. מי המניאק שהשאיר הודעה בשמה במערכת על גירושיו וכשאני מצלצלת אני מעירה את ורד ושמלוק. לאן היגענו? איזה

שמואל ("שמלוק") מחרובסקי
בפעם האחרונה

שלוויר משרד ליחסי-ציבור עם חברתה יעל צפיר (של טוביה), לוקחת נשימה עמוקה ו... "האלו, את ורד?" "מדברת." "זאת שוב המרחלת. נדמה לי שבכל זאת יש לך מה לומר לי, גם אם לא את צילצלת למערכת." "אני לא צילצלתי, אך במיקרה היום אני ושמלוק נפרדים, ומתחילים בהליכי-גירושין."

אנשים! אולי מישו מהפועל רמת-גן? מכניסה את הראש ללחץ. שיחשוב קצת, או שיהיה לו עסק איתי. כשהראש עובר בלחץ השיניים טוחנות, עוד פרסה, ועוד פרסה, עוד קצת מאמץ ו... ואולי ורד באמת צילצלה, והיות ושמלוק בא במיקרה לבקר, הכחישה שצילצלה, לא נעים... אני יודעת מה אני הולכת לעשות. אצלל אליה שנית! עושה כמה דריג-דריגנים, מגלק

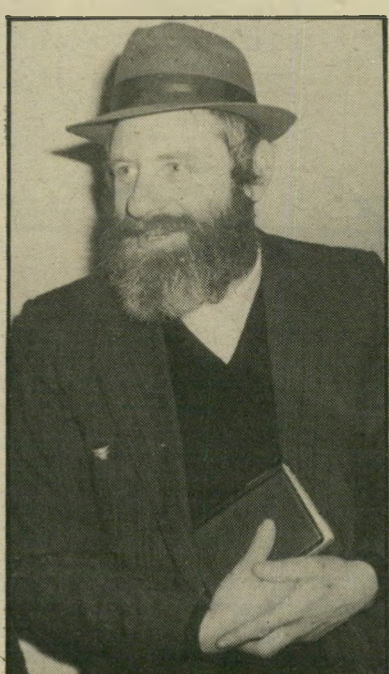
אחסוף שיחה על ימים טובים ורוחקים תוך כדי הביקור. לסנינה רוזנבלום אין סיכויים.

אליה זוהר
אמא

בגיל מאוחר יחסית, שכן היה נשוי תחילה, כזכור לכולם, לאילנה רובינא, ורק אחרי שהתגרשו, ונשא לאשה את אליה, החלו צאצאיו להגיע לעולם.

מכירים נערה צנועה וחסודה? העבירו אלי את הפרטים, ואני אדאג להביאם למעוניינים. אולי

אורי זוהר
אבא

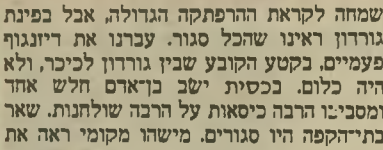
כלה לאברד

בחוגים המתאימים התחילו בחיפושים בימים אלה. היא צריכה לענות על כל מיני דרישות, אך החשובה בהן — שתהיה חרדית, שומרת מצוות, לאספריים זוהר מלאו עתה 18, ולאברד בגיל מתקדם יש לדאוג מייד. אפריים הוא בנו-בכורו של אורי זוהר ואליה אשתו, אחינועם בת ה-16 היא בתם היחידה של הזוהרים, אבשלום בן ה-15 נולד אחריה, ולאחר תקופה ארוכה, כשחזרו בני-הזוג בתשובה שהיתה מלכת התשובות, נולדו הבנים איתמר (6), אהרון (5) ובצלאל (2).

בנובמבר ימלאו לאורי 50. ילדיו נולדו לו

על הרומן שלה איתו, ועל רומנים רבים אחרים שניהל מאחרי גבה של שרון. שרון לקחה את הרברים ללב ונסעה לניו-יורק, כדי להשיב את יגונה ודיכאונה. היום דואגת איריס לפרנק בריקובסקי, שחקן הכדורסל של מכבי תל-אביב. הבחור לא נקלט כליכר בקבוצה ובארץ, ואיריס, הנשמה הטובה מתל-אביב, עזרת לבחור להתאושש.

רגע, שכחתי! לפני שעזרה לכל אלה שמנתי, עזרה פעם גם לדודו טופז. אהלאן דודו, מה נשמע?

לפני כמה חודשים הייתי אצל חברים בירושלים. ישבו עם מסביב לשולחן כל מיני בירושלמים והסתכלו עלי כעל יצור מהחלל. גם יזיו לי גרביים שחורים וואני לא רחלתי, גם סיפרתי בדיחות גסות וגם אני מכירה אישית את שלמה ניצן. שלוש תכונות כאלה באשה אחת, לפי דעת הירושלמים, מהוות יצור חריג. אנכי, בירושלמים, כשהם פוגשים משהו מחל-אבכי, מייד מפקסים את השיחה שהם ניהלו בזמן שהתלל-אבכי בכנס, ותיכף מרעפים על היצור מהשפלה מטר של שאלות אינטימיגניות מהסוג של "את מכירה את עמוס קינן, אישית?" או "מה קורה שם עם שמואליק קראוס?" או אפילו, תגידו, איך הגישואין של ירדנה ארוז?" וגם "איך הסטריפטז' במודעון נובמבר עשוי?"

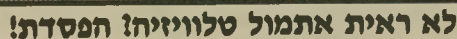
לך תגיד להם, שעד לרועה לו לא ידעתי שיש בכלל מודעון נובמבר והפעם האחרונה שראיתי סטריפטז' היתה לפני 15 שנה.

אחרי 300 השאלות שהופנו אליי (כאל נציגת תלאביב) שהתשובות על 296 לא ידעתי לענות, עזבו אותי הירושלמים והתחילו לשוחח בינם לבין עצמם. בעניין תלאביב, הם סיפרו אחד לשני על החיים המשוועים שמתנהלים בכיר הוותק, על הכגרים המטורפים של החבורות, ועל המתירות שלהן (בניגוד לירושלמיות). על זה שתלאביבי ממוצע יכול ללכת בערב לאחד מתוך 30 מופעים שנערכים שם מחר לילה, ובקושי על זה שהחיים בתלאביב מתחילים ב-12 בלילה ודיזנגוף נסגר כל יום ב-8 בבוקר, אחרי לילה סוער. רוקא היה מאוד מעניין. הרבה שנים אני כבר רוקא בתלאביב ולא ידעתי את כל הרברים האלה.

אחר־כך חזרתי הביתה (לתל־אביב). בערב
הלכנו לטרט בקולנוע ב־יהודה. הסרט נגמר
ברבע ל־12 ובגלל שהירושלמים אמרו לי
שדונינוף וזמה עד 8 בוקר, החלטנו ללכת
ולקרוע את העיר (במשגים שלנו זה ללכת
ולשתות כוס קפה כבית־קפה). צעדנו מלאי

מיפגשים מן הסוג החילוני

כמעט כל ערב אני רואה טלוויזיה. לפעמים טוב, לפעמים לא, לפעמים מעניין, לפעמים לא.

בערב. ואחרי כל פעם כזאת, כלומר למחרת, תופסים אותי החברים והמכרים ואומרים „נו, מה את אומרת על התוכנית אתמול?“ אני מסבירה שבמיקרה לא ראיתי את התוכנית אתמול ואוהם עושים פרצוף איום ואומרים „ממש הפסדת. הייתה חוויה“

השבו וירבו כולם על תוכנית מיפגשים ועל תמיכה בייחודה שנתנה לעם ישראל (לא כולל אותי) חוויה מרשימה.

אולי הטלוויזיה מוכנה, באופן יוצא מן הכלל ודורפעימי, שלדר שוב את תוכנית מיפגשים לאלה שלא הצליחו לראות אותה. לדתיים כבר יעשו את זה עם תוכנית ששודרו בליל־שבת. גם אנחנו החילוניים רוצים קצת התחשבות. בתורה שלנו כתוב שלפעמים צריך לצאת מהבית ולבלות. ואחר־כך אנחנו משלמים על זה ביוקר. נו, מה אתם אמרים?

בקומה גבוהה ללא מעלית, אפשר לשלשל את הסלסלה למטה בשביל שהבעל ישים בפנים את הלחם והחלב ולא יצטרך לעלות שוב את כל המדרגות. את כל זה אתם הרי יודעתם, ואני רק הזכרתי לכם. אבל בהה אחד שלא ידעם.

אמנם זה מידע רק לאנשים שיש להם בנות קטנות, זאת אומרת הפרוטקציונרים. אבל לעומים גם להם מגיע. החומרים הדרושים הם ארבעה גלגלים שונים או אפילו ארבעה עיגולי עץ. שני מוטות ברזל או עץ או אפילו פלסטיק חזק. ריבוב הסלסלה. חתיכת מתכת מנישה כשכיל גג וקצת בר פירחוני. במקום הוראות הביצוע, אני מראה לכם צילום של המוצר המוגמר שקוראים לו עגלה לבובה. ומי שלא יכול לעשות את זה לבד, אחרי שהוא ראה את התמונה, שילך לחנות ויבנה עגלה לבובה בכסף טוב.

עבודת יד

אחרי הקגים (גם מורים זה חג) תמיד יש אנשים שגששאים עם כמה סלסלות קש ריקות בכית. אלה הסלסלות שהגיעו בערביההג מלאות ביין ושווקולדים, מהאנשים שייכים לכם, או מאלה שרצוים להיות ייכים לכם. אתם רוצים לזרוק את הסלסלות הריקות לובל? בנקשה. זה גם שאני הייתי עושה. אבל אדם לא צריך לשפוט את כולם לפי עצמו. אני יודעת שיש אנשים שליכם לא נתן להם לזרוק לובל. אפילו זבל. יש כאלה. ולכם אני הולכת לצדד הפעם.

כל אחד יודע שאפשר לקשור סלסלה כזאת

לתיקרה ולשים בתוכה עציץ עם איוה צמח שיוורד למטה. מאוד יפה. אם הסלסלה לא גדולה מדי, אפשר לשים בתוכה לייזוכוכית ובתוכו לשים את הפרחים שקונים בשבת, כך שהפרחים יראו שהם מתוך הסלסלה עצמה. אפשר כמובן להשתמש בכל דבר שאתכן את כדורי־הצמר והמסגרות ושתעמור על יד הספה.

אם את קטנה אפשר לתלות אותה במטבח ולשים בתוכה את כל אינצונות התבלינים, אפשר, כמובן, לקשור לסלסלה חבל ארוך ואת אלה גרים

אני יודעת שלכם זה אף פעם לא קורה. אבל לחברים שלכם זה קורה הרבה פעמים. נכון? מזמינים לארוחת-ערב, מבשלים כל היום ובסוף הם מגישים לכם איוו חתיכת בשר או חתיכת דג חסרת טעם וחסרת ריח ומשעממת לגמרי.

מה עושים קודם כל אומרים לחבר או לחברה
באשמתם. אלא כאשר הקצב האידיוט הגנב
שמכר להם את תחנית הבשר. אחרי לטוֹף־האנו
הקטן ניגשים להצלת הארוחה ומכניסים תוך חמש
דקות משהו. שאם לא יציל את המולדת. בטח
יציל את הארוחה. הנה שני רעיונות מצויינים
לתיקון טעות בטעם.

★ ★ ★

רוטב בצל סמיך

(מתאים במיוחד לבשרים)

מטגנים על חמאה שני בצלים גדולים פרוסים
לפרוסות, עד שיקבלו צבע ב' כהה. מכינים כוס
חלב שתעמוד קרוב ליד שלכם, ואז זורקים על
הבצל המטוגן כף גרובה של קמח. תוך כרי
עירבוב הקמח. מוסיפים לאט לאט את החלב וכל
הזמן בחושים. ממליחים, מפלפלים ואם רוצים
מממש פואויה, שמים קצת אגוז מוסקט טחון.
מורידים מהאש ושופכים כמות אדירה מהמעון
על תחתית הבשר חסרת הטעם. מרגישים גאונים.
אגב, כשרות זה לא עניין שלי.

★ ★ ★

הדבר השני שמ פיצ'ה והוא לקוח ממאגר מאכלי צפת, שכבר הזכרתי פעמים רבות במדור הזה. שמים בסיר קטן ביצה שלמה ועליה שופכים מים בכמות של חצי קליפת ביצה. מוסיפים מלח, מים שום כתושה ומיץ לימון (כמות שרציתם). כוחשים כל הזמן עד אש בינונית עד שכל העסק נהיה כמו רוטב סמיך מאוד. בערך 2³ דקות. אפשר להגיש חם או קר. טוב במיוחד לרגלים, אבל אפשר לשפוך את הרוטב הזה גם על ביצים קשות או אפילו לאכול אותו על פרוסת לחם.

מנוקווינוסעיים

הפלגות קו

לנוסעים ולמכוניות

מסלול א': חיפה - קפריסין - כרתים - אתונה
מסלול ב': חיפה - קפריסין - רודוס - טינוס - אתונה

שייט חופים

החל מ- \$ 311

7 ימים, כולל ארוחות

לתקופת הפסח

7 ימי חופשה על הים עם ביקורים בנמלים.

"ורגינה" שנת בניה 1964
דרגת סיווג בטיחותית א"א
"גולדן ורגינה" שנת בניה 1967
דרגת סיווג בטיחותית א'

סוכנים בישראל: מנו קוי נוסעים בע"מ

חיפה: רח' המגינים 39, קומה ב', טל. 522624, 04-531631

תל-אביב: רח' הירקון 114, קומה ג', טל. 246601, 03-244086

אשדוד: עורף הנמל ביתן 4 א', טל. 24886, 055-24011 ובכל משרדי הנסיעות

במדינה

עסקים
על טעם ועל ריח

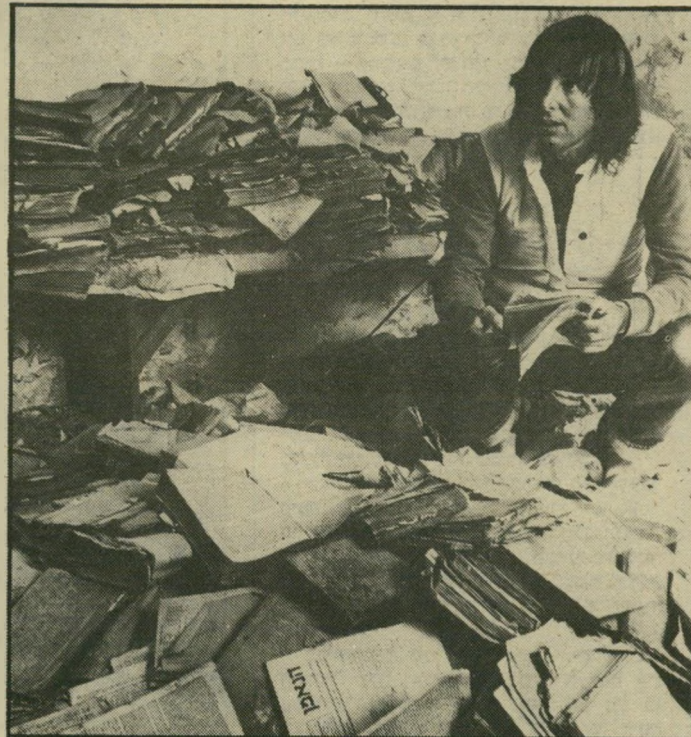
רת
הנמר מנווה-צדק

לחילוני - איכסת
לרבנים - לא איכסת

לפני כמעט 70 שנה הרעישו
אנשים מילחמה בריטיות את יפו. אחת
המטרות שלהן: מיפעל המכוניות הקטן

היורד המליונר
השליט סדרים חדשים
בחברת-היוקרה שרכש

למשולם ריקליס יש נכד ולו הוא
עומד לערוך בימים אלה חגיגת

אמן יעקוביץ בין קרעי ספר-קודש
...איני זז מכאן...

של וגנר במושבה הגרמנית (רחוב
אילת של היום). הבריטים לא פגעו
במיפעל, אבל הם פגעו בבית-הכנסת
מראות הסולם. המצוי כמה מאות
מטרים צפונה, בשכונת נווה-צדק.

קשה לומר שמצבו של בית-הכנסת
הזה היום הרבה יותר טוב. אמנם דאגה
עיריית תל-אביב לשקם את חזית
הבניין ולסייד את קירותיו, אך את
ההתקנות נעלה על סוגר ובריה ואת
החלונות אטמה. ומוטב שכך, כי מי
שמצליח להציץ לתוך הבניין, יראה
הרס בלבד - גג מתמוטט, תיקרה
כורעת וק ארבע מילים (עז כנמר...
גיבור כארי) עדיין בולטות מקישוטי-
העץ המכוסים שיכבת אבק וזוהמה.
אלה הן מילות השינוס מפסוק המישנה,
המציע ליהודי מאמין: "הוזה עז כנמר,
וקל כנשר, ורץ כצבי, וגיבור כארי
לעשות רצון אביך שבשמים".

לעז עזגה. בנווה-צדק מצוי אדם
שתיאורים אלה הולמים אותו. אין הוא
יהודי דתי, אבל הוא אמן (ציור, צילום,
סרטים) וליבו דואב על הרס בנייני
הציבור בשכונת-היהודית. זהו חוני
המעגל יעקוביץ, ג'ינג'י מגודל-שיער
בן 30.

הוא כוודאי לא היחיד בין 1500
תושבי השכונה, הסבורים כי אם היה
מקום לשפץ בניין לתיאטרון בנווה-
צדק או ללהקת הריקוד עינבל, מן
הראוי היה גם לטפל בבתי-הכנסת
שבמקום.

אך הוא הלוחם היחיד. הוא דואג לא
רק למראות הסולם. גם שערי
התפילה השכן לא במצב יותר טוב. גם
בתי-הכנסת של חברת ש"ס (שישי)
סידרי מישנה, אשר אותו בנה סבו של
יעקוביץ, שבנה גם את הכית שבו נולד
חוני המעגל עצמו.

בפנייתו למוסדות, בבקשה לשקם
את בתי-הכנסת של הראשונה בשכונות
היהודיות מצפון ליפו (שנוסדה לפני
96 שנה, 21 שנה לפני תל-אביב) החל
יעקוביץ עוד לפני שנים אחדות עם
תערוכת תיעוד-צילום. אותה עת עוד
עמדו על תילם כמה בתי-כנסת אחרים.
(המשך בעמוד 47)

ברמיצווה מפוארת ליד הכותל
(העולם הזה 7.3.84). אבל למשולם
ריקליס יש גם, זה חודשיים,
חברה-נכדה וגם לה הוא עורך, בימים
אלה, חגיגה.

הצנע לבת. חברה-נכדה היא,
בעולם העסקים הגדולים של היורד
ריקליס, חברת-בת של חברת-בת.
תמורת 168 מיליון דולר רכשה, בינואר
השנה, חברת-בת של ריקליס, מקד
גרנור (שרוב מניותיה בידי חברת-הגג
של ריקליס, ראפיד אמריקן) את
חברת-התמרוקים הנודעת פאברזיה.
דבר ראשון, החליט ריקליס לעשות
קצת קוסמטיקה לפאברזיה. הוא
הוציא את צרנית-התמרוקים היוקד
רתית מעסק המיכשור לגילוי-סטרטן,
שבו השקיעה כספים רבים. ללא
תמורה מספקת. אחר-כך גם החליט
לשוות לחברה תרמית שמרנית יותר.
אפשר היה לחשוב שריקליס נזכר
בגירסת-הנעורים שלו, של ארץ-
ישראל של שנות ה-40, שבה היה
למושג "הצנע-לכת" שימוש של ממש.
ריקליס הורה להחליף את מערכת
התאורה הסגנונית במישרדים המר-
כזיים של פאברזיה בנייר-ורק ברגועה
יותר, וגם ביקש לצבוע את קירות
המישרדים בצבע שכיח יותר מאשר
צבע הפלדה הבהקת, שבו הם היו
צבועים עד כה.

אמר האיש של ריקליס למבקרים
הראשונים בחברה החדשה שבבעלותו:
"אפשר היה לחשוב שזה דיסקוטקו"
וכדי למנוע כל אי-הבנות הודיעה גם
פאברזיה כי מעתה שוב לא תיתן את
חסותה למירוצי-מכוניות, מירוצי-
סירות ואפילו לא למירוצי-סוסים.

הבעלים החדשים נקטו עוד צעד
אחר: הם גם מוציאים את פאברזיה
מעסקי-הסרטים, שגם בהם השקיעה
בעבר. אבל אולי כדי לא לנכר, בכל
זאת, את קוני התמרוקים שהם גם
אוהבי קולנוע, נודרו ריקליס להודיע
כי, מובן מאליו, ששחקני-קולנוע
הוותיק קארי גראנט ימשיך להיות
אחד מ-12 החברים במועצת-המנהלים
החדשה של פאברזיה.

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ

מומחים להדברת תיקנים
(ג'וקים), תולעי עץ, חרקי
ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 790114-5-6 רש' מס' 20 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

נאמר על נייר

מוצאים, חולם סעיד חלומות מילדותו: ומני אז טרף אני לאותו חלום — שאזכר בהיסטוריה של העולם אגב הזכרת האסטרטגים הערבים הקדומים. וחלום זה ליווהני עד אשר הפילו את אבי מתבוסס בדמו וקמה מדינת ישראל. ואותו מזרה — להכניס היה חזון ומדגיש כי הערבים היו ראשונים להשתמש באפס לשם אותה מטרה שאנו משתמשים בו כיום. והם חילקו את האחד באפס והדחינו לנו כי חלל זה הוא אינסופי...

ביצד היה סעיד למנהיג בברית פועלי ארץ-ישראל*

סעיד נכנס בשעה 7 בבוקר לתחנת המיטרה בעכו, שם מגיש לו חייל צעיר כוס תה, ומספר באנגלית: הנני מתנבך שהגיע כדי להילחם בפאורליזם. אמר, והוא אהב ערבים. ובטרם יעזוב את תחנת המיטרה שב ולחץ את ידו בחום והבטיח לי שכאשר תסתיים המלחמה יקמו קיבוצים עבור הצעירים המושחררים כמנחם, ששפה אנטישית שגורה בסירה... מאוחר יותר לוקח חייל אחר את סעיד לעבר חיפה, וכאשר נכנסים השניים בשערי חיפה, אומר החייל: ברוך בראך למדינת ישראל! ותגובת סעיד היא: ואני לתומי חשבתי ששינו את שמה של עירי האדומה. על כן תיקרא מעתה, מדינת ישראל... ואותו חייל מסר את סעיד, לידי הוועד הערבי הזמני.

בכיתת הוועד, מגלה סעיד את ראשית התרמית החדשה שלו: ואני רציתי להוכיח להם את ערבותי עלימנת לזכות באמתה. על כן הצטערתי על כי שינו את שמה של חיפה למדינת ישראל. הביט האיש בחבריו ואמר: גם אהבל, בנוסף לכל הצרות...

על פגישתו של סעיד עם האדון ברוקר, הוא כותב:

בבוקר יום המחרת ירדתי לרחוב המלכים, לימים רחוב העצמאות, שם קיבל האדון ברוקר את פני על מפתן מישורו. לבדו במדי צבא. הוא נתן בידי שטר של עשר לירות שלמות ואמר: אביך שירת אותנו, קח את זה ואכל משהו! ואני, עד שלא מצא אחד מחברי הוועד בית נטוש בשבילי, מבתיים של ערביי חיפה.

סופר אמיל חביבי

לכל אחד תיבת ברזל בטנורה שלו

במלחמת העצמאות, מגיעים הוא והמושל לעכו, אותה מתאר סעיד: ועכשיו, אשר עמדה בפני הצלבנים זמן רב יותר משאר הערים, והשיבה ירקם את פני נפוליאון, והטאטאים לא באו בשעריה. עכו זו שמרה על כבודה גם לאחר שהפליגה כימים ובאה בשנים. וחומתה הפכה למחששה, ומגדלור אשר בממלה דמה לפנסו של גיזחא...

בשבילי עייר, ועל גבו עשיתי את דרכי לכפרייסיף. ובתוך שאני על גב העייר הגנתי את יום הולדתי העשרים וארבעה. והימים ימי הקיץ של 1948... סעיד מגיע לעידו, על העייר, כשהוא צועק מול בניין המושל-הצבאי. ברוקר! ברוקר!... ואז: חייל שמן פרץ לעברי והחזיר לי צעקה: אני המושל הצבאי ואתה רד מחמורד! אמרתי:

האובסירמיה

נהגתי לאכול במסעדות של קיזורק. משבאו החיילים והירשונים מבית קיבלתי משרה של מנהיג בברית פועלי ארץ...

שיעור ראשון בשפה העברית*

כך החל סעיד משמש כמנהיג בברית פועלי ארץ. ויום אחד יצא לבדוק את בית אביו מדיעת אפו של אחי אשר נהגור עלידי מנוף לגזרים כמבואות חיפה המערביים. ברכו הוא מתייעץ ברודה זקנה, ומחליט לראות את הדיירים החדשים. עד שהוא נמלט מהמקום עם חשיכה כל עוד נפשו בו: פועלים יהודים עברו שם מסעם לפעם. ידעתי זאת מבגיו העבודה שלגוסם. כולם היו בגיל העמידה. כי הצעירים והצעירות היו בצבא. שער לא היה לי, ומאוד רציתי לרדת מה השעה. שמה מתקרב מדעך בראו של האוטובוס לשכונה נידחת זו. באיזה שפה אשאל את האנשים הללו על אודות השעה?

אני אשאל בערבית יגלו את סודי, ואם באנגלית — אעזר את חשדם. על כן התחלתי מעלה בבריתני את כל המילים הידועות לי בעברית. עד אשר נדמה היה לי כי השאלה אמורה להיות. מה השעה? אותה שאלה ששאלתי הועת צעירה ליד קולנוע. ארמוך והיא

* מדינה, בערבית, מירושה עיר.

המושל מחליט להביא את סעיד ללינת לילה במסגד אל-ג'זאר, שם פוגש סעיד כמנהל בית-ספרו, מימי ילדותו. כאשר המורה ושאר הפליטים מבהירים לו, שהוא יגורש כלילה ללבנון, אומר סעיד: ידד היה לאבי (...) והוא נמנה על מכובדיהם. האדון ברוקר שמו. והלאה מספרים שאר הפליטים את שמות כל הכפרים החריבים וההרוסים שמהם באו, רשימה אותה מסיים בצניות סעיד, הווען: ואל-נא יצפה כבודו לאחר שנים כה רבות שאזכר בכל הכפרים החריבים, אשר אליהם השתייכו הקולות ברחבת מסגד אל-ג'זאר. הוסף לכך את העובדה שאנו, ליריחיהם, ידענו יותר על כפרי סקמלנר משידענו על כפרי הגליל...

מורהו של סעיד, אומר לו במהלך הלילה, על היהודים אליבא דאמת, בני, אין הם גרועים יותר מהאחרים בהיסטוריה... ומעמיד אותו בדבר השוני בין היהודים לכובשים אחרים, שעברו בארץ: אין אלה ממלובים. ואין הם צלבנים. כי אם אנשים השבים למולדתם לאחר היעדרות של אלפים שנה...

וכאן סעיד מעיר בשנינותו: מה חזק הוא וזכרנם. ואז הוא מקשה ושואל: והאם ייכנסו למסגד אל-ג'זאר כפי שנכנסו הצלבנים למסגד עומר? והמורה עונה: הם וחלילה. בני. הם ידפקו בדת ואנחנו נצא אליהם. אין הם מחללים את קדושת בתירתפוליה; יש לרשותם שטחים נרחבים לשם כך מחציה להם... כלילה, אחרי שהפליטים, למעט סעיד והמורה

אני פלוגי בן אלמוני ולא ארד אלא ליד מיסתנו של החוראגה ברוקר...

סעיד נוטל לראשונה חלק במלחמת העצמאות*

אחרי שהמושלה-הצבאי המקומי מטלפן לאן שמשלפן, ומגלה את הקשר שבין מישפחות אל-נחס וברוקר, הוא פונה אל סעיד: אני אבריציך, אמר, בוא אחרי. הלכתי אחריו לכיוון הגיס שעמד ליד השער, וחמורי כה וכה סביבו טוסף. בוא ניסע, אמר...

והקצין עם סעיד נוסעים: עד שלא עברו כמה דקות הוא עצר לפתע את הגיס ונמלט ממחשבו בחץ ואקדחו שלוף בידי. הוא פילס לו דרך בכפרו בינות לקני השומשום. והנה אשה כסריה ישובה בישיבה מרחצת על הארמה, ובנה נתון בחיקה, ועינו יוצאות מחוריה... והקצין שואל לכפרה (אלי ברודה) והאשה דוממת: תא ביוון את אקדחו לרקת הילד וצרח: אם לא תעני אני מרוקן את האקדח.

ולאחר שהאשה מודה שבכוונתה לשוב לכפרה, וועס הקצין: האם לא אימתי עליכם שכל החור שמה אחת דתו למות! אינכם מבינים סדר מדח בראק אתם תושבים! קומי מדר ורצני מול העיניים שלי בחורה למקום כלשהו מיורחח... והאשה ועוללה נמלטו מיורחח כל עוד נפשם. לאחר השתתפות קצרה זו של סעיד

הדרך לעיני אלות

בימים אלה ראה-יור הרומן הארצישראלי החשוב ביותר, תחת הכותרת האופטימיסט: הכרוניקה המופלאה של היעלמות סעיד אבו אל-נחס אל-מותשאאל מאת אמיל חביבי, בתרגומו של אנטון שמאס.

רומן פיקרסקי זה עשוי להחשב, ובצדק, למקבילה הפלסטינית להדרך לעין חרוד של עמנוס קינן. מה עוד, שנקודת-המיתנה בסיפרו של חביבי, היא בעיני-אלות, עין-חרוד בשמה הערבי.

האופטימיסט הוא פיקרסקה, המזכירה סיפרי-הרפתקות מימי-הביניים. שמו של הגיבור המספר: סעיד אבו אל-נחס אל-מותא שאל-נחס. הוא רכי-משמעויות: סעיד = שם פרטי שמשמעותו אדם שמה, נחס = בערבי וגם בעגה ישראלית, מאורע מבשר רעות או פורענות. ושם המישפחה, מות שאל — מורכב משתי מילים ערביות מוגדרות, מות-שאל (אופטימיסט) ומות-שאלים (פסימיסט).

סיפורו של האופטימיסט ניהן בכל קשת השימושים הספרותיים, דרך הרפתקות מופלאות, סיטואציות מגוחכות, לשון ריכוברית ושיקוף החוויה הישראלית עד תומה, כפי שזו נראית כמראה עקומה.

גיבור הרומן, סעיד, נשלט בידי שני אנשים: האיש הגדול מהשיב ויעקב, מנהלו במחלקה הערבית של ההסתדרות. מאחר שאהבתו גורשה אל מעבר לגבול, אחרי 1948, משתמשים אלה בתיקויות לשונו, עלימנת לנצלו עד תום.

בספר נוצקו כל אותם יסודות, המאפיינים את חוכמת הגלות של שלום עליכם, כמתכונת של העם השותף לארץ זו. סיפרו של אמיל חביבי, שישב 19 שנה בכנסת, הוא ממיטב הכתיבה הישראלית. למרות הפלסטיניות שבן, וראה כותב שורות אלה בחביבי סופר ישראלי, לא פחות מאשר עמנוס קינן, יצחק בן-נר, ולהאופ-סימיסט מוקרש מדור זה כולו.

סעיד מכרז שחייו בישראל היו בזכותו של חמור*

סעיד, גיבור האופטימיסט, מתחיל את ראשית סיפור עלילותיו ב-1948, כאשר נמלט ביחד עם אביו מהישראלים, והוא מספר על לידתו השניה:

התחלה היתה ביום שנולדתי בשניה בזכותו של חמור. הימים היו ימי המאורעות. ארבו לנו וסתחו עלינו באש. אבי נהרג, יהי זכרו ברוך. אשר לי, חמור מותר חצין ביני לבינם. הפילוח מתבוסס בדמו. התפגר תחת. כיוון שכן, זקף אני את חיי בישראל שלאחר מכן לזכותה של בהמה אומללה זו...

בתיאור תמונת-המצב המישפחתית ממשיך סעיד-חביבי ומספר: לאחר הבישגרא הראשון, בשנת 1948, נתפסרה הבילת מישפחתנו ויגליה סוזר בכל ארצות ערב שטרים נכבשו (...) ויש מי מקרובי שהתמחה בהדלקת סיגריות למלך אחר, ואחר שהוא קולנול בסוריה, ושלישי — גנרל בעירק, ורביעי — השתבין בחברה הגבוהה של לבנון. עד שמת בשבין במשיטת הרגל של בנק אינטרא. ולא עוד, אלא שהערבי הראשון אשר מונה עלידי ממשלת ישראל ליהי האגוד לשיווק החוביזה בגליל העליון, הוא מבני מישפחתנו. אף כי אמו, עליסי השמועה, היא צירקסית גרישה...

ומרוח הסאטירה, מביא סעיד, את כשורת אביו קודם למותו: ...וזכרתי במילותי האחרונות של אבי אלי, טרם נסח את נשמתו על אם הדרך. הוא אמר: לך לאדון ברוקר ואמור לו: אבי לפני שנפל מסר לך דרישת שלום ואמר תראג לי! והוא דאג לי...

האב, שפעל קודם ל-1948 כמלשן בשירות היהודים, היפנה את הכן לקצידי-המיטרה לשעבר ברוקר, והבן, סעיד, מחליט להסתנן לישראל, והוא עושה זאת דרך תרשיחא: שבר

* אמיל חביבי — האופטימיסט: הכרוניקה המופלאה של היעלמות סעיד אבו אל-נחס אל-מותשאאל; עברית: אנטון שמאס; הוצאת מופרד, 233 עמודים (כריכה רכה).

שלום עליכם פלסטיני

סופר שלום עליכם
הומור מבירק, ביקורת מהממת

לאורך קריאת האופטימיסט חשתי תחושה מוזרה, והיא שאני אישם בגלות היהודית במיוחד. וקראו על עולמי, בסיפוריו של שלום עליכם, עם ההומור המבויק שלו, הביקורת העצמית המהממת, התחושה את העי רה על כל תחלואיה ופגיעה. ברגע מסוים תפסתי את עצמי כמסקנה שעצם פירסום האופטימיסט מעיד על המהפך הפלסטיני, על התבגרותו התרבותית של העם השותף, שאימץ לעצמו (בניסיון) את אותו הומור ציני גרוטסקי ומהמם של רימזים גלויים, בעוד אנחנו (יהודי ישראל) משתקפים כאותם פריצים, גויים מטופשים וחסרי ערמוניות שבסיפורי שלום עליכם גויים, שאינם עומדים אל מול הנצח. אם היה במדינת ישראל של היום שרירותיות תרבותית ומעלה, לא איהו פעיל-מפלגה רתית שטיפס לכיסא רס והייתי מצפה ממנו, שמישרדו ירכוש אלפי עותקים של האופטימיסט, על-מנת ללמדו בבתי-הספר היהודיים בארץ, כשיעור המאלף ביותר על מצוקתו, עולמו, תרבותו, אמינותו וצחוקו של העם השני החי בישראל ובשטחים הכבושים.

אילו לא הייתי אופטימיסט מהצד היהודי, לא הייתי מציע לשרה-הינך, את ההצעה שהוצעה כאן, וכל אלה, אשר אינם סומכים על זבלון דכר, מומלץ להם לרכוש כמה עותקים מהאופטימיסט לעצמם ולחבריהם, שהרי ספר מהמם שכזה טרם ראוי אור בעברית.

...הביאה אותנו המכנית למבואות עין גזאלות ההיסטוריות, שלמים תושבה למקורה התנכי — עין רחוק... והלאה, בלעג פוליטי ציני, אמר סעיד לסוהרים המולכים אותו לכלא: הנה עברנו את הקי הירוק ונכנסנו לקי האפורי של הערבים אשר התירו את ארמיותיהם מאחוריהם בעין האנטיקה. בכלא שאטה אומר המפקד לסעיד בין השאר, עם כניסתו: בהמצאתו של ידידי היקר, האיש הבכיר, תזכה אצלי ביחס מיוחד. אני למד מדבריו כי עבד נקי ללא רבב והוא פלית שכלה תכלת זולת אותו בתם שחור של הרגל הלבן הצחור...

סעיד שר את שיר האושר

מתחת לכותרת הפרק הזה, פותח ומספר סעיד וזאת לדעת: מי שנכנס לכלא, במדינתנו, הפך לכעין בוכייר ביד האורג: יצא ונכנס. אשר לאורג שלי — הוא האיש הבכיר. עברי הצחור לא עזר לי לשער צרה, ולא כי, אלא הפך את ההורה שלי לעוד משחור... האיש הבכיר הוציא צוריתוק לסעיד, לאחר שהשתחרר מהכלא, שעליו להיות מרוחק לביתו. למרות הצו יצא למכור אבטיחים בשוק והוכנס שוב לכלא. ולאחר ששוב שחורר סעיד, הוא תלה את צוריתוקו על באסטת האבטיחים שלו בשוק, ואז: כעבור יומיים הגיעה המישררה והודיעה לי כי נכמרו רחמי של המושל וביטל את צוריתוקי. וכי מדינתנו דמוקרטית היא. ואחר תלשו את הצו מעל העץ והחזירו אותי לכלא באומרים כי בידיה את הנזירות הרישמיים של המדינה...

וכאשר יצא סעיד בשלישית מכלא שאטה, עוזרת מכנית משכם, לוקחת אותו טרמפ, ועד מוסרה מתברר לו, שנוסעיה באו לבקר, ובין גוססה יעזראל, אוהבתו הראשונה. עד מהרה נאלץ נגה המכנית לעזובם לפי שאינו רשאי לעשות את הלילה בישראל כשירכבו אותו.

יעזראל מספרת לסעיד את הפתעה, והיא, כי אינה יעזראל: אני היא בתה של יעזראל המיוחלת... בעוד סעיד משיב לה לאחר ההלם, באלגוריה, ואומר: העלומים הם אותם עלומים, ולא השתנו. אלא שאני נכח לדעת כי הזמן אשר הובס עליידי עלומיך התנקם בזרועך, למגנית לבי... וכניסתם לביתו של סעיד, הוא מבשר: הנה אנו שבים כמנצחים!

כאן שוב מגיעים חיילי צה"ל ונוטלים את יעזראל השנייה, כאשר אחד מהפרקים האחרונים של הרומן כותרתו היא בצפייה ליעזראל השלישית. לסיכום, סיפרו של אמיל חביבי, הוא בכניסתו העם לתרבות. גם תרגומו של המשורר אנטון שמאס, הוא בכניסת פנינה ספרותית בפני עצמה, שהרי עד היום טרם תורגם ספר ערבי כלשהו תרגום מעולה שכזה.

אחראי; חמור זה שגרגרנותו המזרחית ולחיותו אחר מאבלי המזרחיים סימא את עיניו והקדו עת עירנותו... והאיש הבכיר מספר לסעיד: הוא יספר, בסידע שניים מדידיו, תא מהתרתו. ומתוך מערה חבייה בין שונות הפלעים שלוחה טנטורה משו תיבה שהותקנה ונעלה מעשה אומן, חסית מים חסית רטיבות, ובתוכה נשק זהב... והאיש הבכיר מבקש מסעיד שישיש את מותניו, ויסייע לעצור, במקום שהתבצר בו, בחוף טנטורה.

סעיד ואשתו הטנטורית מובלים לחוף טנטורה, והבן צועק לעבר אמו: אני לא מסתתר אלא אחותי נשק בי מאסתי בהסתרתו. והאם מצטרפת כים אל הבן, ולאחר מהומה רבה, ורקורים וזוללנים, מגלה יעקב לסעיד כי נראו נכנסים לים, האם ובה, היא רוכזה סביבו והוא תומך בה, עד אשר נעלמו בים...

ואחרי האסון, כאשר סעיד יורע שאשתו ובנו מתו במערה, שבה היתה תיבת האוצר, החל פוקד את חוף טנטורה. יום אחד מתיישב לידו ילד יהודי, ושואלו. באיזה שפה את מדבר, דוד? עברית. עם מי? עם הדגים.

האם הדגים מבינים רק ערבית? הדגים הגדולים, חזקנים, אלה שהיו כאן כאשר היו כאן הערבים. והדגים הקטנים, מבינים עברית? עברית וערבית וכל השפות...

כיכד הפך הרגל הלבן במרום

מקל-מטאטא, לרגל המרד נגד המדינה?

כאשר מגיע ה' כיוני, יום פרוץ מלחמת ששת הימים, מתחיל פרק חדש בחייו של סעיד, סיפור הנפתח כמעשה שכך היה:

באחד מן הלילות השפניים השישה הסבתי אל תרדיו מאוין לשידורים הערביים של קול-ישראל, מטעמי חזיון, והנה מגיע לאוזני קול השרדן והוא קורא לערבים המובסים להרים מעל גגות בתיהם דגלים לבנים על-מנת שייצילו את בתיהם מפני החיילים המשתלחים בקירותיהם בהשתלח החיצים, ויזכו בשינה רגועה בצל קירותיהם. נתבלבלה עלי דעתי: האלו ערבים מתכווין השרדן? מובסי המלחמה? לנאכיתא או מובסי דודס? אמרתי בנפשי: היה מובס על כל צרה שלא תבוא, ושינחתי את עצמי שאם יתגלה שגזיני דאי להם שניחתי להם לבבי ולחזירותי חבדונותי.

על כן התקנתי דגל לבן מסךי מיטתי וחדתי אותו למקל המטאטא, ואת זה תרמתי על גג ביתי, ברחוב הדר בחיפה — דגל ההפלגה בנאמנות למדינה... ואז מגיע הממונה עליו, יעקב כ.הדרדור אותו יא חמור? המוביל אותו אל האיש הבכיר והוא נשלח לכלא שאטה תוך שברוך הוא מתאר:

תחביב של דיג דגים בשפך נחל אל-זרקא, שלפנים חיו בו תנינים על כן יקרא שמו אצל אחינו היהודים על שםם לאמור נחל תנינים. אף שלא תמצא בו כיום זולת דגי השיבטא ונחשי המים...

ובהדרגה הוא מתאהב בצעירה, המכונה הטנטורית באקיה, תוך שהוא תוהה כלום תאבד הטנטורית מידי כפי שאבדה יעזראל לפניה?

אחרי הבחירות לכנסת השניה, כאשר הקומר ניסטים זכו ב-16 קולות בג'סר אל-זרקא, מחליט האיש הגדול לשלוח את סעיד לשם ולהשיא לו את באקיה הטנטורית.

ובאקיה מספרת לסעיד במערה בתוך סלע מתחת לפני יונה תיבת ברזל מלאה זהב — תכשיטי סבתי ואמי ואחותי ותכשיטי שלי (...). וממך אני רוצה, בדדורי, שתסדיר לנו דרך לשוב לחוף טנטורה בהיבוא, או שתסדיר לך דרך לשוב לשם יחדיו ולשלוח את התיבה... וכאן אומר סעיד-חביבי, את אמת האמיתות של הפלסטינים: לכל אחד מכם, אם כן, תיבת ברזל בטנטורה שלו...

אז נולד כנע וולא, ועד מהרה מתחיל סעיד לקחת את וולא לחוף טנטורה, שם היה הבן דג עם חכה, בעוד סעיד צולל, ומחפש אחר התיבה. וולא היה ממטיר אותי בשאלותיו: מה אתה מחפש באבא?

האם זה חובב, הייתי עונה ועד מהרה גילה סעיד, שהאם גילתה את סוד התיבה לוולא. וכאן בא אחד מהמפלאים שבמירקי הספר, תחת הכותרת דיון מופלא בדימוין המיזרחי ובמעלותיו התרבותיות, המספר בין השאר על סגולת הקיומיות של ערביי ישראל:

ואלמלא דמיון זה כלום יכולים היו הערבים שלך, מורי ורבי, להיות במדינה הזו אפילו יום אחד? שהנה אתה רואה בכל שנה, מדי התקרב תגה-עצמאות, ערבים המניפים את דגלי האלום בשימחה ורינה, שובע לפני ההג ושבוע אחריו. ונצרת מתקשטת במספר רב של דגלים ומנוספים ממנה שתוכל לראות בתל-אביב. ובזואי אל-נסנאס בחיפה, העיר שבה הפכו עניי הערבים והיהודים לאחים, אין הבדל בין בתי הערבים לבתי היהודים וזאת דגלי האלום המנוספים מעל ביתו של הערבי לבדו. אשר לביתו של היהודי, דרי מסתפק הוא בעוברת היותו יהודי. הוא הדין במבניות בהג העצמאות, שגלגלן המתנוססים מעדיים על אוניות בעליהן. מששאלתי אחד מבני עמי מדי סוד הבר, ענה לה: רמיון, יא אחי, רמיון? המיון של האירוסים רוסס, על כן גרים את דגלינו שינראו כמו עיניהם (...). ידוע להם שדמיוננו מורחז חודר הוא, ובעזרתו רואים אני את הבלתי נראה, משום כך רואים אני את הדגלים המקסלים, הספונים בתוך החזה...

...סיפור הדגים

השולטים בכל השפות

קורות הערב הסתוו ההוא לחוף טנטורה השומם נותרו סוד כמס מסודות המדינה עד עצם היום הזה... פותח סעיד בסיפור סוף הפרק הטראגי בחייו. קורם לבן, הקיפו חיילים את מישרדו, ובראשם האיש הבכיר, המספר לסעיד:

וולא, בני יהודי, העלם המבייש דק הגזירה, שחתולה נגנוב מבין ידיו את ארחת-הערב שלו — הפך לאחד הפיראטין הרים את דגל המאבק המזוין נגד המדינה! ואני אחראי לכך. וגם ההיא, הנחש הטנטורית המנומר, שמוטב אילו נרדה עם מיסשתתה, אתראית אף היא, וגם מנהלי יעקב

קללה את ערוות אמי, בערבית סיפורית. משהתקרב אחד הפועלים הללו לעברי פלטתי כנגדו. מה השעה? והוא האט צעדיו, והסביר פנים, וחשף את פרק ידו, ואמר: אבטי. ואני בתורי לא אמרתי נואש ונזכרתי כי אבטי זה אף היא אלא, שמונה בגרמנית (...). ושבת גרוע ורשק לוואי אל-נסנאס ברגל ובלבי תולבת וגומלת ההחלטה ללמוד את השפה העברית...

סעיד מחליט לבקר אצל עורך-הדין עסאם אל-באריג'אני במעורבות-בדירות שממנו פלט אש וגופרית על מדינתו של הארץ ברזק. למחרת בבוקר, הומינו מנהלו בבית פועלי אי, יעקב, לחורו, שם מאחורי שולחנו, ישב איש מצע שחבש משקרי-שמש שחורים. הווילונות היו מוגפים. אמרתי בלבי: בטח עיוור...

ואז: בעוד הליל ניסגרת עלינו זיג האיש הבכיר מכסאו ועמד על רגליו, וכדי זרת נתוסף לגוברו. אנחנו ירדענו איפה היית שילשום? והמשיך לחקור, ולהבהיר לו, שהוא נתון תחת מעקב כל הזמן, תוך שהוא מבהיר לו את יערי השונים.

האם היה סעיד ראש היוטה?

לילה אחד, כאשר סעיד בהויותו ובמיטתו, מגיעות לביתו, אוהבתו יעזראל ואחותה, ויעזראל אומרת לסעיד בולם אומרים כך. אתה הוא ראש היוטה... (כלומר מלשן), בעוד היא ממשיכה ומתארת:

הצבא בעת הביתור, הפריד ואסף בצד את כל מי שראש היוטה הצביע עליו, ולאחר מכן העברו בולם לבית-הספר באלגלמה באסיו מילחמה. אבי יעזראל היה ביניהם... ושאלה: מדוע עשית זאת, סעיד?

וסעיד מגיב על כך ומספר: עלה בירי לשכנע את יעזראל ואת אחותה כי לא אני הוא ראש היוטה. ברם, מאז אותו לילה הסכתי להיות סחבת-יוטה...

מדוע? נכלל יעזראל שהגיעה מנצרת לחיפה כלי רישיון של המושל-הצבאי, ואנשי הצבא פוצעים לביתו של סעיד ועוצרים את יעזראל, הצועקת מהמכנית הלוקחת אותה: סעיד, הרי סעיד, אל תדאג, אני חוזרת!

פתק מטעם יעזראל, המספר על סבלה, כאשר הושלכה כעמק ג'נין ונאלצה לעבור את הגבול לירדן, החתום באשתך יעזראל נראה לסעיד כידונה, והוא מתחיל לפעול לאיחוד-המישפחה. הוא מוכר את נשמתו ליעקוב ולאישי השב, המכטיחים לו להשיב את כל יעזראל, אלא:

אך העניין לקח את כל הזמן. עם סיום מניין הקולות, בתום כל בחירות שנערכו במדינה, היה יעקב נוסך בלבי את ההרגשה שעוד מעט קט נודה שנינו בשער מנדל-באום כדי לקבל את יעזראל.

מעשה מאמץ אסכני? על כן לא נמתי ולא ישתני ולא שקטתי — ררשתי את הקומניסטים, והפתי נגדם, ואיגנתי התנפלויות עליהם, והערת נגדם, והתנגנתי לתוך שורותיהם בהפגנות והפכתי סחי זבל בדרבה של התהלוכה, וקראתי סיס מאות נגד המדינה על-מנת להצדיק את התנלות המישררה עליהם (...). אשר לשאר ידידי בפעילות זו, הם עלו בסולם התסקירים המיועדים לנו, אל-שלוש-איפה הפך לחבר-כנסת...

באקיה — שהיה איש-סורה בטרם היותו איש-חיקה

בראשית שנות ה-50, מתחיל סעיד לטפח

סיפור, פוליטיקה, סבוטי ועקרות

לפני כשלושה שבועות, הייתי עד באולם הסנאט, בהר-הצופים, לסימפוזיום שנקרא 1984:

סיפור פוליטיקה, פוליטיקה ספרות ושעס בניסיון להוכיח, שרוב הסופרים הישראליים

(יהודים) הינם סופרים, שכתבתם עוסקת ב'ספרות', וב'פוליטיקה'.

הנהה אקדמית מוטעית זו הועלתה שוב ושוב בידי הפרופסור גרשון שקד, שפרש רשת

בלתי-נגמרת, להוכחת העיסוק הפוליטי של הסיפורת הישראלית, וכל זאת מבלי שישבע, לצידו

של פרופסור שקד, היו הסופרים עמלים קיץ ומזגה שמימי, כאשר הראשון אכן מוטר פליטי

מעולה, והשני מנותק, סיפורות, מהחווית הישראלית, מאז ימי מלך בשר דוד (1958).

הסימפוזיום הזה היה בחינת הסוואה, סבוט, תרגיל של התחזות הסיפורת הישראלית לסיפורת

שעניינה הוא בפוליטיקה, בעוד שעניינה הוא כנזב הפוליטי, ובעקבות המאיינת את מרבית

סופרי ישראל, שלשונם וכתביהם כווכבו, כמאמר עמוס קינן, באותו סימפוזיום.

האופטימיסט של חביבי הוא כבחינת פצצת-זמן תרבותית, התושפת את ערוות הסיפורת

הישראלית, ספר שעוצמתו היא בישראליות שבו, עוצמה והפכת אותו יצירת-מופת ישראלית.

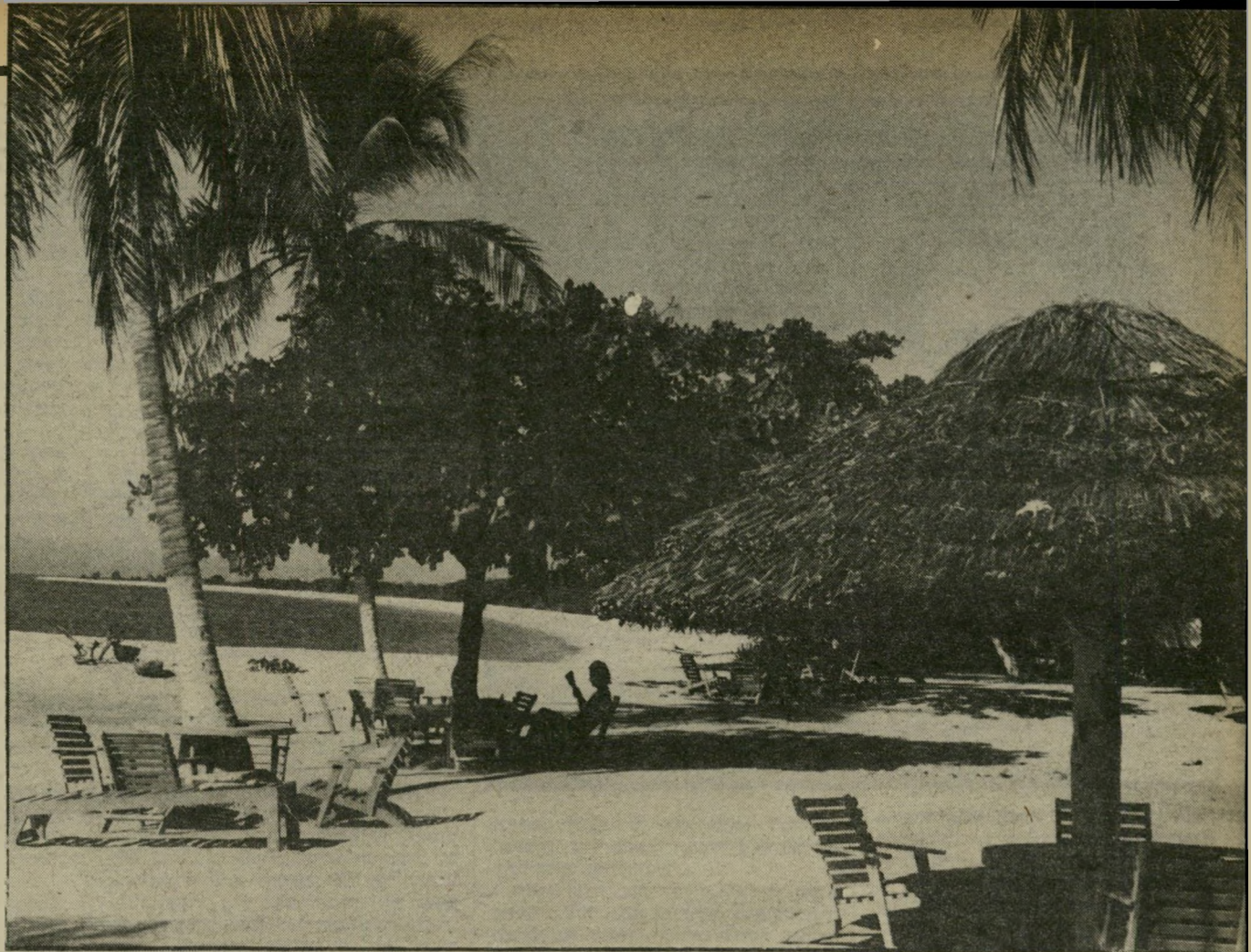
אחד משיא עוצמת האופטימיסט היא בביקורת-העצמית, שמתח אמייל חביבי על ערביי

ישראל, ביקורת, שאם היוצרים הישראליים הכותבים עברית היו מאמצים אותה, היה פרוצופה של

ישראל שונה וסימפאטי עשרת מנים.

אתי אלון באה לחופשה בהאיטי ונשארה במשך ארבע שנים. כמו אחרים, מצאה שזהו גן עדן לישראליים. ענת סרגוסטי מסבירה מדוע

שהמדובר במטוס שהיה קשור לעסקת סמים גדולה ולא היתה לו שום מטרה פוליטית בהאיטי. סיפורים כאלה הם חלק מהווי החיים באי. המישטר מושחת, העם סובל, וקובה השכנה, שהיתה במצב רומה, מהווה רוגמה מאיימת לגבי הנשיא וחבר מרעיו. אבל אתי ושרונה לא מתרגשות מהדברים האלה. הן חיות להן בשקט את חייהן הנוחים באי, עושות עסקים,

הייתי בהאיטי

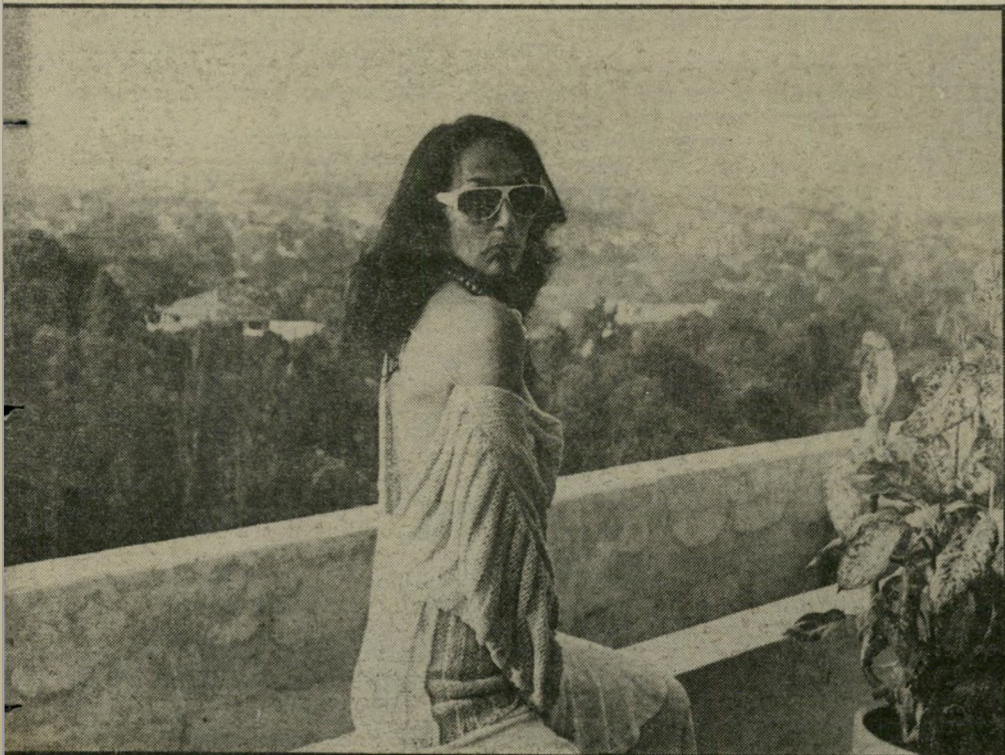
מבלות בים, נפגשות הרבה. הן נהנות מן היתרונות של המקום ומנסות להתעלם מן החסרונות. אתי אלון באה להאיטי במיקרה. זו פעם ראשונה בחייה, היא נזכרת, שקניתי כרטיס הלוך וחזור לשלושה שבועות לחופש. אתי גרה אז בניריווק ותיכננה וייצרה חגורות ותיקים מעור. בשלב מסוים החליטה שמגיע לה חופש. היא סגרה את הדירה בניריווק ונסעה לחופשה בקאריביים.

טונות מפני מהפכות ומרירות באי. לכן ישנם, חדשות לבקרים, סיפורים על קבוצת מורדים שנתפסה, על אנשים שניסו לתקוף את ארמון הנשיא, על התארגנויות שסוכלו. הפעם הסיפור היה על מטוס דרמושבי שהגיע לצפון, עשה שני סיבובים מעל מועדון היסית'היכון ונפל לים. כוחות גדולים של מישטרה הוזעקו מייד לאיזור והכבישים נסגרו לתנועה. אחרי כמה ימים התברר

מתנהגת כאילו יש כפיה הורעה מפוצצת, או שקרה לה משהו מרגש במיוחד. הפעם היה בפיה סיפור מזוהר. אל תשאלו מה קרה" היא צעקה בהתרגשות. בעודה יוצאת בסערה מן האוטו ורצה לכיוון המדרגות, סגרו את כל כבישי הצפון, היה נסיון פלישה לאי" זו באמת היתה חרשה מרעישת. בגלל מישטר האימים של פפה דוק בהאיטי, ומישטרו הממשיך של בנו, ז'אקלודיובלייה, חוששים השיל-

כון. למחרת כצהריים הגיעה אתי בכליאת, כולה נסערת ונרגשת. האמת היא שאתי תמיד נסערת ונרגשת. היא

אתי הודיעה שלא נחכה לה למחרת. היא צריכה לנסוע לצפון, לקלאב מדיטרנה (מועדון היסית'הי

עיר הבירה של האיטי. אתי מעצבת סוודרים מכותנה ואף מדגמנת אותם (בתמונה: על רקע הנוף של עיר-הבירה). בתמונה למעלה, מימין: חוף-ים בהאיטי.

אתי א-לון ב-בית בפורט-אופרינס חורה ישראלית, מצאה את ביתה בפורט-אופרינס.

לא היה לה ספק שהיא חוזרת לניו יורק בתום שלושת השבועות. זה היה בחורף של 1980. כשהגיע זמן החופשה להיגמר, התברר לה ששבועיים אחרייכן מתקיים הקרנבל בהאיטי. שרונה ורוזי, אמה, שיכנעו את איתי להישאר לקרנבל. רק עוד שבועיים! אמרו לה, ואיתי נשארה. הקרנבל נפל עלי כפצצה! היא אומרת, ומחייכת חיוך רחב של אושר, כשהיא נזכרת במוסיקה הקיצבית, בריקודים ברחובות ובאוירה המחשית מלת.

הארץ יקרה לי מאוד

אתי היא בחורה מלאת אנרגיה. היא לא יכולה להיות יותר מאשר כמה רגעים במקום אחד, היא זזה כל הזמן. כשנמצאים איתה קשה לעקוב אחרי הקצב שלה. הבנתי שהטמ' פרמנט שלי מתאים למקום הזה והחלטתי לתת לו צ'אנס להוכיח את עצמו אחרי הקרנבל הפנטסטי. איתי נשארה לגור אצל שרונה בדירה במשך כמה חודשים. היא הריחה את האווירה באי ותוך זמן קצר התחילה לעבוד לפרנסתה. היא פיתחה רגש של אוברול מיוחד, שהתאים בצורתו ובכך שממנו היה עשוי, לאקלים של הארץ החמה. זה נמכר פה כמו גרעינים, נזכרת איתי, התקיימתי או מצויין מן המכירות וכך יכולתי לשכור דירה ואפילו קניתי אוטו.

כשבאה איתי לביקור בארץ, באותה תקופה, ואמרה שהיא גרה בהאיטי, לא ירעו בדיוק איפה זה רבים בילבלו את האיתי עם טאהיטי ועם הוואי, למרות שאלה נמצאים באוקיאנוס השקט והאיטי נמצאת באוקיאנוס האטלנטי. שנה אחרייכן נסעה איתי לניו יורק לסגור שם את הדירה ולחטל את עסקיה. אז כבר היה ברור לה שהיא מעדיפה להישאר באי. זו לא היתה החלטה חד-משמעית להישאר פה. זה היה תהליך טבעי של התקשרות למקום. השמש כאן זרחה והכל היה טוב. בדרך-כלל קשה לי מאוד להתקשר למקומות. זה קורה רק לתקופה מסוימת, כל זמן שטוב לי ואחרייכן, אחרי שמיציתי את המקום, אני זזה למקום אחר.

כבר כמה שנים שאני עובדת במקום למקום, מארץ לארץ. היא בחורה פתוחה מאוד ומלאת חיים. קל לה להתחבר עם אנשים. וקל לי להיפרד.

על הארץ היא חושבת הרכה ומתגעגעת: הארץ יקרה לי מאוד, זה

המכונה הודו-המערבית. כשקולומבוס הגיע לשם בסוף המאה ה-15, היה בטוח שהגיע להודו וכך נקרא המקום הודו-המערבית ותושביו נקראו אינדיאנים (ומאוחר יותר אינדיאנים אדומים, להבדיל מתושבי הודו).

תיקים וחגורות מעור. כשבאה להאיטי התחילה להתעסק בכותנה המקומית. היא סרגה סוודרים ושילבה את הסריגה בריקמות מקומיות. השילוב והי קונטרסט מצא חן בעיניה, ומסתבר שלא רק בעיניה. בחורה אמריקאית שהגיעה לאי קנתה ממנה סוודר. ימים ספורים אחרי כן צילצלה לאיתי גנבו ממני ולא עשו לי כלום מפני שאני אשה.

במשך כל השנים עסקה איתי בתיכונני אופנה. כשהיתה בארץ התעסקה בשילובים של ריקמות ערביות מיוחדות, בניו יורק עשתה

חוף-הים בצפון האיטי. טי הוא שקט וחולי. מזג-האוויר באי חם במשך כל השנה. האי שוכן בים הקאריבי באיזור

(שפת המקום). כל זה כאילו נולדה וחיתה שם מאז ומתמיד. ובכל זאת, באחד הערבים כשישבנו על המירפסת של שרונה, שתינו להנאתינו רום וקולה, אכלנו ממאכלי הים המקומיים ודיברנו עברית, זרקא פיתאום איתי מישפט באוויר: אוי, איזה כיף לדבר עברית!

יום אחד קמתי ועזבתי

אתי גרה לבד. היא אינה נשואה ואינה חיה עם גבר. ובחברה של

לא עניין לוויכוח בכלל. זה בעמקי הנשמה. ובכל מיקרה יש לי בית קטן ביפו. אני יושבת פה, כי טוב לי פה. זה לא עניין של כסף. זה שילוב של איכות-חיים שנוחה לי, כי אני מקדישה את זמני לעבודה ולדברים שמעניינים אותי.

איתי מדברת צרפתית ואנגלית חופשי, אין לה בעיות עם השפה בהאיטי. יש לה המון חברים במקום עצמו, שחורים ולבנים, היא נוסעת במכונית הקטנה שלה בסימטאות הצרות של פורט-אריפנס, קונה ומכרת חסורות במיקצועיות בקריאול

כל טוב הארץית עם סל מכירות של מיטב המירות הטרופיים הגדלים באי.

הווי

כלו כל הקצין

בירושלים נתגלה, בעת הדיון על תקציב הכנסת, כי מקבל המשי" כורת הגבוהה ביותר בכנסת הוא קצין הכנסת, המקבל 338,199 שקל לחודש, שעה שמשכורתו של מזכיר הכנסת היא 191,543 שקל ומשכורתו של חבר הכנסת — 221,000 שקל.

★ ★ ★

בטעם של תמ"י

בלוד הודיעה חברת תעופה מעוף, כי מעתה יוכל הנוסע במטוסיה לבחור בין מנות בשר שונות, הנושאות את השמות הבאים: בשריבקר בנוסח מאראכש; כתף-בקר בנוסח רוסי וחזה-עוף בנוסח סיני.

★ ★ ★

חתונת-הזהב

בבאר-שבע ביקשה צעירה בת 23, אשר נישאה לפני חודשים אחדים לרופא בן 40, גט מבעלה הטרי מכיוון שלטענה, היא גילתה, כי הוא אינו בן 40, אלא בן 52: הוא איננו רווק, כי אם גרוש ונוסף לכל הוא גם מרבה להשתמש בתמרורים-ישיש וגם מרבה לענוד תכשיטים.

★ ★ ★

חמוץ-מתוק

בנס-ציונה הודיע כוורן מקומי, אשר כוורתיו מפורזות ברחבי הארץ, כי ברוריו מפיקות בעיי-גרי רבש מפרי המנגו; כנגב — רבש מפרי עצי האשל והאקליפטוס; בדרום — מפרי הבצל; בהרי-ירושלים — מפרי-כרוב ובנס-ציונה — מפרי עץ הלימון.

★ ★ ★

הדור הולך ופוחת

בירושלים פירסמו ארכיאולוגים כי שלדים של בני-אדם שנתגלו בהר-הכרמל והשייכים לבני-אדם לאנשים שחיו במקום לפני 50 אלף שנה, מוכיחים כי הגובה הממוצע של גבר באותם ימים היה 1.73 מטר ושל אשה — 1.56 מטר ושלדים שנתגלו בעמק בית-גטופה והמתייחסים לתקופה שלפני 10 אלפים שנה בלבד, מוכיחים כי הגובה הממוצע לגבר היה, באותם ימים, 1.58 מטר ולאשה — 1.50 מטר.

★ ★ ★

ברירת-מילה

בברית-מילה חירף רב, אשר נוכח בטקס ברית-מילה שנערך ביום השבת, את דורו של הרב הנמול, שחילל את השבת בצלמו את הטקס, בקללה. שלא תיוכזה להישאר בחיים". נאלץ להתנצל בו במקום, מאחר שהנוכחים בטקס הבטיחו-לו שאם לא יעשה כן הוא, הרב, "לא יוכה לצאת מן האולם בחיים".

★ ★ ★

נסיון זה לא הכל

בתליאביב גילה מנהל ערן (המוסר לעזרה ראשונה נפשית), כי מיספר הנשים בארץ, המנסות להתאבר, גדול פי שלושה ממיספר הגברים המנסים להתאבר; אך בין המצליחים להתאבר — מיספר הגברים גדול פי שניים ממיספר הנשים.

★ ★ ★

מין ריג שכזה

בחיפה הציעו שני מומחים של משרד-החקלאות לפתח ענף-יצוא חדש, זה של ריג כרישונים. אלה הם כרישים באורך 70 סנטימטר עד מטר אחד, המצויים בעומק הים בין חופי הצפוניים של הארץ לקפריסין ואשר בשרם מבוקש מאד למאכל בצפון אירופה; מכביהם ניתן להפיק חומר הגררש בתעשיות התרופות והתמרוקים ולסנפרייה קיימת דרישה במזרח-הרחוק, שם הם נחשבים כמגרי בירי אונות מינית.

הייתי בהאיטי

למשרתת שבאה יום יום ולחצון שעובד כחור.

קול ישראל בגלים קצרים

אתלי, שרונה ורדזי, אמה של שרונה, מתנהגות כמו מישפחה. הן נפגשות לעיתים קרובות מאוד, הן מבלות ביחד, נוסעות ביחד לים, הולכות יחד לקניות, ובעיקר: מדברות עברית.

אתי קמה בכל יום בשש בבוקר, ולפעמים אפילו קודם. ישנם ימים שכבר בשבע היא מתייצבת אצל שרונה לקפה של בוקר, או הן יושבות ביחד ומעבירות חוויות על השעונו האחרונות מאז נפרדו. כל מיכתב או אות-חיים שמגיע מן הארץ, עובר מייד דיווח. הגולה של האיטי היא דבר רחוק ושונה מכל מקום אחר.

"כשפרצה מלחמת לבנון", נזכרה אתי, "גרת'י או ליד שרונה ופיתאום, באמצע הלילה שיתקנו כרדיו ומצאנו את קול ישראל בגלים קצרים. הרגשנו כאילו אנחנו שם, ונורא התרגשנו. אבל תוך זמן קצר נרגענו מן העניין ופשוט שמחנו שאנחנו כאן בהאיטי ולא שם בישראל, בתוך כל הבלאגאן."

הן יודעות שהמצב בארץ קשה והן נמצאות בהאיטי, מפני ששם נוח. שם הן לא צריכות לבשל, לא לנקות, לא לכבס. הן פשוט צריכות לתת הוראה למשרתת והיא עושה הכל בדיוות.

יום אחד ישבנו כרגיל אצל שרונה על המיפופס. שרונה העיפה מבט למטה אל הגינה וגילתה כי לא הושקתה באותו יום. אז נזכרה, שני (המשרתת הגבר) בחופש באותו היום. היא החליטה שהיא תרד בעצמה להשקות את הגינה. סתם בשביל הכיף. שרונה ירדה למטה והתחילה לסחוב את הצינון הארוך ולהשקות את השא. שתי המשרתות, אניטה ואנטואנט, שמעו רעשים כחצר ויצאו לראות מה קרה. כשראו את גבירתן עומרת ועוסקת במלאכה של משרתים, פרצו שתיים בצחוק פרוע וקושה היה להפסיק אותן. זו היתה פעם ראשונה שראו גברת של בית עושה עבודה של משרת וזה שיעשע אותן מאוד. ובמשך כל אותו היום, בכל פעם שראו את שרונה או נזכרו בהשקיה, פרצו שוב בצחוק היסטרי.

אין ספק ששתי בחורות ישראליות, שבאו מרקע סוציאליסטי, הן תופעה מאוד לא שגרתית בארץ כל-יך לא סוציאליסטית כמו האיטי. ואין ספק שלאנשים בארץ קשה מאוד להבין איך זה לחיות בארץ כזו, שמשרת זה עניין רוח ומציל את התושבים שם מחרפת רעב.

ענת סרגוסטי ■

קרנבל גם בהאיטי יש קרנבל. אולם במשך כחודשיים לפני הקרנבל עצמו, אפשר למצוא את התושבים ברחובות כשהם רוקדים וחוגגים.

משתלם למקבלי השוחד. "ואז פיתאום חולפת מחשבה בראש, שגם אם החוק אינו שומר על הצדק האבסולוטי, כיוון שזה אינו קיים, הוא בכל זאת דבר רצוי והכרחי."

כך הדבר בכל נושא הקשור בהאיטי. מבחינה זו, לורים, ובעיקר לישראלים, מאוד נוח בארץ זו. הישראלים הם נושא להערצה. בכל פעם שנתקלנו עם השילטונות, אם בשהדהתעופה ואם בדרך, כאשר בכל כמה קילומטרים עצרו אותנו מישמרות הביטחון וברקו את המכנית לוורא שאנחנו לא מובילים נשק למורדים — כשראו את הרכבן הישראלי, מייד התחלף המבט החשדני כמבט של הערצה. ישראל זה כוח, וכוח הוא כמעט האידאל של המקום.

כך יכולה אתי, בישראלית, לחיות נוח מאוד בהאיטי. השילטונות אינם מפריעים לה בעבודתה. "נוח מאוד להיות זרה", היא אומרת, "זו פריכה לגיה. המעורבות במה שקורה היא מאוד סלקטיבית. אני לא מתעסקת בעניינים פוליטיים ואני גם לא יכולה לשנות אל כל העולם. אני רק יכולה לראו שהסביבה שלי תהיה בסדר. וכך אני נותנת יחס אנושי לפועלות שלי,

שהמעביד ויחסו אל העובד, תלוי בו עצמו. לכן תופעה כמו אתי או כמו שרונה, הם רברים יוצא-דופן באי. הן מתייחסות אל העובדים שלהן באנושיות שאינה נפוצה בארץ זו. הבוס הוא מעין אפטרופוס של העובד. אליו הוא בא כשיש לו בעיות בבית, ממנו הוא מבקש עזרה, כאשר הוא צריך לקנות תרופות. והכל תלוי בטוב ליבו של המעביד.

אין שם בתי-חולים ציבוריים, אין שם חקלאות מאורגנת, מיספר הכבישים בארץ זו קטן ביותר, וחוקי תנועה אינם קיימים. כל נסיעה בעיר, או מחוץ לעיר, היא נסיון התאבדות. הכבישים צרים מאוד, ללא שוליים ועמוסים מאוד. הכבישים נהרסים במהירות רבה בגלל תנאי מזג-האוויר, אך איש אינו טורח לתקן אותם.

"כאן לא מתקנים כביש עד שהוא לא נהרס לחלוטין וצריך לבנות אותו מחדש", הסביר לנו מישוה בלחש, כשחזרנו יום אחד מטיול לעיר הנמצאת בדרום, שבה אין ככלל כבישים. כשצריך לבנות כביש, צריך להשקיע הרבה כסף ואז כל הפקידים בדרך יכולים לקחת נתח לעצמם. אם יתקנו, מדובר בכסף קטן וזה לא

מאדאם אתי אתי אלוף הישראלית מסבירה לפועלות השחור-רות שלה איך לסרוג את הסוודרים שהיא תיכנה.

(המשך מעמוד 45)

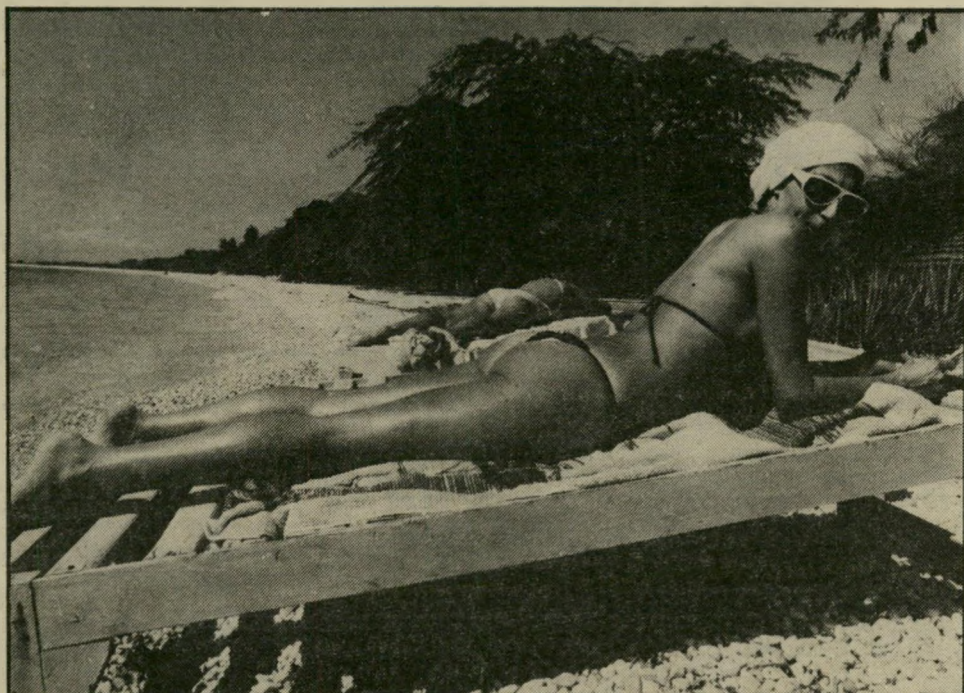
הבחורה האמריקאית, ניהלו אותו. אתי עמלה שעות רבות כדי ללמד את הבחורות המקומיות לסרוג ביד, בשתי מסרגות. העסק גדל, התרחב והצליח אבל אתי לא היתה מרוצה: "הייתי צריכה לפקח על 50 איש ופיתאום מצאתי את עצמי עסוקה רק בעבודה, וזה לא היה הסיפור שלי לתכנן לבית-חרושת. בקיצור, יום אחד קמתי ועזבתי את בית-החרושת. לא הורעתי כלום לבנות (לפועלות), מכיוון שלא רציתי שום עימות."

לא חלפו שלושה ימים ואחת הפועלות הגיעה אלי הביתה. היא אמרה לי: "מאדאם אתי, אמרו לנו שאת חולה". הסברתי לה שאני לא חולה ושאני פשוט לא חוזרת לעבודה. היא אמרה לי שאם אני לא באה, גם היא לא רוצה לעבוד יותר. ואחרי יומיים הגיעו אלי ארבע בנות נוספות ושוב ביקשו ממני לחזור לעבודה. תוך כדי שיחה איתן, החלטתי למה לא לעשות את הסוודרים האלה לבר כבית. הורעתי לבנות שאני מוכנה לקבל אותן לעבודה אצלי, בשכר קצת יותר נמוך. הן אמרו שלא אכפת להן השכר, העיקר לעבוד אצלי. וכך פתחתי את העסק הזה. שהוא קטן בינתיים. אבל הולך וגדל עם הזמן."

כשמתקרבים לבית של אתי, אפשר לשמוע שיחה ערה בקריאול וציוד קוקים. כשנכנסים אפשר לראות את שמונה הפועלות של אתי יושבות סביב השולחן הגדול במיטבה. כל אחת עם זוג מסרגות בידה והן סורגות, תוך כדי סיפורי רכילות ובריחות. האווירה נעימה, הרדיו פועל ומתנגנת בו מוסיקה של לפני קרנבל. בכל פעם שיש שיר קיצי, אפשר למצוא את מאדאם אתי מחוללת יחד עם הבנות. "אני מתייחסת אליהן כמו אל בני-אדם", מסבירה אתי כשהיא מעיפה מבט מלא חיבה לעבר השולחן. הקומפוזיציה איתן לא אינטלקטואלית, אבל בהחלט יש שיחות. כשאני צריכה לנסוע לחופש או לעסקים, אני משאירה את הבית פתוח. הן באות בבוקר לעבודה וכשהן גומרות הן הולכות. אני יוצאת מתוך הנחה שאנשים הם בסדר. העמדותי אותן במיבחן והן עמרו בו. אני סומכת עליהן מאוד ועד עכשיו לא נעלם לי שום פריט מהבית."

מעריצים ישראלים

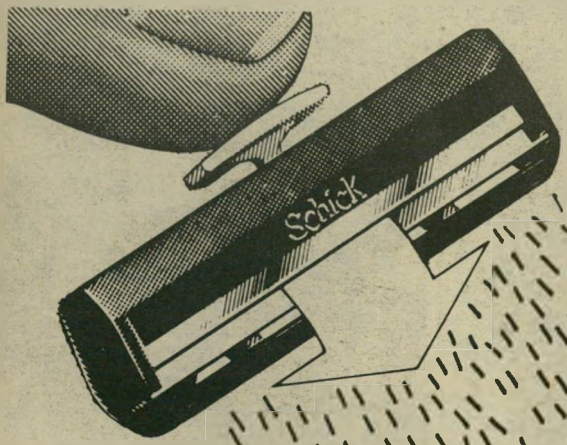
צריך להבין שבהאיטי החוק הוא דבר יחסי מאוד. אין שם חוקים סוציאליים והשירותים שנותנת המדינה לאזרחים שואפים לאפס. כך

בימי ראשון, אז אינה עובדת. מזג-האוויר המיוחד מאפשר לעשות זאת במשך כל השנה — חורף וקיץ. אתי נוסעת עם שרונה, ושתיחן משחקות במטקת.

אתי על החוף אתי אלוף משתזפת על החוף בצמון האי. אתי נוהגת לנסוע לפחות פעם בשבוע לים. בדרך-כלל

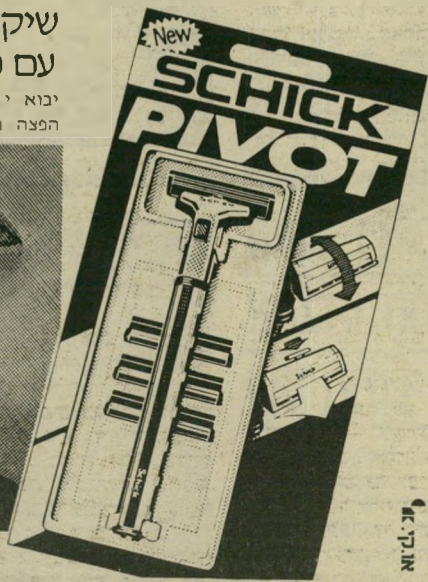
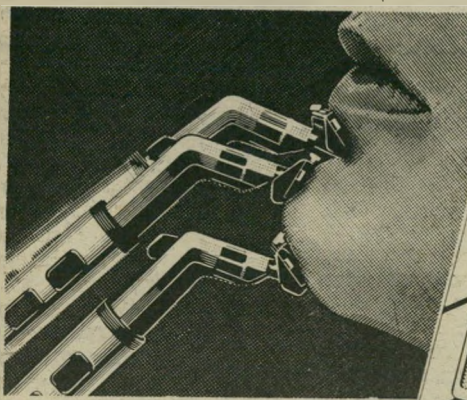
רק הסכין הטוב ביותר מצוייד במתקן ניקוי עצמי

"שיק-פיבוט", הסכינסובב המחליק בשלמותו על עור פניך ומגלח אותך מכל זווית, חשוב ובלעדי: **מתקן ניקוי עצמי** לחיצה קלה על הכפתור הלבן מסלקת את כל שירי הזיפים והקצף מבין הלהבים.

רק להבים נקיים מעניקים לך גילוח מושלם לאורך זמן... אז בוא, עבור ל"שיק-פיבוט". שיק פיבוט-הסכינסובב עם מתקן הניקוי העצמי.

יבוא י רזונהווי, בע"מ טל 03-621775 הפצה ברק מפזים בע"מ טל 03-9222855

נעיקה פיבוט

במדינה

הצעירה היהודיה, שגדלה בעיירה קטנה בניו ג'רסי ועשתה את הרוקטורט שלה באוניברסיטת הרווארד, נטתה מאז ומתמיד לנושאים שלא לפי הטעם של האף-בי-איי. את עבודתה הרוקטורט שלה בשפות רומניות (ספרדית ופורטוגזית) עשתה על רמון דל-זאלה-אינקלו, סופר ספרדי של ראשית המאה, שהחל את דרכו כמונרכיסט וסיים אותה כאנרכיסט. אחרי כך באו הביקורים של ד"ר סלפר בקובה של פידל קסטרו (או עבירה על החוק האמריקאי). השתתפות בפעילות המחאה נגד מילחמת ויאטנאם. העניין בצעמאותם של האיים הקאריביים ופורטוריקו (שהיא, למעשה, מושבה אמריקאית).

עין או נרות. כיאה לרוקטורט לשפות וסיפרות ספרדית השתלמה במדריד. שם הכירה את בעלה (איינשטיין אירוסי) ונישאה לו בגיברלטר דווקא. וזה מכיוון שבספרד אין נישואים אזרחיים. מודה ד"ר סלפר: "לא רציתי להינשא בכנסייה קתולית".

זה לא נמצא ממנה לפרוש מנישואים אלה כעבור שנים אחדות. היא רצתה בקאריבה משלה וגם בנתה כזאת: סגנית הדיקן באוניברסיטת פייטסבורג; מנהלת חוג הלימודים הפמיניסטיים באוניברסיטת סן-דייגו, חוקרת במכון בושנינגטון.

באותה עת גם נכנס גבר חדש לחייה של ד"ר סלפר. זה היה רופא רומני ניקאני, אבי בתה, איסימון (על שם סימון דה-בובואר, הוגת הדעות הצרפתית-פמיניסטית וסימון סניורה, כוכבת הקולנוע הנערצת עליידי ד"ר סלפר, גם יחד).

היתה זאת איסימון. בסופו של דבר, שנתנה לאמה את הכיוון החדש בחייה: כשהגיע לגיל 5 החליטה ד"ר סלפר לתת לבתה את זכות הבחירה. כראוי לבת לאם יהודיה ואב נוצרי רכשה

החורש, כאשר ראה שאיש איננו מתעניין בנושא. פנה למישרד לענייני רתות בירושלים, ביקש את התערוכות של הרב שמעון אורנשטיין, האחראי על בתי הכנסת בארץ. תשובתו של הרב היתה מתחמקת למדי. הוא אמנם שמע על הבעיה, אבל "אינו בקי" בעניין. הוא הציע לפנות למפקח המחוזי בתל-אביב, הרב גוטמן. רב זה ככלל לא ידע על העניין ובניתיים גם לא עשה רבר בנושא.

המוצא היחיד שנשאר, אולי, לחונן המעגל הוא, שאם לרבנים לא איכפת יוכיח הוא, החילוני, שכן איכפת לו. אולי יעשה כפי שעשה פעם האיש שעל שמו נקרא, שחי בארץ לפני אלפיים שנה וכאשר נתבקש בשנת בצורת להתפלל על ירידת-גשמים, נקט צעד קיצוני: "עג עוגה ועמד בתוכה..." אמר: ריבונו של עולם... נשבע אני בשםך הגדול שאיני זו מכאן עד שתרחם על בניך". ועובדה. זה עור: "התחילו גשמים מנטפים!"

ררכי-אדם

חיים שכאלה

מניו-ג'רסי לתל-אביב

ד"ר מדרדיר וושינגטון

ביום קיץ אחד, לפני שמונה שנים, ביקש הצ'יליאני אורלנדו לטלייה — מי שהיה שר הביטחון בממשלתו המרכזיסטית של סלברור איינדה וגלה אותה עת בוושינגטון — ממכרת, הד"ר רוברטה סלפר, חוקרת במכון מחקר מקומי, להתלוות אליו, למחרת, לפגישה חשובה.

ד"ר סלפר התנצלה, הסבירה כי עליה לטפל באותו יום בתינוקת שלה,

ד"ר סלפר בפעולה*

הבת נתנה את הכיוון לאם

למענה את התנ"ך ואת הברית החדשה (שניהם במהדורה מיוחדת לילדים). אחרי עיון מעמיק הודיעה איסימון: אני רוצה להיות יהודיה. ד"ר סלפר לא הסתפקה במיבחן אחד. לקראת סוף השנה שוב העמידה את בתה לפני ברירה: עץ-אשוח (לחגיגה-מולד) או נרות-חנוכה. איסימון העדיפה את הנרות.

נרות לאמא. עם הנחיות כאלה מבת-היחידה לא נשארו לד"ר סלפר הרבה אפשרויות. היא המשיכה לעבוד בוושינגטון עוד שנתיים ואז, בקיץ 1982, עלתה לארץ, כדי לחיות, כדבריה, "חיים יהודיים אותנטיים", אותם היא מגדירה כך: ציונות שפויה, ללא דת.

עד מהרה היא השתלבה כאנרי ברסיות תל-אביב וירושלים ואפילו הצליחה לגרום נחת לאמה, מורת-היכון בגימלאות, החיה בפלורידה. אמרה אמא-סלפר, כאשר הודיעה לה בתה על עלייתה לישראל: זה הדבר הראשון שאת עושה ב-20 השנים האחרונות. שאתו אני יכולה להבין.

* עם שגרירת ארצות-הברית בארץ, ג'ין קירקפטרס (משמאל).

בת 15 החודשים, וכי לכן לא תוכל לבוא עם לטלייה. היתה זאת שיחתם האחרונה של השניים. כאשר יצא לטלייה, למחרת, לפגישה, התפוצצה מכונתו בלב וושינגטון עליידי הפעלה-מרחוק של מיטען חומר-נפץ, שקטל את לטלייה ואת מזכירתו. היה זה מעשה-היריה של שליחי הגנרל אוגוסטו פינזשה, רודן צ'ילה.

מונרכיסט-אנרכיסט. זה רק אחר האירועים המסעירים בחייה של המרצה הצעירה (אז 34), דקת-הגיוזה ואדומת-השער, ששמה הלך לפניו בארצות-הברית גם בתנועה הפמיניסטית וגם בתנועות-המחאה נגד מישי טרים דיקטטוריים באמריקה הדרומית והמשמשת זה שנה כמרצה בחוגים להיסטוריה וסיפרות ספרדית באוניברסיטאות ירושלים ותל-אביב.

אין פלא שכאשר האף-בי-איי (לישכת החקירות הפדרלית, למעשה הבולשת האמריקאית) נאלץ לחשוף את תיקיו — לפי החוק של חופש המידע — הודיע כי בארכיב שלו מצויים 376 דפים על פעילויותיה של ד"ר סלפר.

מאווררי תקרה

גם דקורטיבי עם מנורה - "הוואנה פאנס" - גורדון 45 ת"א, טל. 426011

ד מ י ר ל
מחיצות גבס
מבצע לבתים פרטיים

\$ 22 בלבד למ"ר

טלפון: 052-84218 (24 שעות)

הנסיכה קארולין:

בחיפוש אחר

בגדי הריון

עוד לא שכחו הדי החתונה המלכותית ששימחה את לב תושבי נסיכות מונאקו, והנה מסתבר שהכלה הטריה מחפשת כבר בגרי הריון. אכן, הנסיכה קארולין, שנישאה לאיש העסקים האיטלקי סטסאנו קאי זירגלי, מצפה לתינוק וההימורים עתה בעיצומם: בן או בת? הנסיכה ובעלה כבר הבטיחו את עצמם ובחרו שמות לשתי האפשרויות. אם יהיה זה בן, יקראו לו אנדריאה, אם תהיה זאת בת, יקראו לה כמובן גרייס. העיתונות האמריקאית שעקבה בעירנות רבה אחרי ביקור מישפחת גרימאלדי, בדמות הנסיך רנדיה ובתו קארולין, בארצות-הברית, אף סברה, כמשך זמן קצר, שיתכן כי הנסיכה תחליט ללדת. כמו שדורשת המסורת, בתוך הארמון המישפחתי, כפי שהיא עצמה נולדה. אולם קארולין כבר הבהירה כמה פעמים שהיא מעדיפה את בית-החולים של העיר מונטה קארלו, כנאה לאשה צעירה ומודרנית. לעומת זאת, היא לא תוותר על שירותיו של הגינקולוג אשר הביא אותה לעולם. ולכן כבר עתה הובטחו שירותיו של הרופא הפריסאי אמיל הרודה, אשר יהיה לידה ביום המאושר. כל מה שנותר עתה, הוא לרכוש מלתחה לתקופת ההריון, ועם זה קארולין תסתדר.

קאטי ראבט:

אהבתו החדשה

של הנסיך אנדריו

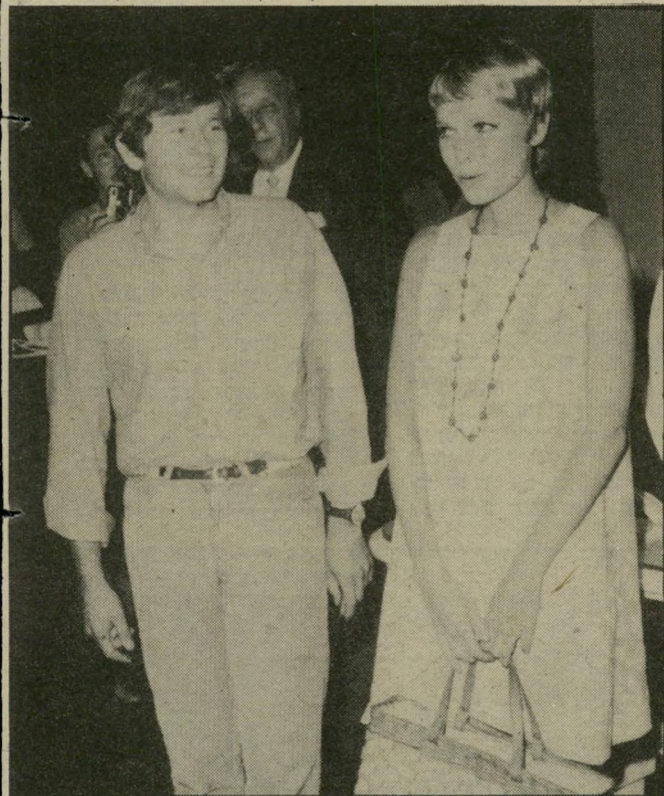
הבן השני של המלכה אליזבת ממשיך להעסיק את טורי הרכילות. אחרי שנעתר לרשימות הטקס והסכים להיפדר, לפחות רישמית, מידרתו הקרובה מאוד, כוכבת הפורנו קי

סטארק, מצא לעצמו הנסיך אנדריו עניין חדש בחיים. שמו של העניין הזה הוא קאטי ראבט, דוגמנית צעירה בת 23, בלונדית חטובה שבביתה הוא כילה סוף-שבוע שהפך מייד לכותרת בכל העיתונות הבריטית כבמטה קסם. היא זכתה בחווה דוגמנות אצל רשת בתי הכלבו של מארקס וספנסר. זאת אחרי שהתנסתה כבר קודם לכן בהופעה מול מצלמות הטלוויזיה, במסגרת כמה סדרות, ואף הופיעה בסרט בשם "החיים האמיתיים" שיוצג בפסטיבל הסרטים בקאן. ואם לא די בכך שהיא תהיה כל הזמן חשופה לעיני הציבור, בסרטוני הפירסומה שמתכוננת רשת הכליבו לשרד בטלוויזיה, הנה מסתבר שהיא מופיעה גם בפטרוזומן שמפרסם היומון השערורייתי סאן.

פולנסקי (למעלה) עם שרון טייט וסטיב מקווין ומשמאל - עם נאסטסיה קינסקי

עם מיה פארו כוכבת "תינוקה של רוזמרי". בגללו התגרש ממנה פראנק סינאטרה

רומן פולנסקי כילד בקראקוב ובתמונה משמאל - עם ידידות בקרנבל בריו

נוראייב בלבוש עלה חאנה מזהב הבעל הרביעי של כריסטינה אונאסיס

רודולף נוראייב, כיום המנהל האמנותי של בלט האופרה בפאריס, טס במיוחד לניו יורק, כדי להופיע שם באורח חריפעמי. זאת, בתפקיד הראשי, בבאלט של הכוריאוגרפית הוותיקה מארתה גרהם, בשם חלומה של פדרה, מחול בעל מוטיבים הומוסקסואליים רבים. נוראייב בן ה-45, עשה רושם עז בהצגת הגאלה המיוחדת, שכל הכנסותיה היו קודש לקידום להקתה של גרהם, כשהוא מקושט בתלבושת שהסתכמה כעלה תאנה אחד מזהב. בין המבכרים בסעודה החגיגית שלאחר ההופעה, היו מארתה גרהם עצמה, שהיא כבר בת 89, ויקי אונז, ודי אלן, מיה סארה, סוזאן סונטאג, ואחותה של זאקלין אונאסיס, לי ראדזיוויל. אחרי מבול התוארים שנחתו על מייקל ג'קסון בטקס חלוקת הגראמי (האוסקר של עולם התקליטים האמריקאי), התכבד הזמר הכושל הצעיר במנה נוספת, כאשר נבחר ל"כרזת השנה" עליידי מישאל דעת'קהל שאורגן עליידי חברת גאלופ המפורסמת. סירטון הווידאו שלו, מותחן, נבחר לטוב ביותר של השנה (מה הפלא, הוא עלה יותר ממיליון דולר ונמשך 14 דקות). בין הזוכים האחרים: ברברה סטרייסנדר וברברה מאנדלר הן בדרניות השנה, ברט ריינולדס חילק את תוארו השמיני, כשחקן הפופולארי ביותר בקולנוע, עם קלינט איסטווד, שזכה בתואר בפעם שנייה. מריל סטרייס היא שחקנית הקולנוע של השנה, טום סלק (גיבור סדרת מאגנום שאינה משודרת בישראל) הוא כוכב הטלוויזיה הגברי של השנה ולינדה אוראנס, כוכבת דיינאסטי (עוד סדרה שאינה משודרת אצלנו למרות שבאמריקה היא הייתה את דאלאס שוק על ירך) היא שחקנית הטלוויזיה של השנה. ועוד: קני רוג'רס נבחר לזמר הקאנטרי וברוק שילרס לשחקנית הצעירה של השנה. חילופיגברי בצלילים צורמים בבית האופרה הלאומית של וינה — תחת לורין מאזל, מנהלה עד עתה, יבוא קלאוס הלמוט דרס, שמונה לתפקיד זה לשנת 86—87. מאזל הודיע על פרישתו מווינה בעקבות ביטויים בלתי-מחמיאים שהשמיעו חברי ממשלה ביחס לצורה שבה הוא ממלא את תפקידו. שריהינוך האוסטרי הלמוט זילק הביע את תיקוונתו כי למרות זאת יאות מאזל מעת לעת לנצח על האופרה, בניהולו החדש של דרס, שהוא היום מנהל בית האופרה בציריך. טונים גבוהים גם כיוון: המלחין הידוע מאנוס (רק בימי חול) האדג'דאקיס נשפט באתונה לחמישה חודשי-מאסר על שכינה מבקרי מוסיקה בשם "חזירים". רובר בתי-המישפט באתונה ציין גם, שעירעורו של האדג'דאקיס, שהוגש לפני שנתיים נדחה משום שהמוסיקאי לא הצליח להגיע לשמיעת עירעורו בבית-המישפט. הסיבה לתביעה: האדג'דאקיס עלב בשלושה מבקרי מוסיקה בתוכנית רדיו, שבה גם האשים את העיתונות כ"דיקטטורית".

לוציאנו פאולארונטי יהיה המוסיקאי הקלאסי הראשון שייתן קונצרט באולם מדיסון סקווייר גארדן הידוע בניו יורק, המכיל 19,968 מקומות ומיועד למופע רוק ומופעים ענקיים אחרים. הוא ילווה בתזמורת וייעזר באמצעי-הגברה אלקטרוניים. בתוכנית יהיו אריות ושירים איטלקיים. מועדון החוקרים היוקרתי, שבסיסו בארצות-הברית והנסיך סיליוס האנגלי משמש בו כחבר-כבוד מאז 1978, הודיע, שיוותר על החבר היקר אך לא יותר על התענוגות הגאסטרונומיים של חבריו, שלפעמים אינם לטעמו של הנסיך. כאשר בסעודה השנתית של הקלוב התברר לנסיך כי הגושו מתאבנים מבשר אריות ומטעמי היפופוטם, הודיע על פרישתו.

הילד הנורא רומן פולנסקי: הרומן של רומן שכולו רומנים סוערים

חובבי הרכילות בארצות-הברית מלקקים לאחרונה את השפתיים. האוטוביוגרפיה של רומן פולנסקי יצאה לאור, תחת השם רומן מאת פולנסקי. ויש בה כל מה שציפו שייכתב. בעצם לא הכל, כי נדמה שספר אחד לא יוכל להכיל את כל האירועים וההפתקות הפרטיות של הילד הנורא ביותר שיש היום בקולנוע. הספר מתחיל מנעוריו. הוא מתובל במעשיות על קאתרין דנב, וכיצד שוכנעה על ידו להצטלם בסדרת צילומי עירום עבור פלייבוי (באותה הזמנה נישאה לצלם שבא להנציח אותה, דייוויד בילי), על יחסיו עם מיה סארה כשעשה את תינוקה של רוממארי (או היתה נשואה עדיין לסרנך סינאטרה), על נטייתו לנערות צעירות ובתולדות, נטיה שבגללה לא מצא אף פעם תפקיד מתאים לידירתו, רומי שניידר, באף אחד מסרטיו.

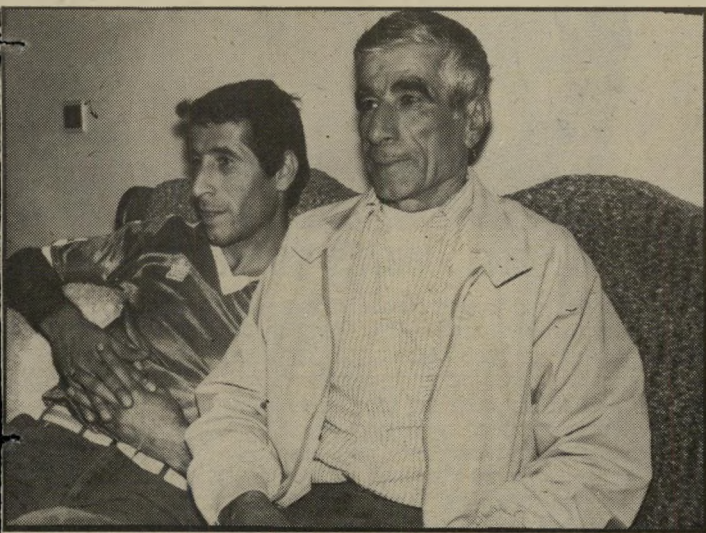
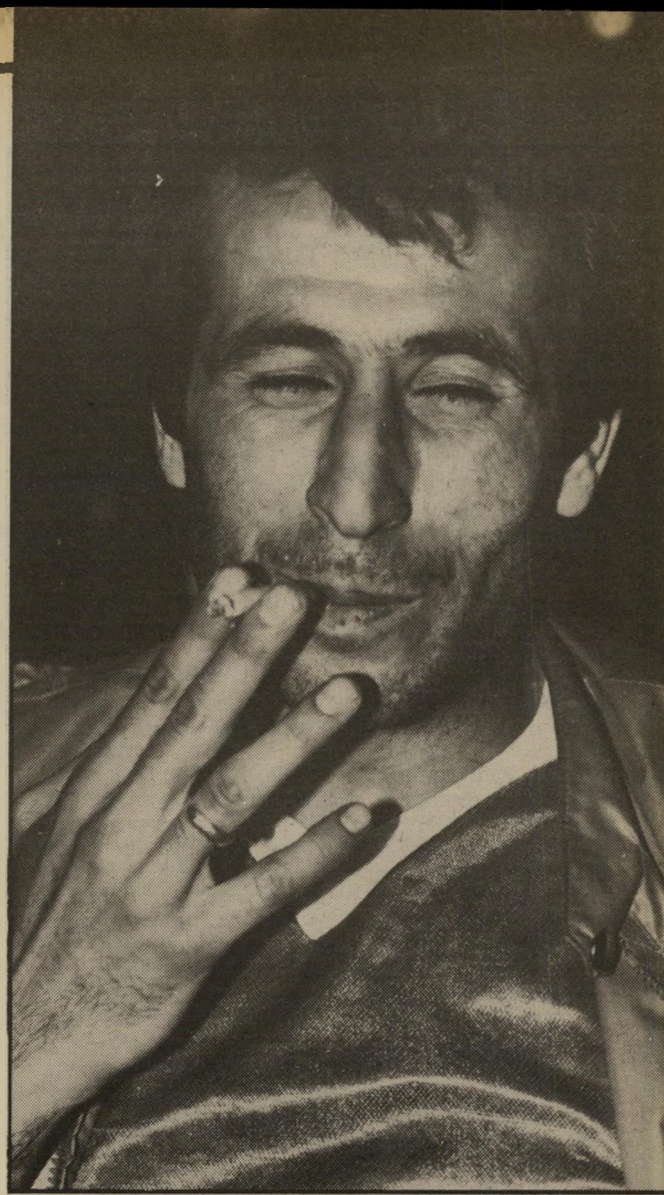

קוויןלאן ופאצינו: מיכש המיזרח עם המערב

קשה להעלות על הדעת שחקן המזרחי יותר עם ניו יורק ותרבות החוף המזרחי של ארצות-הברית, מאל פאצינו, מי שגילם בעבר בהצלחה גדולה כליכר את יורש הסנדקות, ותפקידים רבים אחרים, גר בניו יורק, ונהוג אפילו להשתתף שם בהצגות תמורת מחיר סימלי, רק מתוך אהבתו לתיאטרון. לעומתו, קתלין קוויןלאן היא בת טיפוסית של השמש הקליפורנית, יציר הכפיים של הוליווד, ובזאת יכלו להיווכח גם אלה שהכירו אותה, כאשר עשתה לפני שנה בישראל את החורף האחרון. פאצינו הנמוך, שהעדיף בעבר גברות הגדולות עליו לפחות במימסר אחד — כמו מארתה קלר או ג'יל קלייבורג — מצא הפעם אחת לפי מידתו. השניים נפגשו בבית ידידים משותפים, השחקן סטיבן באואר, שמופיע לצד פאצינו בסרטו החדש בעל הצלחת ורעייתו מלאני גריסית (שגם היא היתה פעם בישראל כדי לשחקן כהן). אל פאצינו הוא חבר של הבעל, קאתלין קוויןלאן היא חברתה של האשה, והמיפגש ביניהם, שהחל כתרגיל שידוכי, נושא פירות. מזה כמה חודשים, הם זוג קבוע.

„ספ דקות של הפלייה!“ כך מגדיר זאחי ארמלי, הכוכב התורן של הכדורגל הישראלי, את הופעתו במיגרש

ה"בוגד" שהצליח

„אבא היה נגדי!“ אביו של זאחי (למעלה, במעיל הלבן, ליד בנו), נכנע ללחצים שהפעילו אנשי שפרעם, כדי לא לשחרר את כוכבם זאחי לקבוצה בליגה הלאומית.

„אשתי היתה בעדי!“ עאליה, האשה הטריה של זאחי, מגישה לו מגבת ולא מפסיקה לפנקו. היא היתה היחידה שדחפה אותו לעזוב את שפרעם.

של מכבי שפרעם, וזאת בין השאר, בזכותו של יוסלה מירמוביץ, המאמן הלאומי, „שהאמין ביכולת שלי לתת הרבה“.

מיבצעיו של זאחי בנבחרת האולימפית לא ביישו את שמו והוכירו לכל חובבי-כדורגל, שזאחי ארמלי בן שפרעם קיים על המפה הספורטיבית. בשביל שחקן, שהיה עד אז כמעט אלמוני, זה היה משהו. מסביר ארמלי ועיניו הירקרות מנצנות: „לא מספיק להצטיין, חשוב שיכירו אותך“. כדורגל טוב הוא משחק כבר הרבה שנים, אבל זה לא מספיק, כנראה. עכשיו הוא רגוע. קבוצתו החדשה, מכבי חיפה, המריאה, מאז הצטרף לשורותיה, למקום השני בטבלת הליגה הלאומית, כשפניה אל האליפות. זה נחשב מכובד. במושגי הספורט זה נחשב מהפך מושלם. אך הגולים שהבקיע וסיפור הפרידה העצוב ומורטי-העצבים ממכבי שפרעם, לא היו הקטעים הפיקאנטיים

למזלו של ארמלי, לא הפסיק לרוש בסיפורו, לבחוש ולציין כל התפתחות סביבו. גם זאחי בעצמו מודה שהעיתונות עשתה בשבילו את רוב העבודה. זאחי נשאר בכותרות גם כשהמשיך לשחק בקבוצת התחתית

זאחי ארמלי, הלהיט התורן של הכדורגל הישראלי, עונה במדויק על צורכי עיתונות-הספורט הפורחת בארץ. אמצעי-התיקשורת עטו עליו בחודשים האחרונים וזאחי בן ה-26 נחשב כבטיספוחיהם.

ארמלי הוא לא רק כדורגלן כישרוני ומבריק, אלא גם סיפור אנושי חריג. הוא ערבי נוצרי, בן העיירה הצפונית שפרעם, שקבוצתו, מכבי שפרעם, מהליגה השלישית, שבה גרל והתפתח, סירבה, בכל תוקף, לשחרר אותו לקבוצה מהליגה הבכירה.

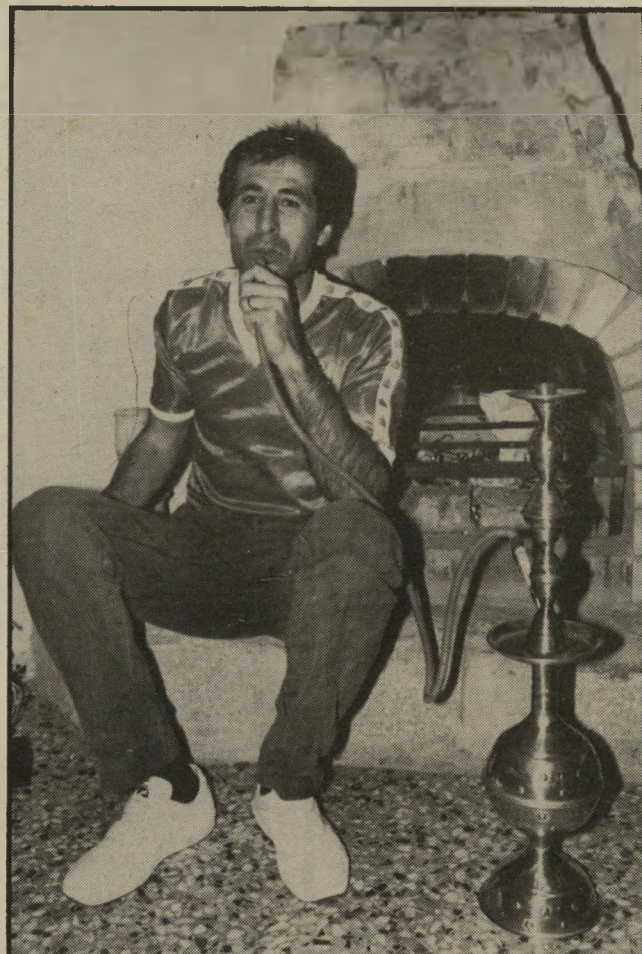
בקריאות „בוגד!“ גייסו בני שפרעם נגדו את כל בני העיירה, כולל הוריו מולידיו, אחיו ודודיו, שכנו וחבריו. כולם התנגדו לעזיבתו. לקאריירה המבטיחה שציפתה לו. הם אפילו ניסו לחבל כחתונה עם עאליה.

אף אחד בשפרעם לא חשב על זאחי. כולם חשבו על יוקרת המקום. „אם זאחי לא ישחק בשפרעם, הוא לא ישחק בשום מקום אחר!“ הכריזו. לבסוף נשבר זאחי. גם הגוף החסון, המתנשא לגובה של 1.85 מטר, לא עמד בלחץ הכבד שהופעל עליו. כמשך חודשים ארוכים הוא לא היה מסוגל לישון בלילה. הכאב והרדגה אכלו אותו. לא היה לו כוח להתמודד נגד כל העולם סביבו. בסך-הכל רצה להיות כדורגלן מהשורה. החלום שלו, להיות כוכב בקנה-מידה רציני, כמעט התפנף לו מול העיניים. בגיל שנחשב כעניו, „לאמצע הדרך בקאריירה של כדורגלן“.

„לא מספיק להצטיין!“

אם הייתי בן 22, הייתי תובע אותם. לא הייתי מפחד מהם. אך לא רציתי להיכנס להסגר של שנתיים. זה היה מחסל לי את הקאריירה שבקושי התחלתי. הערפתי שיעשו מה שהם רוצים. הם רצו להרוויח עלי, נתתי להם, למרות שלא הגיע להם, כי שיחקתי אצלם תמורת גרושים. זה הרגיו אותי שלא היו הוגנים כלפי ולא נתנו לי את הכבוד שהגיע לי. הם לא קיימו הבטחות.“

„אני ערבי!“ אומר זאחי ומעטן בניחותה מהנרגילה שבביתו בשפרעם. אז משתמשים בזה כדי לקלל אותי. זאחי לא מוכן לעזוב את שפרעם תמורת כל סכום שיציעו לו.

המיוחדים שלו. שנינו מייצגים את המיגור הערבי בצורה יפה.“

„אני לא כאסחן!“

יאהי למד את השיטה כיצד להתנהג עם שאלות פרובוקטיביות והיום הוא אומר: „אין ספק שטורק הוכיח מומן את יכולתו במיגרש. אני מאור מעריך ומכבד אותו, יכולתו של טורק זה לא נושא לוויכוח. טורק עשה בשבילי עבודה. הוא הכין את השטח והביא לי את הדרך הנכונה להיכנס לעולם הפתוח של הליגה הלאומית.“

היחידים שהתוספו לכדורגל מדרמות של זאחי ארמלי. כולם חיפשו כותרות נוספות, עם אקשן, ומצאו אותו אצל יריבו, ריפעתא (ג'מי) טורק, הכדורגלן הערבי של הפועל תל-אביב. מי הוא הכדורגלן הערבי הטוב בארץ? שאלו את זאחי, שהתחיל להבין שכותרות יכולות להיות גם אכזריות וקשות.

היריבות הפוטנציאלית בין השניים נופחה, לדבריו של זאחי: „אני לא יודע מי אשם ביריבות שלנו בעבר. לכלי-התיקשורת היה חלק לא קטן בזה. הם ניסו לסכסך בינינו. שנינו טובים. לכל אחד יש הכישרונות“.

אני רואה בו, ובעצמי, נציגים יפים של הספורט הערבי בארץ.

זאת נמלט ממכבי שפרעם. אך כל 90 הדקות שהוא עובר מדי שבת בין שחקני הליגה הבכירה — לא תמיד קלות או נעימות. גם זהו עובר את סידרת ההשפלות והקללות שהיו מנת-חלקו של טורק בתחילת הקאריירה שלו. אלה השפלות שהן לחס-חוקו של כדורגלן מצטיין, ההופך לאויב מס' 1 של שחקני הקבוצה היריבה. ציבור הכדורגלנים אינו ידוע בנימוסיו, ובטח לא על המיגרש. בשעת מאבק.

את הקללה "יא חתיכת ערבי מסריח, תחזור לכפר-קאסם" הוא נאלץ לבלוע ועל כך הוא מעיר, בקולו השקט והבוטח: "לכל שחקן יש כינויים על המיגרש. אני למשל, ערבי, אז בטח שישתמשו בזה כדי לקלל אותי. גם לעורך מכנס יש כינויים המיוחדים רק לו. לרעתי שחקן רגוע, שאוהב לשחק כדורגל, אינו מקשיב לקללות. לי זה נכנס מאוזן אחת ויוצא מהשנייה. אם שחקן ילך לריב עם הקהל, או עם השחקנים, הוא יצא מתמונת המישחק. זה עניין של 90 דקות, אחריכך זה נגמר."

זאת נחשב שחקן רגוע על המיגרש. למרות שתפקידו כחלוץ מאלץ אותו להתקיף ולא תמיד אפשר לעשות זאת בעדינות. מקטרגיו אומרים שמישחקו המוחן עצור ומלאכותי, מפני שהוא פוחד שיריביו יתמקדו בו בקללות.

זאת מחייך לשמע הטענה ואומר: "אני לא כאסחן ואני רגוע. זה הטבע שלי, גם בשפרעם לא הייתי כאסחן." כשמכירים את זהו ותופסים עד כמה הוא אוהב את מישחק הכדורגל, מבינים שהוא מוכן לבלוע ולאכול הכל, רק שיתנו לו לשחק.

מה הוא אוהב בכדורגל? "את רעש הקהל, את הרגשת הניצחון. אני מרגיש שאני שייך למישפחה אחת גדולה, מישפחת הכדורגל. אני מוכן להיות שם כל הזמן."

הם "אוהבים אותי!"

ישתו המריה, עאליה בת ה-21, התרגלה לכך שבעלה נערך שעות רבות מהבית. למרות שמאז שהוא שייך לקומץ הנבחרים של הסגל הלאומי, הוא מרוויח יפה מהכדורגל, לא מוכן ארמלי לעזוב את מישירתו הישנה בסוכנות לחלקי-חילוף שבחיפה, מישירה שהוא החזיק בה שנים רבות, לפני שמישהו ידע מיהו.

הבוס שלו בסוכנות, עורך, מעיר עליו שזאתו הוא בריסמכא הכי גדול בארץ לחלקי-חילוף של סובארו.

"שיקללו אותי!" למרות שמישחקו של זהו ארמלי על המיגרש נחשב מתון ואינו כאסח. זוכה החלוץ לקללות והשפלות. על הקריאות בנוסח "ערבי מלוכלך, תחזור

עודר לא חושש שזאתו יעזוב את המישרה לטובת הכדורגל: "כמו שזאתו לא מסוגל לעזוב את שפרעם לטובת

קבוצה בכירה יותר. הוא חותיר בגלל צעד זה הרבה שונאים בשפרעם, אך גם הרבה אוהדים הצוחלים לשמיים. כשהוא מצליח להבקיע שער במכבי חיפה.

הלב שלי בשפרעם! אחרי ריב ארוך וקשה, עזב זהו את קבוצת נעוריו לטובת

לכפר-קאסם" אומר זהו: "מי שאוהב לשחק כדורגל, לא שומע את הקללות. לי זה נכנס מאוזן אחת ויוצא מהשנייה." בתצלום: זהו (בחולצת-הפסים) מול שחקני "מכבי תל-אביב" במישחק שמינית הגמר.

להיות עסוק, זהו רגיל לאמא שלו. לשכנים, למינהגים בשפרעם. עורך היה הראשון שניסה לשרך את ארמלי למכבי חיפה, עוד בשנת 1978. אז ענו לו בחיפה: "לא, אנחנו לא זקוקים לחלוץ. אנחנו צריכים בלם אחורי." מכבי היתה זקוקה לפירסומים בעיתונים, כדי להבין שאחר כמו ארמלי חיוני בשורותיה. רק כעבור שלוש שנים החל המירוז המשוגע של מכבי אחר ארמלי.

זאתו מורה זהו ומביט באישתו המתעגלת לקראת (המשך בעמוד 62)

מאז שנישא לעאליה, יש לו גם תפנוקים. האשה הצעירה, שאינה עוברת מחוץ לבית, מותירה את כל שעותיה הפנויות לבעלה. היא עושה

מרכז אמריקה: ישראל מייצאת מוות

הראשון, ובנתה גם את מתקני הראדאר בשרהיתעופה המקומי, להאורורה.
שם צבירי למוות. "יועצים" ישראליים מסייעים למרצחים מגואטמלה להקים באזורים הגובלים באינדיאנים מעין יושבים

חקלאיים-צבאיים. חמושים וערכים לפעולות שיטור ולוחמה בסכיבה העוינת. הפעילות הזאת גרמה, באורח ישיר, להשמדת אלפי בני-אדם, לגירושם של עשרות אלפים, שנתרו ללא אפשרויות מחייה. רעת הקהל באמריקה המרכזית רואה בישראל את האחראית הישירה להצלחת האמצעים האכזריים שהופעלו עליידי הצבא והמתנחלים — דיראון לדורות רבים.
התקופתו האמריקאי קוברט אקשיון מדרום, שפעילותה של ישראל באזור הואצה עד מאוד אחרי ביקורו של שר הביטחון לשעבר, אריאל שרון, בהונדוראס, בסתיו 1982. שרון הבטיח למארחיו 12 מטוסי כפיר, ציוד ראדאר, נשק קל (בעיקר עבור סוכני הסייבר-אינדיאני הלוחמים בניקראגואה והמכונים קונטראס), חלקי-חילוף ו50 יועצים.

עוד לפני הביקור, שוכה לפירסום עצום בכל רחבי אמריקה המרכזית והדרומית, סיפקה ישראל להונדוראס 12 מטוסי מיסטר משופרים, 4 מטוסי תובלה ערבה, מטוסי-ריגול מתוצרת ארצות-הברית, 14 נגמ"שים, מרגמות ורובים בכמויות לא ידועות. העיתון מציין שקיים מידע בלתי-מאושר, ששרון סיפק להונדוראס גם חמישה טי"לים. הערה זאת מאפינת את מידת הוהירות, בה מצטיין העיתון גם בנושאים אחרים.

אל-סאלבורדו היא רוגמה קלאסית ל"שירותים המזוהים" שממשלת ישראל מספקת לרונאלד רגן, נגד בית המחוקקים והנבחרים שלו עצמו. ב-1981, בעיצומו של מסע הרצח של כיתות המוות באל-סאלבורדו, העניקה ישראל 21 מיליון דולר למדינה זאת לצרכי חימוש. זה היה כסף אמריקאי שעבר טיפול הלבנה ב"מכסבה" של ישראל, כדי לעקוף איסור מפורש של הקונגרס לסייע לרוצחים. רק בשנים האחרונות הפכה ארצות-הברית לספק גלוי, עיקרי, של נשק לאל-סאלבורדו. בשנות ה-70 סיפקה ישראל 80 מיליון דולר למדינה זאת, ומאה טכנאים הכשירו את הצבא והמישטרה המקומית ללוחמה נגד טירור. כלומר, ישראל סייעה ישירות לרצח אלפי אזרחים, וקנים, נשים, ילדים, אינטלקטואלים ומתנגדי השלטון באל-סאלבורדו.

בעשור זה סיפקה ישראל — לפי קוברט אקשיון (יצוין שלא מדובר רק בממשלות הליכוד) — 17 מטוסי ערבה, 6 מטוסי פוגה-מגיסטר, 18 מטוסי מיסטר או מיראז' (אין על כך אישור רשמי) וכן משגרי טילים ומאות תחמושת מסיפוס עוזי. העוץ, בעל השם הצבאי, וכמוהו גם הגליל, הפכו ממש לשם נרדף לפעולות כיתות-המוות בכל אמריקה המרכזית.
זהו, אם כן, המידע. אולי רק חלק ממנו. זה לא היה סלע מחלוקת במערכת הבחירות הקרובה, מכיוון ששתי המפלגות הגדולות תומכות במדיניות "יצוא-המוות לאמריקה המרכזית. אבל העיתונאי הישראלי שסירב לצטט או להתייחס, והאורח הפשוט שיגלה אדישות, לא יוכל להגיד שנעשו דברים בשםם — והם לא ידעו.

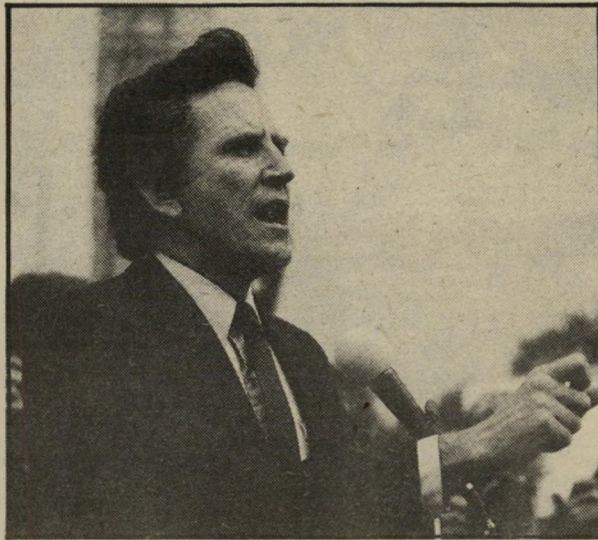
וכדאי ליזכור. לא מדובר כאן בהטפת-מוסר בלבד. בנינו ובני-בנינו עוד יסבלו מהכתם, מההסטיגמה של המצורע הבינלאומי בעיניהם של עשרות מיליוני בני-אדם. יתכן שאפילו לפי קנדיהמירה הרגילים של קוממונסנס — זהו מחיר גבוה מדי.

הורו: כותרת ראשית

ההינדים בהודו חוגגים בסוף כל חודש מארס את חג ההוליד. חג האביב. הם מעבירים מדורות, עורכים נשפיות, מתיזים מים צבעוניים ואבקות צבעוניות איש על רעייתו, בריוק כפי, שלפי האגדה, נהג האל קרישנה, בימי קדם, עם שותויו.
בשנים האחרונות הפכו הסטורנטים ההודים את הוליד לחג ממין אחר. הם החלו לנצל את יום ההוליד להיטפלות לנשים צעירות (כולל לטיפוסי ונסינות השטח). אך בשבוע שעבר הם עברו את הגבול: אחר האיסורים המוחלטים בהודו (כולל על מסכי הקולנוע) הוא הנשיקה בציבור. 17 הסטורנטים שנשעו באוטובוס בניידלה הבירה ביום ההוליד התעלמו מן האיסור. הם תפשו סטורנטית אחת ונשקו לה, כל ה-17, אחד אחרי השני, למחרת היתה הדיעה כותרת ראשית של כל עיתון בניידלה.

אקשיון, הגיעו עתה לכיסוי-שטח טוטאלי, ניצלו את הנסיון במלחמה נגד הפלסטינים, וסייעו באורח ישיר לכיתות-המוות לקבל שמות של מועמדים לרצח. סיוע דומה הגישה ישראל גם לרוצחים הימניים באל-סאלבורדו שאותם מגנה, באורח רישמי, אפילו ממשלת ארצות-הברית.
ישראל סיפקה לגואטמלה גם נגמ"שים, טנקים קלים, מיטבחי-שרה וכתריסר מטוסי ערבה. 300 מומחים מישראל פועלים כיום במדינה זאת, כולל יועצים למודיעין צבאי, הפועלים ליד צבא גואטמלה, ומסייעים בפועל ללוחמה בלוחמי-החופש המקומיים ובשיטת האנדיאנים שנועדו להשמדה פיסית, ממש. כל זאת, לפי נואבו דיאריו. עיתון זה מדרום, שהמפעל

קשה להניח שהקורא הישראלי הממוצע, אפילו זה המתעניין במיוחד בנושאי-חוק, שמע אי-פעם על עיתון בשם נואבו דיאריו (יומן חדש), היוצא במנגוואה, בירת ניקראגואה, ומייצג בנאמנות את הקו הפוליטי של התנועה הסאנדיניסטית השלטת. גם משקיפים הבקאים בנעשה במרכז-אמריקה, נוטים לפטור מידע מקור כזה במשיכת-כתף. "ביטאון אנטי-ישראלי", יאמרו, ובכך יראו עצמם משוחררים לחלוטין מהתמודדות קשה עם המון מידע חריג-שמעי, המהווה גם כתב-אשמה חמור ביותר נגד השתתפותה של ממשלת ישראל בחימוש החונטות הפא-שיסטיות במרכז-אמריקה. המידע כולל גם פרטים על חלקם הפעיל של אנשי המוסד וטכנאים ישראליים אחרים, כולל אנשי

גארי הארט
להגביל יצוא נשק אמריקאי

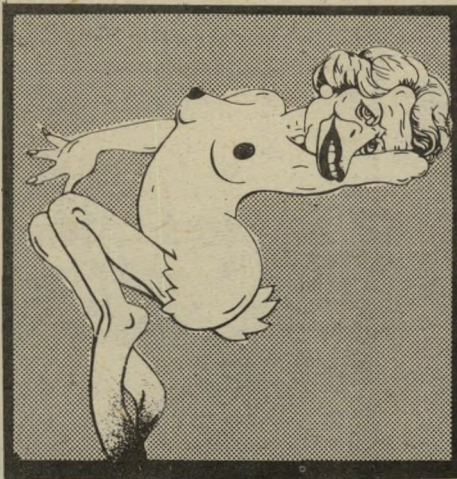
אריק שרון
להאץ פעילות ישראלית

לתיקשורת ולאלקטרוניקה, המשמש באורח ישיר לפעולות ריכוז פנימי, ללא כל קשר לביטחון המדינה, הוקם על-ידי חברת תדיראן. החברה השקיעה בגואטמלה 12 מיליון דולר, בשלב

בריטניה:

הברווזון המכוער

בשבוע שעבר ניסה חבר הפרלמנט השמרני רייזויר אמאס להגן על כבודה של ראשי-הממשלה שלו, מארגרט תאצ'ר. מסתבר שבמחזה שיועלה בקיץ הקרוב בעיר הולדתו של ויליאם שיקספיר, סטרטפורד, תופיע שחקנית שתלגם את דמותה של תאצ'ר, ואף תבצע הצגת

הפוסטר של תאצ'ר
רעם אחיד של צחוק היסטרי

סטרפיטיו עסיסית. המפיקים פירסמו פוסטר, ברמותה החצי-עירומה של תאצ'ר, כברווזון לא הכי יפה בעולם. אמאס, שהעלה את הנושא בפרלמנט, הביא עימו את הפוסטר כהוכחה למוסר הירוד של המפיקים, העניק לנושא כולו פירסומת אדירה, וזכה בפרלמנט לקבלת פנים. שהוגדרה בעיתוני לונדון כ"רעם אחיד של צחוק היסטרי מכל פינות הבית".
תאצ'ר לא הגיבה, אבל פרשנים ריווחו שהיא מלאת-זעם על חברה לסיעה בישהמול.

התעשייה הצבאית והאווירית ושליחי חברת האלקטרוניקה תדיראן, בפעילות כיתות-המוות הירועות לשימשה, שבעזרתן משמידות הממשלות הימניות אויבים פוליטיים, סטורנטים, פועלים, מרצים באוניברסיטה, עיתונאים ליבראליים ושמאליים, ואף שיטת אינדיאנים שנבחרו לפיתרון סופי במשמעותו הנאצית. המידע העשיר והמנתח היטב, שנופיע לפני שבועות אחרים בעיתון הניקראגואה, אושר פעמים רבות על-ידי מקורות אמריקאיים. ובעיקר בכתבות מפורטות בירחון קוברט אקשיון, הידוע במהימנותו.

שירותים מזוהמים. הנושא כולו, כמונחים כלליים, ידוע למיליוני בני-אדם בכל רחבי-העולם. גם הציבור הישראלי מודע למעורבות ישראלית עם מישטרים מרכזים באסיה ובאמריקה. ומגלה אדישות כמעט מוחלטת לעובדה שמאות מיליוני בני-אדם ב"צ'ילה, באורוגוואי, בניקראגואה, בגואטמלה, באל-סאלבורדו, בפיליפינים, באינדונזיה ובכל הארצות הגובלות במדינות אלה, מזהים את ישראל עם מישטרי-האימים הנהוגים שם. ישראל היא שם נרדף לגנרלים, לקציני המיטרה החשאית, לכלי הנשק וכלי-העינויים המופעלים על-ידי אנשים אלה נגד בני עמם.
השיקול הכלכלי — הרווח במטבע זר מייצא נשק, יועצים וטכנולוגיה למדינות שהזכרתי והשיקול המדיני — מתן שירותים "מזוהמים" לארצות-הברית, וסיוע למימשל לעקוף את הקונגרס האמריקאי — מהווים את המניע. הריית שם ישראל לדורות וחיסול כל סיכוי לפעילות ישראלית כלשהי בארצות אלה לאחר שייחרון הבלתי-נמנע, מהווים את המחיר.

לפני שנה החליטו שרי-הביטחון של הונדוראס, גואטמלה ואל-סאלבורדו להגיע במשותף לאחירות הנשק ומערכות התיקשורת שלהן. הבסיס היה הנשק הישראלי. נואבו דיאריו מדרום גואטמלה, המנהלת מלחמת השמר נגד האינדיאנים משבט המאיה, ונגד אינטלקטואלים סוטים, קיבלה, מאז 1977, 15 אלף רובי גליל.

התעשייה הצבאית מקימה במדינה זאת מיפעל לייצור נשק, בפיקוח ובניהול ישראלי. המיפעל יהפוך למרכז שיווק של נשק ישראלי למדינות האזור, ולמחתרות הימניות החותרות תחת הסאנדיניסטים בניקראגואה. הסדר מתווכם זה יחסך הוצאות תחבורה, ויגביר את התלות של המישטרים האלה בישראל. כל הפעולה הזאת ממומנת, למעשה, על-ידי האמריקאים, הרואים בפעילות הישראלית דרך אידיאלית לעקוף את ועדות הקונגרס, המאוישות בליברלים רבים, בנוסח גארי הארט, המנסים להגביל יצוא נשק אמריקאי למדינות, שהרקורד שלהן בכל הקשור לזכויות-האדם מעורר דאגה מיוחדת — כלומר, כל המישטרים הימניים במרכז-אמריקה.

ב-1981 חנך שגריר ישראל בגואטמלה, משה דיין, איש חרות לשעבר מארגנטינה, מרכז קשר ומחשבים מתוחכמים, הראשון מסוגו באמריקה המרכזית. בעזרת המחשבים הישראליים, אליהם הוצמרו מומחים מישראל, הצליחה ממשלת גואטמלה, כבר בשלב הראשון, להעלות על המחשב המרכזי 80 אחוז מתרשבי המדינה, ולעקוב אחרי פעולות שונות שלהם, כולל צריכת חשמל בלילות על-ידי מפעלי תדיפוס חשאים.
מומחים מישראל נגד טירור, לפי נואבו דיאריו וקוברט

תפוז: אנחנו מכירים?

ליקר סברה: הממ... נדמה לי שנפגשנו במסיבה של דליה.

אשכולית: מה פתאום, זה היה אצל שוש!

ליקר סברה: אתם לא מפסידים אף מסיבה, הא?

לימון: כן, אנחנו ההדרים אוהבים להשתולל עם כל המיץ, ואת?

ליקר סברה: נסו אותי.

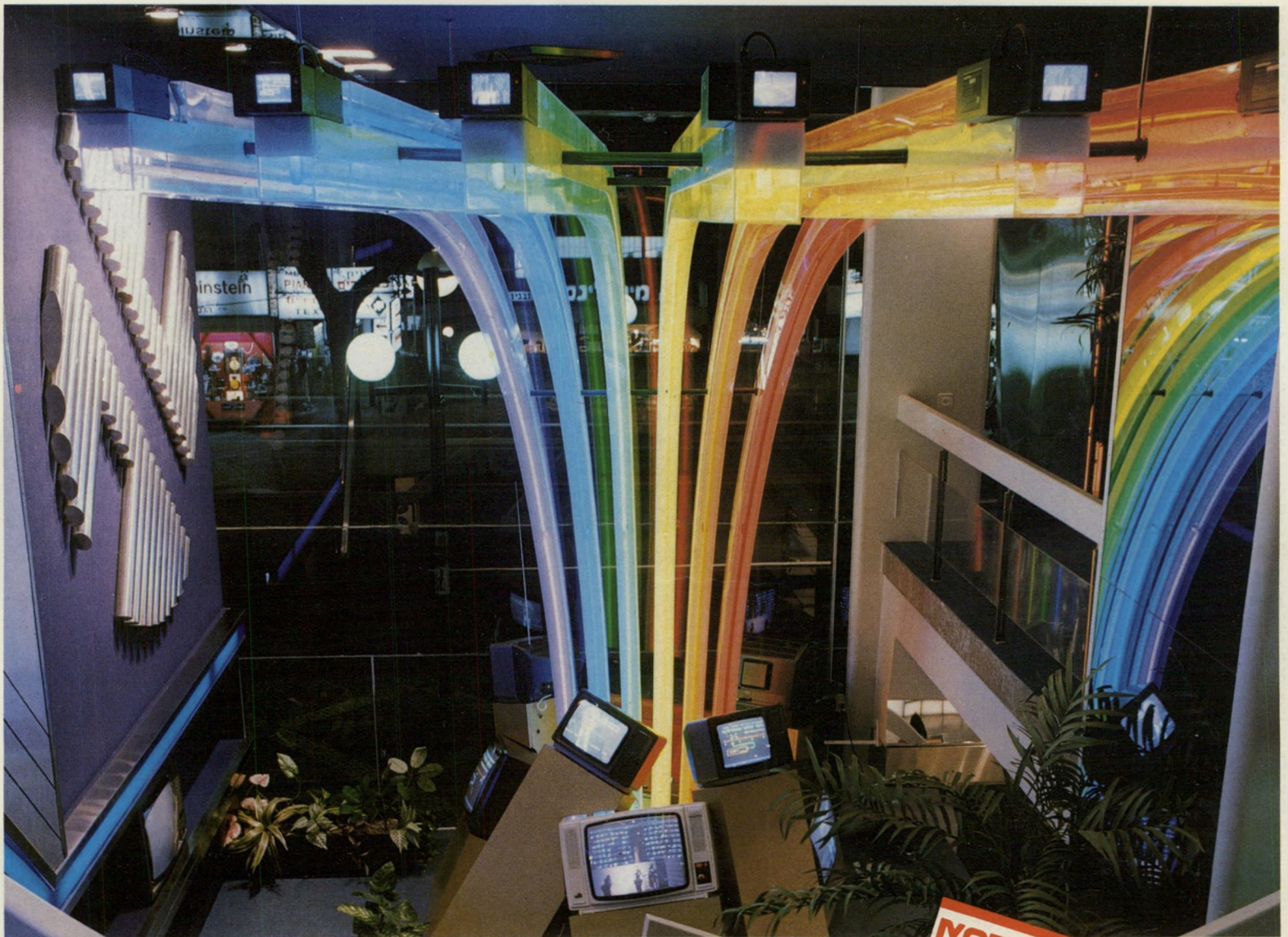

מזל

משקאות אוהבים סברה. ואתה?

הצבעוניות של נורדמנדה במחירי מבצע*!!!

מברק

- ברכות לבביות לפתיחת בית-אמקור • נקודה
 - מאשרים מבצע הנחות על הצבעוניות שלנו •
 - נקודה — — — — —
 - בהצלחה וחג שמח • נקודה — — — — —
- נורדמנדה-ברמן. מיוט

להשיג בסניפי אמכפא
והסוחרים המורשים

מחרים
ללא תקדים!

* המבצע יימשך שבועיים/עד גמר המלאי.

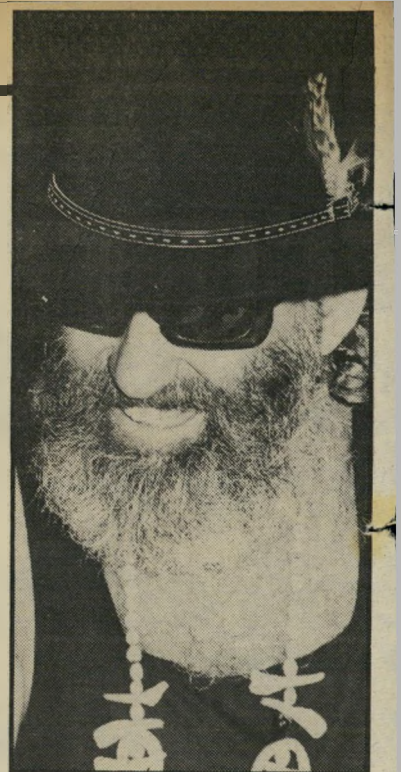
NORDMENDE

בצילום - בית אמקור, דיזנגוף, 128, פינת גורדון.

שיווק ושירות אמכפא אלקטרוניקה

אמא לאה עם בעלה השני דונאלד מקייל
"בכל שנה אנחנו עורכים סדר-פסח, ודונאלד יושב בראש השולחן..."

אבא: רבי נלסון
ביקר שלוש פעמים

בנו של רפי נלסון (מימין) אומץ על ידי הבעל הכוש של אמו שהוא כוריאוגרף בעל שם עולמי ונקרא עכשיו גיא מקייל

הייתי תלמידה של מיא אברטובה ורנה שחם.

סיימתי את תיכון גאולה בגיל צעיר יחסית, 17 וחצי, והתגייסתי לצבא. שרתתי כמזכירתו של הדובר נחמיה ברוש.

אחרי שנה נישאתי לרפי נלסון. גרנו כאילת והייתי נוסעת להופעות בתל-אביב. מרפי התגרשתי כשבננו, גיא, היה בן שנה.

חזרתי לתל-אביב. לא היו לי בעיות של חזרה לריקוד, כי רקדתי עד לחודש השמיני, ואף אחד לא הרגיש. כי היה לי תמיד גוף מיניאטורי.

עברו שנתיים, שבהן המשכתי להופיע. ב-1963 הרקדנית מרתה גרהם באה לארץ כדי לעזור, ולערוך את המיכונים לרקדנים שמתוכנן עמרו לבחור את חברי הלהקה החדשה של הברונת דהרוטשילד, להקת בת שבע. את המיכונים, ירעתי, עמד

אחרי 19 שנה של נישואין איתו את שואלת אותי איך זה להיות אשתו של כושי? אענה לך: לי אין בעיה ולא היתה מעולם בעיה עם זה. יש אנשים שזה אולי מפריע להם, אז זאת נשאתי, ותשאר, רק הבעיה שלהם.

כך הכריוה באונוי לאה לויין מקייל, אשתו הישראלית של דונאלד מקייל, אחד הבימאים המפורסמים בניו-יורק ולוס-אנג'לס, שהיתה בעבר אשתו של רפי נלסון. לאה באה לישראל כדי להיות לציוד של בעלה, המבנים כאן מופע של בריקדנס — הרוק המתקדם.

במקום נלסון

מספר על הסגישה דונאלד מקייל:

למוסיאון נכנסה נערה מיוחדת מאוד, לבושה בחולצת שיפון ירוקה.

שהוצגתי לסני מישפחה, הראגה העיקרית שלהם היתה שאינני יהודי. למולי, יש בי דם יהודי. סבי, שיה לבן שמו, היה כהן. הוא הגיע לג'מייקה ונשא את סבתי הכושית. זה עור.

השארנו את בנה, גיא, בארץ ונסענו לארצות-הברית, כדי לראות איך נסדר שם.

אחרי חצי שנה נישאנו בקונטיקט, אצל שופט, ולאח שלחה להביא אלינו את הילד, שהיה כבר בן 4. מאז הוא הפך לחלק ממני, ממש בן. כשהוא גדל, התרגשתי מאוד כשהוא פנה ביומנו.

ממשיכה לאה:

אחרי שלוש שנים בניו-יורק, עברנו ללוס-אנג'לס. בשבילי, הרגע (המשך בעמוד 60)

לאה לויין-אילון-מקייל אז ועכשיו
לי אין בעיה לחיות עם כושי!

היא היתה יפהפיה, נראתה כמו יהלום. אחרי המיכון החל בינינו רומן. כאחר הימים, כשטיילנו בנצרת, ניגשה אלינו מגדת עתידות. לאה, המאמינה מאוד באנשים כאלה, הפצירה בי שאסכים לפענח את עתיד.

מגדת-העתידות עוררה בי גיחוך כשניבאה לי, שבעוד שנה אתמנה שגריר של מדינת. שנה אחרי זה מוניתי לעמוד בראש מישלחת אמנים, ביניהם הארי בלפונטה, שנשלחה לתוניסיה לייצג את ארצות-הברית. במשך שנה היינו רחוקים זה מזה. שלחתי ללאה מכתבים רחופים. יום-יומיים, והיא ענתה לי על כולם. מתווססה קפצתי לישראל.

לערוך כוריאוגרף ורקדן ראשי של מרתה, שהתפרסם ככוריאוגרף של ההצגה המוצלחת ביותר באותם הימים בבירדווי, נער הזהב, עם סמי דיוויס הבן.

ערב לפני המיכונים הלכתי עם חברות לשמוע קונצרט של גארי ברטיני, באולם המוסיאון. שהיה אז בשדרות-דרוטשילד. כשנכנסתי, הוק סמתי ממראהו של גבר יפהתואר, כושי, שעמד בלובי.

הרגשתי שגם הוא מתבונן בי. בחנו האחד את השני. לא חלמתי שאפגוש אותו שנית.

למחרת נדהמתי לגלות, שזה היה הבימאי והבוחן שהגיע בניו-יורק.

לקראת המופע נאספו נערים ונערות בני 14-15 מרחובות ברוקס בניו-יורק, ונערכו להם מיכונים. הנערים לא הופיעו מעולם על בימה. אך תחת הדרכתו של מקייל הם הפכו את אוסף תעלולי-הרחוב שלהם למופע.

מספרת לאה לויין:
נולדתי ברמת-גן, ואני דור חמישי בארץ. אבי הוא יצרן זכוכית, ואמי מוזכרה בבית-הספר גאולה. יש לי אחות אחת, צעירה ממני, שהיא מרצה באוניברסיטת תל-אביב. ד"ר תמר לויין. תמיד הייתי ילדה אינדיבידואלית. הריקוד היה האהבה הראשונה שלי. בשבילי, הריקוד היה ונשאר תשוקה ודרך-חיים. שאין לה תחליף.

לאה ברקדנית פלאמנקו

אני, נערה מרמת-גן. בין כל הכוכבים..."

(המשך מעמוד 15)

שעורה, סורגום וכו'), כמתווך, מאסמיהתבואה של ארצות-הברית ודרום אמריקה למדינות העולם השלישי, ובעיקר מדינות קורדיה. הם התנהלו באמצעות שלוש חברות אליאג'ין, נוגה ופאסאט.

בהדרגה העביר את רווחיו באמצעות חברה רביעית, אפרופים, לניכסי דלאניירי ב'נווה. על ארמות אלה בנה פרויקטים של רירות-פאר ובנייני-משרדים. תוך כדי כך הסתבך בכמה שעוריות ציבוריות, כאשר תושבים מקומיים התנגדו להקמת קאזינו בשטח שפונה מתושביו הקודמים.

ברומה לגיסו, ליאון תמן, שעסק בענף המלונאות (מלון מגדל דניאל בהרצליה הוא בבעלות הגיס), התחיל גאון בהקמת רשת-מלונות הנושאת את השם נוגה-הילטון (נוגה, כשם חברת-שיווק-הגרעינים שלו). המשוכלל שבכתייה-מלון שלו הוא מלון נוגה-הילטון ב'נווה, שנחנך במחצית 1980, ובקומת-הקרקע שלו חידוש בשווייץ: קונו מפואר להימורים, שחשך למהמרי שווייץ את הנסיעה לצרפת ולמונטה-קארלו.

אחת מהשקעותיו, במחצית השניה של שנות ה-80, היתה ברכישת מניות בחברה לישראל ב'. את המניות האלה מכר, ברווחים חריגים, לקבלן אהרון רובינשטיין. במקביל, אחרי עליית הליכוד לשלטון, תרם גאון סכומים גדולים לחיסול הגירעון העצום של

מרגריט, ליאל הרצוג, בנו של נשיא-המדינה הנוכחי, חיים הרצוג, מי שהיה נציג ישראל באו"ם.

אחד מאורחיה-הכבוד שהוזכר מנו לטקס הנישואין היה ראש-הממשלה דאז, מנחם בגין, שנבצר ממנו לנסוע. הוא שלח לשם את רעייתו המנוחה, עליזה.

רשימת האורחים הישראלים בטקס נישואי בתו עם בנו של הרצוג הקיפה את כל המיזמי של הפוליטיקה הישראלית, ובעיקר את נציגי הגופים הפוליטיים שזכו בתרומותיו של גאון. בשלב זה העמיק גאון את עסקיו בישראל, ובשלב הבא צפון-אמריקה, בו הוא שותף עם איש העסקים אירא גילרין. והאחים נקש מארצות-הברית (ייצרני הג'ינס גור-דאש).

בתקופות-השיא של הבנקאות הישראלית, בעידן יורם ארדור, הס' תכם הרווח של בנק צפון-אמריקה בכ-100 מיליוני שקלים, עלייה של 110% תוך שנה. רווח שמקורו בהנפקה מתוחכמת של בנק זה בבורסה הישראלית.

עשירית מרווח זה נכנסה לכיסו של גאון.

זיכיון לערוץ שני

חרי המהפך לא הסתיר ניסים גאון את המטרה של ריכוז כוחה-השפעה בישראל: לשרת את

מיליונר גאון עם מנחם בגין להתנסות בליכוד

עסקיו הפרטיים. רמזים שונים שקיבל מה מרכיב הליברלי בליכוד סימנו לו עד מהרה את צומת-הכוח, שבדאי לו לחתור אליה: ערוץ טלוויזיה שני.

גאון מיהר והקים קבוצה פיננסית שאפתנית שקיוותה, במכת-זכוכ, לקבל את הוויכיון להקמת ערוץ שני. הוא חקר ביחד עם גיטה שורבר, אלמנתו של איש-העסקים הנודע, ועוד שתי קבוצות משקיעים — אחת אמריקאית ואחת ישראלית.

תחת השם המיסחרי טל שיר בע"מ, הקימו גאון ושותפיו אולפן להפקות. הוועידה-המשפטית של החבר רה היה עוררה-הדין חיים הרצוג, כיום נשיא המדינה.

בנוסף ההצעה של חברת טל שיר לממשלה, שנוסחה בידי הרצוג, נאמר שבכונתה להפעיל ערוץ שני, שיעניק לצופים גישה לאומית חינוכית.

שהיה אחד מנושיו של יעקוב מרדור והחברה לחובלת פרי. במיסגרת, תוך מרדור (1976) הוא קיבל במיסגרת הסדר-חובות את איגרת-המילחמה-מרצון של מרדור, והילוות תמורתם באמי צעות בנק צפון אמריקה בחזרה למרדור.

תודעה חברתית וחינוכית גבוהה וניצול המדיום לשידור כידור על רמה... עד מהרה הצטרף לחברה גם ראובן הכט, יועץ-ראש-הממשלה, בעל ממגורות דגון, אברהם (אייכ"י) נאמן ומרכזי (מט"י) תג', שניהם חברי מרכז-חברות ובעלי מבע, חברת-בת של רסקו.

כדי להוסיף לתמיכה הממשלתית (ליכוד) גם את תמיכת המערך והמפד"ל להענקת הוויכיון לערוץ שני בידי גאון, צורפו להנהלה חברות ההשקעות של בנק הפועלים ובנק המזרחי.

כדי להגביר את מכשם הלחצים על הממשלה, יצא קרוב מישפחתו של גאון, חיים הרצוג (שהיה בעל 4% בחברה) לאמריקה כדי לגייס למועצת המנהלים את השדרנים המפורסמים ברברה וולטרס, וולטר קרונקייט, ואת דייוויד פרוסט האנגלי. אך השלושה סירבו.

אחרי שהתברר לגאון שניסיונו להגיע לעמדות-כוח בישראל באמצעות ערוץ שני, נכשל, החליט בראשית 1981 להיכנס בבניסה הראשית לכינס, כדי להגיע לאותן עמדות-כוח.

במהלך מפתיע, ערב הבחירות לכנסת העשירית, זיווג את חבר הכנסת אהרון אברהם-צירא, שהיה בראשית מאבקו המישפטי, עם השר לשעבר מהמערך, אהרון אוזן, שנעבר הרוחק סייע לו גאון בפידיון חובותיו — והינה אותם להקים את רשימת תמ"י. הוא מימן אותה ברוחב-כח.

בך הקים המיליארדר בעל בתי-הקאזינו את מיסלגת המ' דוכאים והחלכאים בישראל, ומצא בנקל עסקנים רדיקליים שהיו מוכנים לשחק את מישר חקן תמורת כסף.

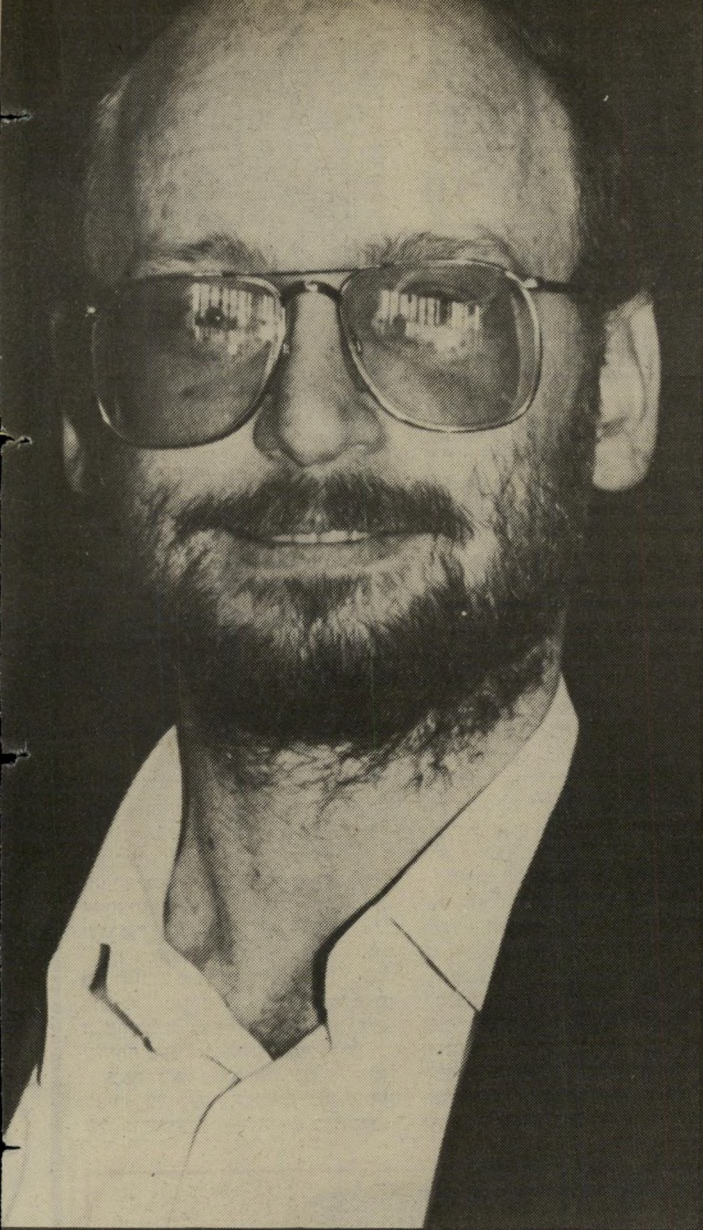
אנטי-שמיות יהודית

יסים גאון ידע מאיפה משתין הרג בישראל של 1981, ופירסם עלי-שבנו מודעה בעיתונים החשור כים, שהסבירה את "שיקוליו" ואת תמיכתו בתמ"י, מול גל מאמרי הבי-קורת, שהצביעו על העובדה שהטריכוו החרש של ההמונים הרעבים אינו כלל אורח ישראלי.

באותה מודעה, כתב בין השאר: "העיתונות בישראל יצאה בהתקפה מרושעת נגד, המכוונת לפגוע בתדמית בישראל. בעשותה כן, היא מחמירה את המצב המתוח ממילא ומעמיקה יותר את הפער בין העדות בישראל... כנשיא הפדרציה הספרדית העולמית, אני מסיר ברוחבות הערים בישראל, בעיירות הפיתות, ומדבר אל הפועלים בכתייה-חרושת ואל הילדים בבתי-הספר. מה שאני שומע ומרגיש זה תיסכול אנשים אלה חיים בלי תיקווה, בתחושה של אי-שיוויון, כאורחים מדרגה שניה..."

ההמפלגות בישראל זרעו שינאה ויריבות בין העדות. בהציעו למי שנראו מתונים בעניניה, תפקידים ועמדות בטוחות, ובהשפילן את מי שהתנגדו להן. הן זרעו את הפירוד בעם בכך שסיווגו את יהודי אסיה וצפון-אפריקה על פי מוצאם. האם נהגו כך בפולנים ובדומים? בעיני זו אנטי-שמיות יהודית... נראה לי כי המיסד הפוליטי וכלי-ההשקעות בישראל מבוהלים מאפשרות אובדן האחידה בעמדות הכוח שלהם... ידוע היטב שאני תומך במפלגות הגדולות בישראל, כמערכת-בחירות זאת כבי קודמותיה. גם יהודים אחרים בגולה נוהגים כך במטרה לחזק את ההליך הדימוקטי בישראל. אך בכל השנים שבהן תמכתי במפלגות בישראל, מעולם לא האשמתני בהתערבות בענייניה הפוליטיים של ישראל. רק עתה, כשאני תומך בתמ"י, מאשימים אותי בהתערבות כזאת, במטרה לזכות ביתרונות פוליטיים."

החוטם שהפעילו את הבוכות בקומריה של השבוע שעבר להקמת (המשך בעמוד 62)

נאשם-ברצח חרמון בבית-המשפט כרמלה אהבה אותו!

לחרמון על הרצחה של חברתו לשעבר, החליט בכל זאת להמשיך כטיול ולא לחזור ארצה לפני המתוכנן. הוא המשיך את טיולו בספרד ובפורטוגל יחד עם חברתו החרשה וחור לישראל רק ביום האחרון לחודש אוגוסט.

כאשר הגיעו השניים ארצה, נעצרו מייד עליי המיטרה. החברה החרשה שהיתה חשודה בתחילה בסיוע לאחרי-מעשה לרצח, שוחררה מהר. חרמון נעצר עד תום ההליכים, והואשם ברצח כרמלה.

המניע למעשה היה, לדברי התביעה, הריגתו של כרמלה. הבחורה הטילה את האחריות להריון על חרמון, אך הוא הכחיש זאת בתוקף. מריבה שפרצה בין השניים על רקע זה, היא שהביאה לרצח, כך טוענת התביעה.

במותה לא זכתה כרמלה בלאס כמנוחה. אחרי שנרצחה, הושלכה גופתה אל בור בחורש-תימים בהריירושלים. הגופה נשרפה ואחר כך נערך בה ניתוח שלאחר המוות, אצל הפתולוג המחוזי ד"ר בצלאל בלוק. השבוע הוחייתה רמותה באולם בית-המישפט בתל-אביב, לשם ניתוח מישפטי.

אחותה הקטנה של כרמלה, אסתר אוואט, ניצבה על דוכן-העדים וענתה במשך יומיים על שאלות התובעת בדורה בלינר והסניגור פרופסור רודי ליבאי. מתמונות של המנוחה אפשר להסיק כי היתה רומה מאור לאחותה הצעירה. נראה כי השתיים דומות גם כאופי ובהתנהגות. אם אמנם היתה כרמלה רומה לאחותה, הרי שהיתה

"אחד היה נודניק שנדבק אליה סתם ונידנד, אבל היא היתה עדינה והבלי'גה"

בחורה ענוגה, שברירית, ביישנית, אך אמיצה. כרמלה נרצחה בחודש יולי 1983. גופתה נמצאה אחרי ימים אחדים ואז התברר כי היתה בחודשי הריונה הראשונים. החבר הרציני האחרון של כרמלה היה עוררה-דין שימקון חרמון שנסע לטיול בחוף-לארץ, יום אחרי שנעלמה. למרות שאחיו דאג להודיע

מכיוון שההריון כליכר חשוב למישפט, נחקרה אסתר באופן מפורט ביותר על חייה האינטימיים של אחותה בשנים האחרונות. כרמלה היתה בת 31 ויוקרה במותה. גם אם ניהלה אורח-חיים צנוע יש להניח שהיו בחייה כמה גברים. ואכן, הסניגוריה העלתה מנכבי עברה של הנרצחת ששה גברים, מלבד חרמון, שאיתם יצרה כרמלה

אחותה של כרמלה מעידה בבית המישפט
היה לה קשה להינתק ממנו!

מגמתית בגילוייה לאחותה וסיפרה לה רק דברים שהעמידו אותה באור צנוע ויפה. מדבריו השתמע כאילו היתה כרמלה שקרנית וצדקנית, שניסתה להעלים: אפילו מעיני אחותה, את יחסיהם שקיימה עם גברים. אסתר נראתה נפגעת עד עומק נפשה מגירסה זו. "כרמלה לא היתה שקרנית" התריסה. מהתנהגותה ודרך מחשבתה אפשר היה להבין מדוע לא סיפרה לה כרמלה על כל פרט מחיי המין שלה. שתי הנערות גדלו בבית מסורתי ושמרני מאוד, הן לא הגיעו למתירנות ומפלגת, והיו עדינות ומבוויישות קצת בהרפתקאותיהן המיניות. השאלה האחרונה של הסניגור על הגברים בחייה של כרמלה הביאה את העדה עד לסף ההתפרצות. כאשר שאל אותה ליכאי מה היא יודעת על קשריה

כי הוא היה מוזר למדי, אך דיברה בעיקר בשיבחו. הקשר ביניהם נותק אחרי שכרמלה גילתה כי נכנסה להריון, בחודש מאי 1983. אחריכך חזרו ונפגשו, ואז תמך בה רוני ועודר אותה לקראת הלידה. לשאלות פרופסור ליכאי ענתה העדה, כי לא ידעה על כך שאחותה הטילה את האחריות להריונה על הרופא רוני ושעשתה איתו חישובים כדי לברר מתי נכנסה להריון. חבר נוסף מן העבר הרחוק הוא אבי. הסניגור חקר את אסתר בקשר אליו והוא אמרה: "הוא היה סתם בן יאדם שנרסק אליה ונידנד. אבל היא היתה עדינה ולא דיברה אליו דברים בוטים. כי זה לא היה האופי שלה. אני אמרתי לה: למה את לא מנתקת את הטלפון כשהוא מטלפן? למה את לא אומרת לו

"אחד היה רופא, מבוגר ממנה בעשרים שנה, והיא התייחסה אליו כמו אל אב"

של כרמלה עם נהגי האוטובוסים שבהם היתה נוסעת, עלו רמעות בעיניה של העדה וקולה הצלול רעד. הבטחתו של הסניגור, כי יעלה על דוכן העדים בבוא העת את הגברים הללו, הגבירה את סלידתה של אסתר מהמישפט שבו דנים את הנאשם ברצח אחותה, אך מחטטים בגויייתה של כרמלה.

אילנה אלון ■

שיפטיק להתקשר? אבל היא היתה טיפוס כזה." כאשר נשאלה האחות על מורה למוסיקה, שהיה גם הוא ידיר של המנוחה, אמרה כי לא ידעה שכרמלה קיימה איתו יחסים. "כרמלה לא סיפרה לי על כך, לא היה לזה שום מקום." עורכי הדין ליכאי ניסה לשאול את העדה, אם יתכן שכרמלה היתה

הכחיש כי היו ביניהם יחסים, ודיבר עליה בהערכה רבה. נראה כי היו ביניהם יחסי אמון הרדי וכרמלה נהגה להתייעץ איתו על כל מהלך בחייה, לתנות באוזניו את צרותיה. הרופא אפילו לא נשאל על ידי הסניגור את התינוק שנשאה כרמלה ברחמה היה שלו. ברור היה לכולם שהמישור המיני ביחסים בינו ובין כרמלה היה שולי וחסר ערך.

הגבר השני שהועלה מן העבר היה רואה חשבון, שהכירה כרמלה לפני כשמונה שנים, כאשר אסף אותה בטרמפ. כשהכירה את שימרון חרמון, כבר לא היתה בקשר עם רואה החשבון. היא אף פעם לא חשבה להינשא לו, כי אופיו לא מצא חן בעיניה. הוא דווקא רצה אותה, אבל היא רצתה לנתק את הקשר. סיפרה האחות. היא הורתה, לשאלות הסניגור, כי כרמלה היתה בהריון מאותו גבר ועשתה הפלה. אבל זה היה הריון לא מתוכנן, וזה יכול לקרות לכל אחת! ציינה.

באחת ההפסקות בקשר עם חרמון, בתחילת שנת 1983, ניסו כרמלה ורואה החשבון לחדש את יחסיהם, אך

גם אחרי שנרצחה אין נותנים מנוח לכרמלה בלאס — וחייה

האינטימיים נחשפים
בבית המישפט

קשר ריגשי כלשהו. מסתבר שכרמלה היה טעם מאוד מסוים בגברים. כולם היו בעלי מיקצועות חופשיים ואנשים מכובדים. בית המישפט הסכים למנוע את פירסום שמם של הגברים, כדי למנוע מהם מבוכה. ביחסים בין כרמלה ובין חרמון היו עליות ומורדות, אך הקשר ביניהם לא נפסק מעולם. היא היתה קשורה לשימרון ואני חושבת שאהבה אותו. לכן לא יכלה ליצור קשר של ממש עם שום אדם אחר. אבל זה לגיטימי שבעיתות שפל היא תנסה למצוא מישהו אחר, העידה אחותה.

הריון

לא מתוכנן

היחסים בין כרמלה וחרמון סבלו ממשברים קשים. מפעם לפעם ניתק הקשר, והתחדש אחרי פניה של אחד מהם לשני. אבל אחרי שהוא התכחש לאכזותו על התינוק, אני ידעתי שהקשר ביניהם ניתק כליל. כרמלה נורא נעלבה, וידעתי שהיא מצירה לא תיצור איתו קשר. הקשר

מאהבים אחרי המתנות

הדבר לא הצליח. כרמלה לא סיפרה לאחותה כי קיימה איתו יחסים. באותה תקופה. החבר האחרון שהיה לכרמלה בלאס לפני מותה, היה גם הוא רופא. רופא צעיר בשם רוני, שהכירה בתחילת 1983. כרמלה, שהיתה מאוכזבת באותה תקופה מחרמון, ניסתה מאוד להתקרב לרוני, אך לא הצליחה משום מה. היא סיפרה לאחותה

הפרטית של הרופא וגם למירפאתו והיא החזיקה בהם עד יום מותה. האם ידעת כי היו לכרמלה יחסים אינטימיים עם הרופא? שאל הסניגור, ואסתר השיבה: "הנחתי שהיו ביניהם יחסים כאלה, אבל זה היה קשר ממושך של ידידות ולא היה כל צורך שהיא תספר לי על יחסים אינטימיים." הרופא עלה על דוכן העדים גם הוא, וסיפר על יחסיו עם כרמלה. הוא לא

יכול היה להתחרש רק אם הוא היה יוזם זאת, סיפרה אסתר. הגבר הראשון, שעליו חקר הסניגור את האחות, היה רופא מבוגר מכרמלה בערך 20 שנה. היא חיבבה אותו מאוד, והתייחסה אליו קצת כאל אב. היא נהגה לשוחח איתו ולהתייעץ בו, והוא היה מבין ואוהד. השניים הכירו זה את זה ב-1974, ומאז שמרו על קשרי ידידות. לכרמלה היה מפתח לדירתו

מוצג מישפטי: חרמון וכרמלה בטיול בשווייץ
אחרי שכפר באכזות, ידעתי שזה נגמר ביניהם...

אבו־עלי שאהין (מימין) כפי שצולם בתוך הכפר הסגור והחסום

המוקף חומה גבוהה, ישב ערבי פלסטיני. איש חולה, צולע ונעזר במקל-עץ, שגבו כפוף, עצביו פגועים, הוא בקושי מצליח להפעיל את ידו והוא סובל באופן קבוע מכאבים עזים בקיבתו.

זה היה האיש שבגללו עומדים כוחות-הביטחון במצב הכן, בגללו הוזעקו יחידות נוספות לאיוור, בגללו הוצבו מחסומים כמעט הרמטיים, בגללו נבנו גדרות-תיל חדשות סביב הכפר, ולמענו נערכה כיום השבת הפגנה חסרת-תקדים שאורגנה וכוֹצֵעָה, בפעם הראשונה, על-ידי פלסטינים וישראלים במשותף.

חיילים
מקשיבים

זוהי הפעם הראשונה שפלסטינים מן השטחים הכבושים מפגינים ביחד

דעקה מעבר לגדר

זה היה אידוע חסרת-תקדים: ההפגנה המשותפת הראשונה של ישראלים ופלסטינים

מכל הארץ הממגינים הגיעו לכרם-שלום מכל רחבי הארץ. אוטובוסים הגיעו מתל-אביב. במקביל לאוטובוסים מן הגדה, שבהם היו סטודנטים רבים מאוניברסיטת ביר-זית.

עם אנשי-שלום ישראלים בשטח מדינת-ישראל.

במקום הוצבו רמקולים שנועדו להביא את דיברי המפגינים אל אוזני האיש הנצור בכפר שממול. אבו־עלי שאהין, שישב במרחק כמה עשרות מטרים ממקום הכינוס, שומע ואינו נראה. הם דיברו אליו. פלסטינים מן השטחים הכבושים דיברו עברית וישראלים דיברו ערבית.

כשהתחילו הנאומים, אפשר היה להבחין בתושבי רהנייה שעזבו את עיסוקיהם והתקבצו לאטילאט ליד

לרהנייה, השומרת על הפתח היחיד לכפר, לכל יכנסו זרים.

קומנדרק נוסף ובו שני חיילים עמר, כמו בכל יום וככל שעה, מול בית קטן בתוך רהנייה. קצינים, מפקדי הכוחות הגדולים שמילאו את האיוור, נעו הלך ושוב על ג'יפים קרביים. כשהם בורקים אם כל העמדות מאוישות, והעיפו מדי פעם מבטים אל עבר קבוצת המפגינים שהתארגנה ליד גדר התיל החדשה שהקיפה את רהנייה.

ובתוך הכפר שכוח האל, בבית קטן

ה שמש זרחה והשרות היו ירוקים. קבוצה של חיילי צה"ל במדים שיחקה כדורגל עם כמה ילדים ערביים, על שביל חול צהוב, מאחורי גדרות-התיל.

מן הצד השני של הגדר התחילו להתאסף המפגינים. בתוך שדה ירוק הלכה שיירה ארוכה כרגל, כששני טרקטורים של כרם-שלום מלווים אותה.

הם הגיעו מכל רחבי ארץ-ישראל. היו שם צעירות פלסטיניות, שכופיות שחורות קשורות ברישול לצווארון, ולצידם הלכו בצוותא בחורים צעירים וג'ינס ובמעילי-רוח, סטודנטים מאוניברסיטת ביר-זית לצד סטודנטים ישראלים מירושלים ומתל-אביב. אנשים מבוגרים בשיער כסוף פיטפטו בערבית עילגת עם צעירים לבושי כופיות.

בכביש המערכת, המפריד בין השרות של כרם-שלום ובין הכפר רהנייה, עמדו כמה חיילים ליד קומנדרק. ג'יפים צבאיים נסעו הלך ושוב על הכביש הצר.

כאותו הזמן התחלפה מישמרת של חיילים בעמדה המוצבת בכניסה

חוג בית כשהתחילו הנאומים בהפגנה, עזבו תושבי רהנייה את עיסוקיהם והתיישבו בשורה ארוכה לאורך גדר הכפר, כדי להקשיב לדוברים. אפילו הילדים הקטנים הפסיקו לשחק והצטרפו.

שלום. חלק מהדוברים הפלסטינים דיברו עברית וחלק מן הדוברים הישראלים דיברו ערבית. הדברים נאמרו ברמקול, כדי שיגיעו לאוזניו של אבו־עלי.

שני עמים בפעם הראשונה הפגינו יחד, בתוך שטח מדינת-ישראל, פלסטינים מן השטחים הכבושים וישראלים, אנשי

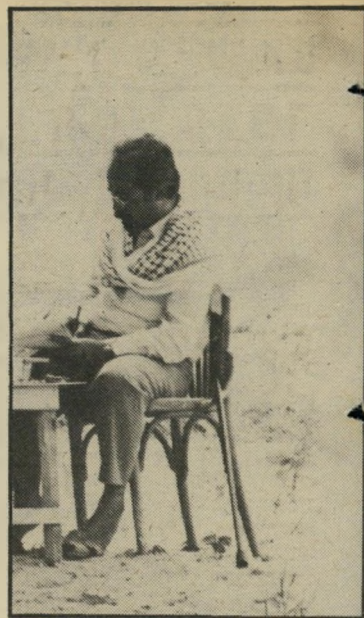

עמדו ממיזרח לגבול (בתמונה מלפנים) כשמאחוריהם אפשר להבחין בגדר המקיפה את הכפר דהנייה. שבתוכו סגור האסיר לשעבר אבו־עלי כבתוך גטו.

משני עברי הגבול ההפגנה נע"ה על הגבול המפגניס המפריד בין רצועת־עזה למדינת־ישראל.

הגדר של הכפר. הם התיישבו בשורה אחת ארוכה־ארוכה, כשפניהם מיוצחה, והקשיבו קשב רב לנאמר ברמקולים על תושב כפרם, שנאסר עליהם לדבר איתו. לאט־לאט הפסיקו גם החיילים את מישוק הכדורגל עם ילדי הכפר והצטרפו לשורה הארוכה, מי על הג'יפ ומי לידו. כלי־הרכב שסיירו לאורך כביש המערכת דוממו את מנועיהם, והחיילים שבהם יצאו החוצה ותלו עיניים סקרניות במאות האנשים שהתיישבו בתוך העשב חירוק, כשהם מחזיקים בידיהם פלקאטים אדומים, שעליהם מורפסת תמונתו של אבו־עלי והמישפט: "זכותי לחיות כאן" בעברית ובערבית.

שאהין (43) נשפט בספטמבר 1967 ל־15 שנות־מאסר, באשמת חברות באירגון עויין ועבירות נגד ביטחון המדינה. לפני שנתיים שוחרר, אחרי שגמר לרצות את מלוא עונשו. אבו־עלי, תושב רפיח, חזר לעירו. זמן לא רב אחרי שיתרוו, החליטו שילטונות־הביטחון שהוא מהווה סכנה ביטחונית והיגלו אותו לדהנייה, כפר קטן ושכוח־אל השוכן על הגבול המשולש בין מצרים, ישראל ורצועת־עזה (העולם הזה 21.3.84). בחמישה באפריל מתכוון הממשל

המאזין אבו־עלי שאהין. ש"שב במרחק כמה עשרות מטרים ממקום הכינוס.

קהל קשוב חיילים של צה"ל, שהוצבו בהמוניהם במקומות שונים סביב הכפר וליד מקום כינוס ההפגנה, נראו כשהם ישובים בשקט, נועצים עיניים סקרניות במאות המפגנים, הפלסטינים והישראלים, ומקשיבים קשב רב לדוברים.

הפרקליטה הזועמת לאה צמל. עורכת־הדין של אבו־עלי נלחמת בכל כוחה כדי לנסות למנוע את גירושו מן הארץ. צמל דיברה בהפגנה וקראה שלא לגרשו. מימין: עורך־הדין המיוזח־ירושלמי זיאד אבו־זיאד.

נציג כרם־שלום, שנאם בסימפוזיון, הסביר לנאספים מהי הנקודה הגיאוגרפית שבה ישבו, ואמר: "אנחנו נמצאים בכרם־שלום, על הגבול בין ישראל, מצרים והמדינה הפלסטינית, שאני מקווה שתקום." מחיאות־כפיים שנשמעו בקהל למישוע דבריו, חזרו על עצמם כאשר תורגם המישפט לערבית.

כל הדוברים קראו למנוע את גירושו של אבו־עלי מתוך גבולות (המשך בעמוד 63)

הצבאי ברצועת־עזה לגרש את אבו־עלי מהארץ, בתואנה שהוא דמות מסוכנת. הנאמים דיברו עברית וערבית, כאשר לעיתים נואם ישראלי דיבר ערבית ופלסטיני דיבר עברית. כשניסה מי שניסה לתרגם למאזינים מערבית לעברית או להיפך, הפסיק אותו ויאד אבו־זיאד עורך־דין ממזרח ירושלים, שהינחה את העצרת, ואמר: "מי לא מבין את אחת משתי השפות, לא מגיע לו תרגום!"

מבחוץ אינו יכול לבקרו. אסור לו לדבר אך עם התושבים של הכפר. משמאל: חיילי צה"ל ששמרו על הכפר, מקשיבים לנאומים. ברקע, המפגנים.

בתוך הגטו זהו פתח ביתו של אבו־עלי שאהין. בתוך דהנייה. אבו־עלי סגור בתוך הכפר כמו בגטו. אינו יכול לצאת ואיש

המרגש ביותר היה כשעליתי על הבימה בטקס חלוקת האוסקר, כרי להופיע כסולנית עם השחקן רוקן ריקרדו מונטבלן. אני, הנערה מרמת גן, עומדת מאחורי הקלעים, עם כל הכוכבים שאותם ראיתי רק בחוברות הקולנוע, שבהם דפדפתי כשהייתי נערה בבית הוריי פשוט רעיתי. שנה אחרי זה, כשהופעתי שנית על הבימה, כבר לא התרגשתי.

התרגלתי גם להצלחה של דונאלד, שהיה מועמד לפרס טוני על ההצגה סופיסטיקייטד ליידי. ב־1963 הוא זכה בפרס טוני על ההצגה צימוק בשמש — מחזה דרמתי עם לורנס אוליביה וזמר הג'אז ניל דיימון. במשך שנים הייתי רקדנית פלמנגו. היו תקופות שלא התראינו חצי שנה, וכל אחד פיתח קאריירה משל עצמו. אך את גיא אף פעם לא עזבנו. הוא היה נשאר או אתי או עם דונאלד. רפי בא לבקר אותנו אולי שלוש

בכלוב. האהבה צריכה לפרוח בחופשיות. מעולם לא היה לי חשד, ולוא הקטן ביותר, בקשר לנאמנות שלו אליי. כמובן, שהרקע שלנו שונה. לגברים כושים יש רגישויות, שלא תמיד מובנות לישראלית כמוני, שמיחסים לה תכונות של ארונגטיות. יש לנו בית משגע בלוס־אנג'לס, שהחלונות הקירמיים שלו צופים לעמק והאחוריים לבירכת שחיה. לשנינו יש אוספי אמנות, והבית הוא אוסף של תרבות ברווית ואפריקאית, יש בו עירוב של סיגנונות. יש לנו שלושה סוסים ערביים, שעליהם אני רוכבת בוקר־בוקר, כשאני נמצאת בלוס־אנג'לס, ולא ברירה שלנו בנייר יורק. לדונאלד יש אקווריום של דגים טרופיים משגעים.

ב ביתנו נערך מדי שנה ליל־סדר, שבו דונאלד יושב בראש השולחן. אנחנו חוגגים את כל החגים היהודיים, אבל גם את הנוצרים. חמותי הכושת

הופעת להקת הברייקדאנס של מקייל אוספים של תרבות אפריקאית ובדווית

ניסתה לא פעם לשכנע אותי להצטרף אליה לכנסיה. אבל זה דבר שלעולם לא אעשה.

דונאלד למד לדבר עברית, בלי דיקדוק, והוא יודע טוב מאוד כמה חשובה לי הארץ. אני לא מקנאה באותם הישראלים, כמוני, שנמצאים בחו"ל בזמן שיש מלחמה בארץ. היו פעמים שעמדתי לשבור את מסך הטלוויזיה, עד שלמדתי לגלות את השקרים שניסו להאכיל אותנו בטלוויזיה האמריקאית. בארץ אולי יודעים להילחם, אבל בטח שלא להסביר מדוע.

ב־1977 עזבתי את הריקוד והפכתי למתכנתת אופנה. אני מתכנתת גם בגדים להצגות ובלט. יש לי קאריירה משל עצמי, בעסקים אני מעולם לא מציגה את עצמי כאשתו של דונאלד. אני אוכלת פעם ביום, ומחטלת בכל יום כמעט שתי חפיסות סיגריות זיטאן.

מספר על השניים אהוד מנור, התמלילן שאיתו מביים מקייל את המופע בארץ:

מזה שנים שברודוויי רוקדת לצלילי חלילו. אלווין איילי, הנחשב כיום לידוע ביותר במחול המודרני, היה תלמיד של דונאלד. כל התנועה של המחול המודרני השחור היא שלו.

כשכרתי אותו בפעם הראשונה, פחדתי לפגוש אותו. מה לי, הכוכב מבנימינה, להציע הצעות לכוריאוגרף מהגדולים בברודוויי? אך התברר לי שכלל שאנשים גדולים יותר הם צנועים יותר. הוא מלא רצון טוב ומוכן להקשיב לכל אחד.

בתחלה לאה לא היתה בארץ, הוא היה מצלצל אליה יום־יום ומשוחח איתה במשך שעות בטלפון לארצות הברית.

לרעתי, הוא הוציא על שיחות אתה יותר ממה שהוא הרוויח בהכנת ההצגה.

שולמית יריב

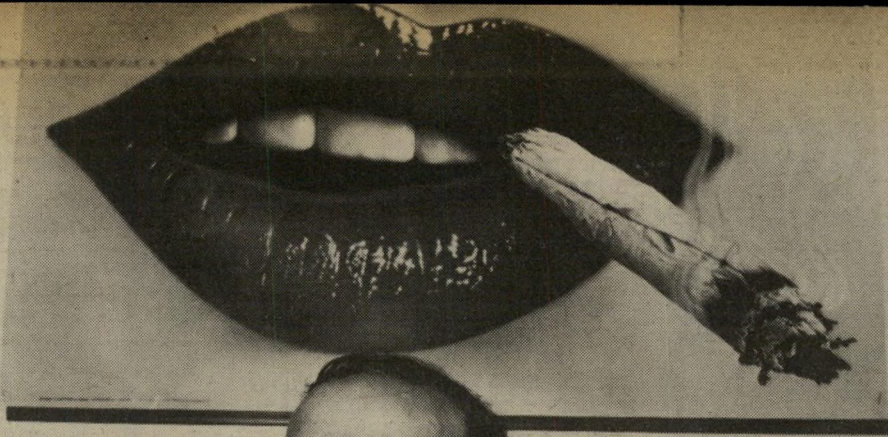

כוריאוגרף מקייל בפעולה טלמונים טרנס־אטלנטיים יום־יום

פעמים בכל השנים האלה. כיום הוא כבר בן 22, וסיים תואר של מתרגם קול.

לצערי מכוריאוגרפיה אפשר לחיות בארצות־הברית בנוחיות אבל לא להפוך למיליונר. יש לנו חיים מעניינים, יש אנשים שיטענו שחיים כאלה גורמים חוסר־ביטחון.

יש לי טמפרמנט מתפרץ, ולפעמים אני שוברת כל מה שבא לי ליד. ביחסי הנישואין אני מאמינה שכל מה שלא יודעים — לא כואב. כשאת אוהבת מישהו, את לא יכולה לשים אותו

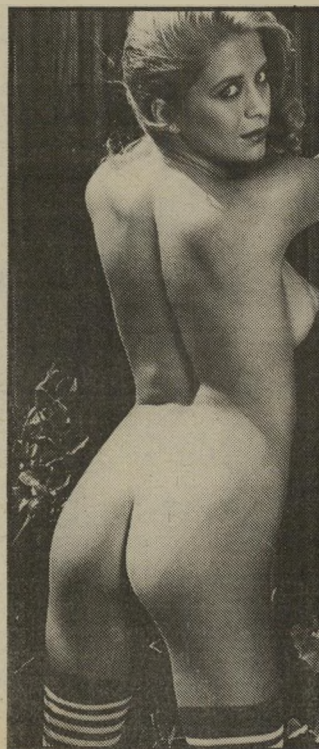
ח'ין במקום כצורגל!

"למה חנות־ימין? כי זה עסק שרץ. זה בדיוק העניין שאנשים חושבים עליו, אך לא מעזים להגיד." כך פסק שלום רוקבן בן ה־27, הכדורגלן המושעה של הפועל יהוד, שפתח השבוע חנות לאביר־ימין בלב־ליבה של תל־אביב.

רוקבן, יליד שכונת שעריים שברחובות, גרוש ואב לבת (4), הוא אטרקציה בכדורגל הישראלי מכל הבחינות — גם מיקצועית, גם חברתית וגם אישית. פתיחתה של החנות רק הוסיפה חוליה נוספת לשרשרת־ההפתעות שרוקבן הוציא מאמתחתו, מאז שדרך כוכבו, הצלחתה של קבוצתו, הפועל יהוד, שזכתה בגביע המדינה לפני שנתיים, בפעם הראשונה בתולדותיה, היא שפירסמה את רוקבן, שהיה אחראי להבקעת שערי־הניצחון מול הפועל תל־אביב. מאז נוכחו חובבי הכדורגל לרעת, שרוקבן הוא בעל השליטה המושלמת

בתשריר שירות של הטלוויזיה, שבו נראים מיבצעים ספורטיביים מדהימים, נראה גם רוקבן כאחד מתעלוליו, שבו הוא מקפץ כדור ומכוונו אל העורף, כששחקן יריב, בייאוש, בועט בו בפראות. כל הפעלולים האלה נעשים על־ידי כדורגלן, שסבל בילדותו משיתוק־ילדים, שבגללו נגרמה לו נכות ברגליו

ביותר בארץ בכדורגל. אף שחקן אינו מסוגל להקפץ כדור על העורף ולרוץ, בעת ובעונה אחת. האיש בעל יכולת הכידורר הבלתי־רגילה מסוגל להוציא משיווי־משקלם לא רק את יריביו, גם את שחקני קבוצתו. שחקנים יורעים, שלהוציא כדור מתחת לרגליו של רוקבן אפשר רק על־ידי עבירה.

חברות מין בחנותו של רוקבן. למה אנשים חושבים שחנות כזו היא תועבה? למה?

שלום רוקבן כוכב קבוצת הכועל יהוד, החליט להפסיק „להיות פיל בקירקס” ולמכור אביזרי־מין וחומר פורנוגרפי

ויבראטור בסה של בובה
הכל מה אסתטי, מכובד ובטעם טוב...

הקצרה יותר.
מחלת־הילדות אולי מסבירה את
רצונו של רוקבן להתבלט. הוא גזול
מחבריו את תשומת־הלב, והופך למרכז
העניינים של המישחק שבו הוא
משתתף.

כמו לרוב אנשי־עסקים, גם
לרוקבן יש פילוסופיה בעניין המוצרים
שהוא מוכר.

אך אפשר להיות נגד רבר שהוא
טוב? אנחנו לא צריכים להיות נגד
משהו שכולם חושבים עליו. אנשים
פשוט פוחדים להיות אמיתיים בחוץ.
למה חושבים שחנות כזאת היא תועבה?
למה? סקס זה הדבר הכי־יפה
והכי־מושלם בעולם. יש פה אבזורים
שפותחים הרבה בעיות. אם יש לי
כאב־ראש, אני קונה כדור נגד כאבים.
אז אם משהו טובל מחוסר־יוקמה,
למשל, אני אמכור לו אבזורים שיכולו
לעזור לו.

למה לא פתחתי חנות לפיצוחים או
לאבזורים־פורט? יש מאחורי משהו, לא
משנה מי זה, שיעץ לי לפתוח חנות
כזאת דווקא. לא פתחתי סתם־כך, על
דעת עצמי.

חשבתי בזמנו לפתוח סוכנות ביגוד
של טופר ביהוד. הפועל יהוד הבטיחו
לי שיעזרו לי, אבל הם רימו אותי
ושיקרו אותי. הבטיחו לי ולא קיימו.
היום הם כלחץ שאחזור אליהם.

הרעיון לפתוח חנות־סקס עלה לפני
חודשיים. הקרשתי הרבה מחשבה לגבי
הרבר הזה. אני רוצה למצוא את עצמי
בעסקים האלה. את הכדורגל אקח
מהיום והלאה כתחביב.

להפריע לי בחיים. למה? יש כמה
כדורגלנים שחיים את חייהם־לילה,
וביום, למחרת, משחקים כדורגל. מוצי
ליאון למשל. מה זה משנה איזה עסקים

יש לי? מה, אני פה מתפשט? אני פה
מראה דברים כמו שמרים בבית?
מרקחת. אנשים אומרים מה הבעיה
שלכם, ומבקשים בדיוק מה שהם
רוצים. זה לא שאני עומד פה ומרגמן
בעירום, או עושה דברים מגונים. פה זה
כמו אצל רופא. אומרים מה הבעיה ואני
מציע פיתרון.

אני לא מבין דבר אחד: למה כולנו
נוסעים לאירופה ועושים שם דברים
שאנחנו לא עושים כאן? איך שיוורדי
מהמטוס בגרמניה, בדנמרק או בלונדון,
מייד מחפשים את רחוב הוונות,
מחפשים מין. אז למה שלא יהיה לנו
דבר כזה פה? למה שלא יהיו חופשיים
כאן? למה שישעו אלפי קילומטרים,
בזמן שיש להם כאן אוטובוס קו 5,
שיכול להביא אותם למקום שבו יוכלו
למצוא את כל הדברים האלה?

אני לא חושב שאני צריך להיות
אמיץ כדי לפתוח חנות למין. צריך
להיות אדם פתוח לגבי דבר כזה. אני
מרגיש עם זה מצויין. אני לא מבין מה
רע בזה.

אני עדיין מופתע מההיענות. באים
אלי אנשים מעל הממוצע, כמו רופאים
ועורכי־דין. אנחנו גם עוברים בשיטת
ההזמנות הטלפונית. האנשים משל־
מים בויזה או בישראל־כרד דרך
הטלפון.

הכל כאן אנונימי. הדבר הטוב כאן
זה האמינות והריסוקרטיזם.
בחנות, הנמצאת בחצר של בית ולא
בחזית, נעזר רוקבן על־ידי בת־
מישפחה, המסייעת בייעוץ אישי
לפונים, ומעדנת בנחוחות הנשית את
האווירה. היא מעדיפה להישאר אל־
מונית, אך מסבירה שרצונה הוא
„שתהיה בארץ תודעה לצריכת
אבזרי־מין.” רוקבן מהנהן בראשו

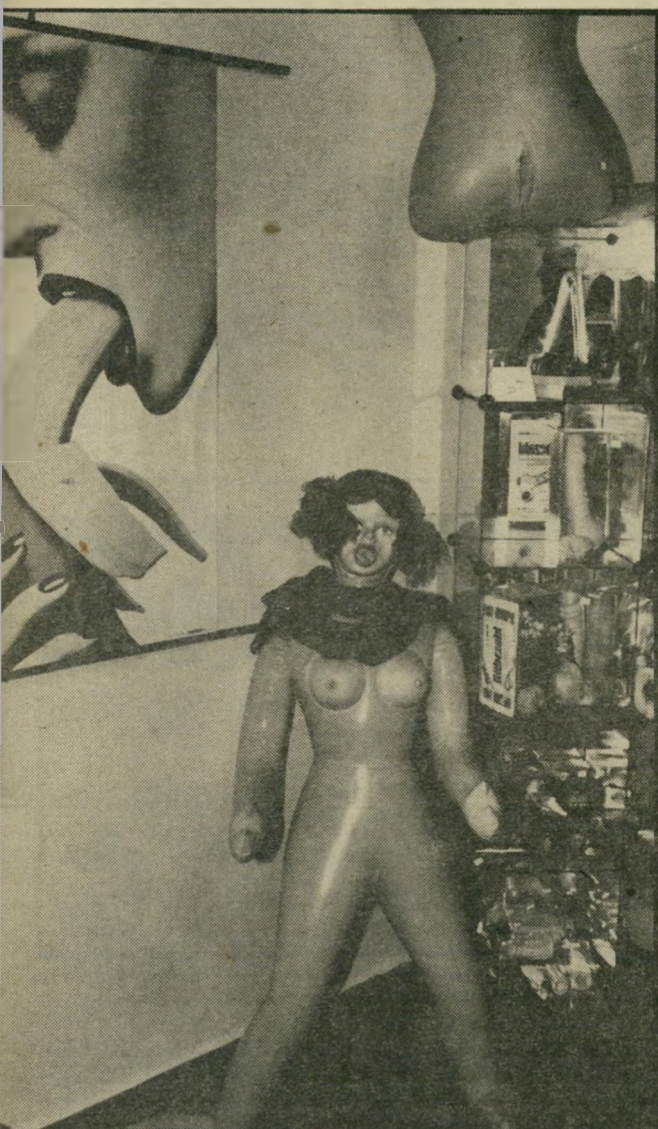
לקוח בחנות של רוקבן
באים אנשים מעל הממוצע, כמו רופאים ועורכי־דין...

200 שקל. זה כסף? המחירים שלנו
בשקלים, ולגמרי לא גבוהים.

אני לא רוצה להיכנס לפרטים
ולספר שאצל גברים יש ביקוש למוצר
מסויים. בסך־הכל, כל הדברים פה
הולכים. רוב החומרים כאן, גם של
הבובות וגם של הוויברטורים, עשויים
גומי מיוחד וקשיח, שנעים לגעת בו,
בעלי צורה וצבע אסתטיים. אפילו
שהבעיות הן פסיכולוגיות, האבזורים
המסייעים משחררים מלחץ.

זקנים מחפשים כדורי־חשק. אחרים
מסתפקים בקאסטות, חוברות, בובות
ובאמצעי־השהייה.

דינה ונן־לקס ■

חדר התצוגה: מכשיר לאננות בצורת בובה
אף אחד לא נולד בלי בעיות...

תל־אביב. זה היה עושה רושם אפל
וחל.

לא מפריע לי לראות דברים
יוצא־דופן אצל אנשים אחרים. אני
מוכן לעזור להם. אני לא מסתכל בעין
רעה על אדם בן 60, שאשתו רוצה והוא
לא יכול. אני לא מתבייש לתת לו
„הלבשה” — שילך הביתה מאושר; או
על נכה מילחמה שבא לבקש „הל־
בשה”, עם פתק של משרד־הביטחון
שמשלם עבורו; על על זוגות שמ־
חפשים סוגים שונים ומיוחדים של
קונדומים, כשאמצעי־מניעה אחרים
אסורים על האשה.

חבילה כזו של קונדומים עולה רק

להסכמה, וממשיך:
כמה שהנושא נראה זנוח, אצלנו זה

עדיין קלאסי. אסתטי ומכובד. הכל פה
בטעם טוב. כדי לתת הרגשה נוחה
לקליינט, יש לנו גם קסטות וחברות
לכל סוגי האנשים — למוזיקיסטים,
להומואים, לסלסביות, לכל אחד יש
הנפש והבעיה שלו. אף אחד לא גולר
כלי בעיות.

אנחנו לא בעניין של למכור בצורה
רובוטית. יש הדרכה והסבר. אין פה
קח־את־המוצר תן־את־הכסף־ולך. היה
פה אתמול לקוח שקיבל משהו, והיום
חזר להתייעץ למה זה לא כל־כך
השפיע. שאלנו אותו איזה כמות הוא
שם ואמרנו לו מה הבעיה. הוא קיבל
את ההסבר והיה מרוצה.

ההורים שלנו יודעים שאנחנו
מתעסקים במשהו שמעורב במין. אבל
הם לא אנשים שייכנסו לדברים האלה.
כל אחד והעסק הפרטי שלו. יש לנו
דבר אחד — לי, לאחותי ולשני
האחים, שהם גם כדורגלנים —
שהתברכנו בו: חינוך מעולה ובית
חופשי. הורי הם מאוד חכמים. הם
יודעים שהם חיים את התקופה שלהם,
ואנחנו חיים את התקופה שלנו. הם לא
יכולים לעצור את העולם. אף אחד לא
יכול לעצור את־העולם.

בערב לפני גמר־בגיד־המדינה
ההיסטורי, שבו יהוד ניצחה בגלל הגול
שלי, „בכלל לא ישנתי. כל הלילה
ביליתי עם בחורה בחוף־הים.

ביהוד ידעו הכל. אני לא מסתיר
שום דבר. מעולם לא חייתי חיים
ספורטיביים. אני חושב שכל הנושא
הוא בולשיט אחד גדול. אף פעם לא
התייחסתי לאיסור של יחסי־מין לפני
מישחק. אני חושב שבן־אדם צריך
לעשות מה שהוא מרגיש ומה שטוב לו.
אם אהיה היום במיטה עם בחורה
ומחר יהיה לי מישחק — אני לא
אחשוב על המאמן או על השחקנים.
אני אעשה סקס. אין אצלי דבר כזה,
שאני סחוט אחרי סקס. מין אף פעם לא
עייף אותי, להיפך. אני חושב שכבר
הגיעו למסקנה שמין זה לא דבר הגורם
לחולשה או מפריע.

למה אמרו לי תמיד שאני משוגע?
כי מה שאני חושב — אני אומר.

הזמינו אותי לפני שבועיים לנבח
רת־הכוכבים, לשחק מול בית־”ר ירר
שלים. היו איתי כל הסופר־סטארים של
הכדורגל. את מי עודדו? את שלום
רוקבן. למה? כי עשיתי על המיגרש
דברים שהיה להם הר בעיתונים במשך
שבועיים. יודעים שרוקבן זה לא בלוף
בכדורגל.

מה אפשר למצוא פה. בחנות שלי?
איכות. זה מה שאפשר למצוא פה. אני
יודע את זה מהאנשים שביקרו פה. יש
לנו אולם־התצוגה הכי־קלאסי שיש
בארץ. בכל מקום אחר זה דבר של חצי
מטר.

לא רצינו לקחת חנות בדרום־

(המשך מעמוד 56)

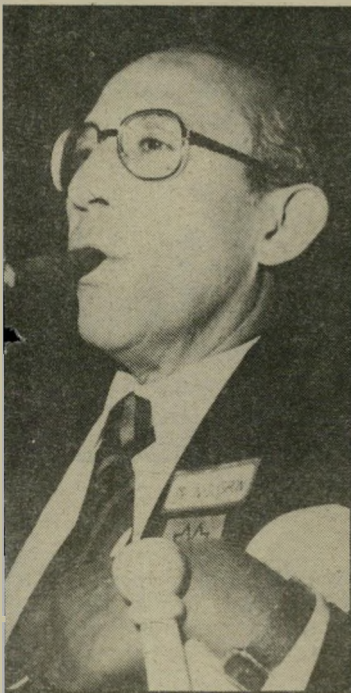
מועד הבחירות מוליכים לזוהר, אל ניסים גאון. מסתבר שגאון נקלע לקשיים פינאנסיים עצומים.

הסיבה: הסתככותה של ניגריה אחרי ירידת מחירי הנפט בעולם. אחד מנושיו של הממשלה הניגרית הוא ניסים גאון. חובה של ממשלת ניגריה לגאון מסתכם בכ-500 מיליון דולר. הוא מחזיק בידיו שטרירחוב של הממשלה הניגרית, ששום ממשלה ובנק אינם מוכנים לכבד.

שליט ניגריה, מוחמד בורה, שעלה לשלטון ביום האחרון של 1983, הקפיא את כל החוריהחובות של ממשלת ניגריה לגופים לא ממשלתיים, וביניהם חובותיה לניסים גאון. הוא גם מאיים בחקירה יסודית של עסקי השחיתות והשוחד של הממשלה הקודמת, שהופלה עליה.

לפני כשבועיים הגיע גאון לישראל, ובידיו שטרות נירגריים בסך 50 מיליון דולר, כדי שמשלת ישראל תרכוש אותם מידיו, או תערוב להם.

שרהאוצר יגאל כהנאורגר לא התלהב מהרעיון להעניק ערבות מדינה לשטרותיו של גאון, וביקש מבכירי פקידיו לערוך בדיקה. גיסו של גאון, ליאון תמן, מחזיק גם הוא בשטרות דומים של ממשלת ניגריה, ופנה לכהן אורגר. הוא אמר שיתבע מהממשלה

גאון

בחישה בקדירה

ערבות דומה ל-55 מיליון דולר בשטרות ניגריים.

כהנאורגר העדיף שלא למסור לגאון תשובה לבקשתו. גאון הבין את הרמז. כשכולו רותח, יצא לזוהר. ככוונתו היה למכור את מלון נוגה הילטון שם.

פרטי השיחה שניהל ניסים גאון, קודם ליציאתו מן הארץ, עם השר אהרון און, לוטים ערפל. נראה כי כפגשה זו הורה גאון לתמ"כ, כתיחות, להצטרף להצעת המערך לפיזור הכנסת ולעריכת בחירות. אפשר רק לנחש מה סודר לפני כן בין גאון ובין איליההון של המערך.

פרשה כזאת של יהודי עתיריהון, כנקאי בינלאומי היושב בשווייץ, הכוחש בקדירה הפוליטית בישראל, אינה בגדר חידוש.

לניסים גאון קדם גאון כלכלי אחר, בשם טיבור רונבאום, מנהל הקרדיט בנק של זוהר, שהתמוטטות הביאה לאחת השערוריות הכלכליות והפר לטיית הגדולות בתולדות ישראל.

ההבדל בין טיבור רונבאום ובין ניסים גאון הוא בכך שרונבאום הסתפק בממון מיפלגות ובעשיית הון מקשריו הפוליטיים בישראל, בעוד שניסים גאון הקים לו מיפלגה, שאותה הוא מנווט בהתאם לצרכיו.

רוזנטל. לא כל כך יקר כמו שזה שווה.

studio-linie

Thomas

CLASSIC ROSE

כששומעים את השם "רוזנטל" לא צריך להיבהל.

כשרואים את הכלים של "רוזנטל" מבינים מדוע.

מבחר כזה של כלי אוכל והגשה, בעיצוב כה מרהיב ובאיכות כה גבוהה, לא רואים כל יום.

את זה יודעים בעולם כולו, וזה שווה הרבה.

טעם אנין

STUDIO LINIE: כלי אוכל בעיצוב מיטב האמנים; וסרלי, דאלי, הנרי מור ואחרים.

טעם צעיר

THOMAS: קו צעיר - במחיר סביר.

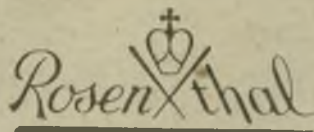
טעם של פעם

CLASSIC ROSE: הקו הקלאסי של רוזנטל, כלים שטעמים עומד לעולם.

מתנות לחג

ROSENTHAL - פורצלן, קרמיקה, זכוכית וקריסטל.

כלים אמנותיים לאנשים עם טעם טוב במיוחד.

רוזנטל סטודיו

תל-אביב, כיכר המדינה, ה' באייר 22, טל' 03-216518.

סוף מעצבות?

אקס - לאקס
השוקולד המשלשל

להשיג בכל בתי המרקחת

מודעות בטלפון

לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

ישראכרט ויזה DINERS CLUB INTERNATIONAL ISRAEL LTD.

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום איריאל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

תן טרמפ לחייל

האשה פרנסת

לאיש אסור לבקר אותו, פרט ללאה צמל, עורכת־הדין שלו מזה תשע שנים. ולאחרונה גם לאשתו ובנו הצעיר. וגם אלה לא יכולים לבקר באופן חופשי. סוריא, אשתו, איימן (18), בנו, קיבלו היתר לבקר רק אחרי שהגישו בקשה ררדית־משפט. אז ניתנה

**יהודים וערבים בהסגנה
פיתרון משותף**

להם רשות לבקר ברה"נ כמשך יום וחצי בשבוע. השניים מתייצבים אז עם סלים של אוכל כבניין הממשלה הצבאי בריה"ל. הם מהכים שם עד שיתפנה רכב ויפתחו ללי וחיליה, שיוכלו אותם אל הכפר. הם עוברים חיפוש מדויק על גופם ובסליהם שלא יעברו, חלילה, לאי המיטפחה בדרום אסיר.

סוריא, אשה נאה הלבושה בפשטות
ולראשה מיטפתח כהה דרך קבע, אינה
מרבזה לבדורים. זה 17 שנה שהיא
לחמלת לבריה את מילחמת הקיום.
אברעלי נכלא כאשר היתה מטופלת
בתינוק בן שנה. איימן, ובכן נוסה, קצת
יותר מבוגר. מקור פרנסה לא היה לה
הואה אישה צרכה מייד להתחיל
לחשוב כיצד להביא אוכל הביתה.
כיום שר לה כמה מכונות תפירה
והיא מתפרנסת מתפירת בגדים. עלי
הבן הבכור, נסע לפני שלוש שנים
לפאקיסטאן והוא לומר שם הנדסה.
הוא אינו יכול לחזור לארץ לראות את
אביו ששחררם מהכלא. מכיוון שישנו
חשש שלא יתנו לו לצאת חזרה.
איימן, הבן הצעיר, מסיים השנה את
לימודיו בבית הספר התיכון ומתכוון
להמשיך באוניברסיטה. הוא עדיין
אינו יודע הידוע כי למד. זה תלוי, כמובן,
במצבו של אביו.

כשמגיעים סוריא ואיימן לרהניה, הם מלווים בחייל וכחיילת. הם נכנסים לבית הקטן של אברעלי, אך לפני שמתירים להם לדבר איתו, עובדים השניים חפזים גופני מרוקת, ורק אז יכולה סוריא להיכנס למיטבה ולהתחיל בכשל את הארוחה המישפחתית השבועית.

מדי פעם הוא מבשל קפה תורכי חזק ומוציא, בצלעיה, מגש מהביל אל ההיילים היושבים בחצר. גם לחילים אסור לדבר עם שאהין.

אברעלי הוא אדם חולה. הוא סוכל באופן קבוע מכאבים בגבו, לוקה במערכת העצבים ובקיבתו. הוא מת' נועע בקושי, כשהוא נשען על מקל' עץ. מצבו הפיסי נגרם, לפי עדותו, בגלל היחס של כוחות ביטחון אלי' בזמן מעצרי' ⁶⁷.

כמו
ברוסיה

שמו של אברעלי אינו זר להם.
רבים מהם הכירו אותו כאשר ישבו
בתקופה זו או אחרת ביחד איתו באחד
מבתיהכלל הרבים שאותם ענה.
אחרים שמעו עליו מאחים או מקרובי
מישפחה אחרים, שיסבו גם הם ככלל.
והם באו, בפעם הראשונה, להפגנה
משותפת עם ישראלים בתוך תחומי
הקריהירוק. והם ירכבו, בפעם הראשון
נה. חלקם בעברית, למען שלום בין
שני העמים.

הפגנה חסרת תקדים זו למען מטרה
משותפת, הוכיחה, הפעם במעשה
בשטח, את הרצון הכן ואת האפשרות
לכך ששני העמים יחיו זה בצד זה
בשתי מדינות שכנות.

ואברעלי יטש באוואה השעה מעבר לגדר של הכפר, בתוך ביתו המוקף בחומה גבוהה, והקשיב בשקט לנאוּמים, כשהוא שולח מבט מעורפל אל נקודה אל כרורה, בחלל, כשבראשו חולפות מחשבות על התיקוּת לשלום. הוא אמר פעם: "אני שאוּף לעולם האנושיות, לעולם השלום שבו היונים פורצות מבין הטרסגים וממריאות לא האופק. לא עולם הברבריות, הבהמיות, העונגות. האנושיות תנחש, כי הנאכר קים על זכויות האנוש חוקים מהטנטיים והסיליים. הם נשענים על המוסר."

אני סבור, וכך פעלתי מיד אחרי שחרורי, שיש ליצור קשרים הדוקים עם אנשים מתקרמים בישראל. יש לפתוח דרכים להידברות על פיתרון משותף לכל האנשים החיים על פיסת ארץ זו. אנו, הפלסטינים, לא נותר לעולם על זכותנו כבני־ארס לחיות במולדתנו, וליהודים אין מקום אחד ללכת. כך שהאינטרסים שלנו, לא פחות מאשר של היהודים עצמם, הם להגיע להדברות ולשלום...

המושל הצבאי שאל אותו פעם מה אני עונית לו? אני פלסטיני. לא רק מבחינת ההדת הלאומית שלי. החומר המרכיב את גופי הוא פלסטיני, דהיינו שבמי פלסטינית, המדת שלי פלסטינית. מה שלא תנסה, אהיה פלסטיני. אם תרסק אותי, ישאר לך חתיכות של פלסטיני. אם תחסם אותי, ישאר לך טיפות של פלסטיני.

במוצאי־השבת סיפור בחי־ש
נקול־ישראל על כמה אס־ר־צ
שנמקים בנתיב־לא כנתיב־המ־צו־ת
מבטם רק, כך אמר, הם הוגלו לסי־י
למחנות־עבודה רחוקים ומתוקים ר
גלגל ריעותיהם ובגלל רצונם הכ־
לבוז ולחיות באר־ישראל. מ־י פ־ם
מגיעות תמונות מטושטשות שצול־ם
במחנה בתוך מחנות־העבודה כסי־י
והעולם מזדעזע.

אברהם על אסיר ציון ברוסיה, כשהיה בתוך הגיטו הפרטי שלו בארץ ישראל. שבו הוא יושב בגלל רדיעות ומחשבותיו.

בינתיים, ביום שני, הוציא בית-
המישפט העליון צרכניים, האוסר
לגרשו מן הארץ והעביר את הדיון
בעניינו להרכב של שלושה שופטים.

**...0...0...0...0...
...16...160...0...
...16...160...0...**

טיסות מיוחדות
לסטודנטים

פריז, לונדון, אמסטרדם,
ניצה ומילוז (בזל)

\$170

מיסה כיוון אחד

\$320

מיסה הלוך ושוב

* הטיסות מיועדות לסטודנטים
ובני משפחותיהם בלבד.

העירות:

1. תוקף
2. מופ
3. כפ

016

הערות:

- הערות:
1. תוקף הכרטיס לחצי שנה מיום רכישתו.
 2. מופעל ברישיון A.N.B.1 מס' 063
 3. כסוף לתקנות טיסות השכר ולאישור מנה"ל.

016 סופר צ'רט

פרטים בטיולי הגליל:

ת"א, הירקון 142. טל': 03-221372, 03-220819

ירושלים. טל: 02-246858 ★ טכריה, הירדן 10, טל: 067-20330

ואצל כל סוכני הנסיעות

אשראי שקלי

ב"קופל"
השקל שלך
שווה כסף!

לנוסעים לחו"ל

בעלי כרטיסי אשראי

"ויזה" "ישראכרט" ו"דיינרס קלוב"
יש לכם אשראי ב"קופל"

● לקניית כרטיסי טיסה לחו"ל בחברות תעופה סדירות

● לרכישת טיולים מאורגנים בחו"ל

● לקניית חבילות נופש ותיור בחו"ל

● לקניית תכנית "טוס וסע" בחו"ל

כל אלה ועוד באשראי של

5 תשלומים שקליים

50%
מהמחיר ב-4 תשלומים
שקליים, ובתוספת של רק כ-10%
ריבית חדשית*

50%
מהמחיר במזומן, לפני
תאריך הנסיעה לחו"ל לפי שער
הדולר (מכירה העברות) ביום
התשלום.

* ריבית שנתית 214%

פרטים והרשמה אצל כל סוכני ומשרדי "קופל" בארץ

לעולם הגדול מוס עם הגדולים
קופל נסיעות

קיי פרסומאים א

אם יש כשרון

כל מי שטוען כי קשה לעשות סרט במקום שאין בו מסורת של קולנוע ואין בו תעשייה מאורגנת ותשתית לשמה, מוזמן לראות את הברירה מסגוביה. זה בדיוק מסוג הסרטים שאפשר להפיק בתקציב קטן יחסית, ללא שחקנים מפורסמים. כלי תשתית וכלי תעשייה, בתנאי, כמובן, שיש סיפור ויש כישרון. במיקרה זה נמצאו שני הרברים בשפע, והסרט נוצר בניגוד לכל התנאים המקובלים בתעשייה הזאת. את התסריט כתב אדם בשם אנהל אמיגו, שבזמן פראנקו, היה פעיל מאוד במחתרת הבאסקית, ארטיא. בשנת 1975 הוא היה אסיר בכלא סגוביה כמה עשרות קילומטרים ממאדריד, שם ישב בשל פעילותו הפוליטית. יחד עם חבריו במחתרת, שישבו גם הם שם, תיכנן בריחה המונית מן המקום.

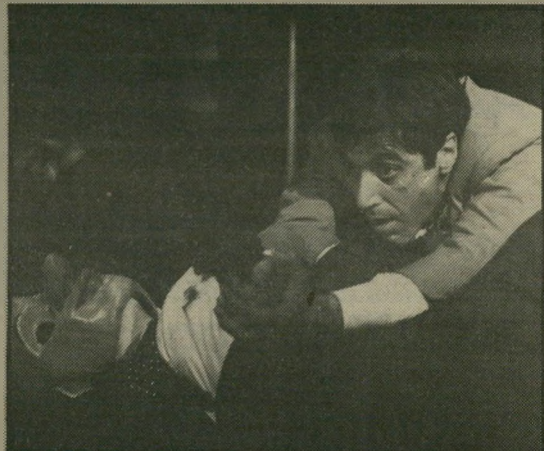
אסיר נמלט מכלא סגוביה הצליחו להתעלות

החוצה מן הכלא. כמה מן האסירים אפילו יצאו כמה פעמים כדי להכין את כל פרטי הברירה, אבל ברגע האחרון, מסר מלשין ליד המיטרה את פרטי התוכנית, וזו נגנזה. כמו בסרטים. הבאסקים לא התייאו והם פתחו כחפירת מנהרה נוספת, תיכננו את הכל בדיוק של מיכצע צבאי, בתיאום עם אנשים מבחור, ובסופו של דבר הצליחו להוציא מבין כותלי בתייהסוהר כמות רצינית מאוד של אסירים פוליטיים. תוך כדי ביצוע התוכנית, מספר אמיגו, הרגישו האסירים לא פעם כגיבורים בסרט הרפתקאות ואמרו זה לזה, שאילו היה מישו עושה מזה סרט, זה היה בוודאי הופך הצלחה גיוולה. אחרי שברח נתפס אמיגו וזכה אחר כך בחנינה מידי המישטר הרמקורטי, שבא אחרי מות פראנקו, הפך עיתונאי וסופר, וכתב שני ספרים על חוויותיו בארטיא. אחד מהם הוקדש לתיאור

מחווה מייגעת לגאנגסטר

פני צלקת (הוד תל-אביב. ארצות-הברית) - בראיין דה-פאלמה הוא בימאי שמתמחה מזה שנים במחוות לקולנוע הקלאסי האמריקאי. תוך אילתורים וקישוטים של הישן, כדי לתת לו גוון מחידש. כך הוא עושה גם בסרט זה. המוקדש בהוקרה להוארד הוקס ולבן הכט. הבימאי והתסריטאי של פני צלקת המקורי, אחד מסירטי הגאנגסטרים המפורסמים שניעשו אי-פעם, אשר סיפר בעקיפין את קורותיו של אל קאפונה. דה פאלמה מעביר את העלילה 50 שנה מאוחר יותר (סירטו של הוקס נעשה ב-1932). תחת לעסוק במהגר איטלקי, מדובר הפעם במהגר קובני. את מקום שיקאגו תופסת מיאמי, אבל חוץ מזה, אין שינויים מהותיים. מושע קטן וחסר מעצורים, יורש אימפריית פשע, אחרי שהוא מחסל את קודמו. אך נופל קורבן לאותו שיגעון גדלות שנתן לו את הכוח להגיע לפיסגה. חסרונם של הסרט. בכך שאינו יודע גבולות. אחרי המחצית הראשונה, שב מדלג סוני מונטאנה אל פיסגת עולם הפשע בקלילות. המותירה בחוץ הרבה מאוד. כאילו קצר הזמן מלהכיל את כל הפרטים החיוניים. הופך החצי השני לפולחן האישי של אל פאצינו. שנידרש להיות במצב של היסטריה מתמדת ולהמציא כל דקה הבעה חדשה. בשלב זה, אין לסרט הרבה דברים אחרים להציע. בעשר הדקות האחרונות הופך המסך לבית-מיטבחיים. שבו משתלטת האלימות האווילית על הכל. ומה שניתן לפטור בכדור מכון אחד. הופך למרחץ-דמים לראווה. שכל מושע ראוי לשמו היה מתבייש בו. ברור שיש לדה-פאלמה כוונות רבות כאן. למשל. הוא מנסה לדבר על העובדה שעולם הפשע הוא היחידי שנפתח בפני מהגרים המנסים להגשים את החלום האמריקאי ונתקלים

אל פאצינו: פולחן אישי למושע מבוייש

במיסד שדוחה אותם. הסנדק עשה זאת מזמן. הרבה יותר טוב. הוא מנסה לצייר פרופיל של חברת השפע בפלורידה. גסתריות. חסרת-טעם. עטופה בפאר נוצץ וקישטי. התיפאורן פרנדינאנדו סקארפוטטי (שעבד בעבר עם ויסקונטי) מצליח מאוד במשימתו. אבל אין צורך ב-160 דקות רצופות של חוסר טעם, כדי להסביר שבני פלורידה הם חסרי תרבות. ומה שקשור לצביעות של מדיניות ארצות-הברית באמריקה הלטינית. הרמזים בקשר לעידוד שניתן לסוחרים סמים על-ידי הממשל. בתמורה להודחות פוליטיות עם המערב. הם קלושים ורדודים. בסרטים אחרים. כמו לאקי לוציאנו. דיברו על תנושא בצורה גלויה וחריפה הרבה יותר. מה שנותן מן הסרט. אם כן. הוא חציו הראשון. העשוי בקצב רצחני וביעילות שאכן מזכירים את ימי הזהר של סירטי הגאנגסטרים.

הברירה. אחר כך הפך אמיגו למפיק סרטים, ומוכן שהסרט הראשון שהפיק, היה הברירה מסגוביה. כעזרתו של בימאי יליד אלסלבאדור, שחי היום בספרד, בשם אימנול אוריבה, הכין תסריט והרכיב צוות שחקנים, שבחלקו מיקצועי ובחלקו מורכב מאותם האסירים שהשתתפו במיכצע המקורי. לכאורה זה נשמע כמו עוד אחד מאותם הסרטים על אסירים נמלטים או סרט מילטאנטי על גבורת הבאסקים במלחמתם נגד הספרדים. לזכותם של אמיגו ואוריבה צריך לומר, שהם הצליחו להתעלות מעל לשני מישורים אלה, וזאת כנראה הסיבה שסירטם זכה להצלחה בביקורת ובקופה גם יחד, אפילו בספרד, שבה אין רוחשים לבאסקים הרבה חיבה ואין אהבים לשמוע בסרט דיאלוגים בשפה הבאסקית רווקא. אנשים פשוטים. הסרט עוסק אך ורק בעובדות. הוא מתאר ביצילות וחשכנות שפוגשים היום רק לעתים רחוקות בקולנוע, את כל שלבי המיכצע. הוא אינו עוסק בגיבורי על וברמויות נעלות מן החיים, אלא באנשים פשוטים, ואם האסירים מרכיבים ביניהם באסקית, הרי זה רק משום שהיה רצון לשמור על האותנטיות.

בני המחתרת הבאסקית ממלטים זה את זה בסרט הברירה מכלא סגוביה מדברים ביניהם באסקית -

תדריך

תל אביב - נאראיאמה, שובו של מארטין גר. החלון האחרון, פאני ואלכסנדר, אני אוהב אותך כרמן. נהר הבז. ירושלים - יול, שובו של מארטין גר. חיפה - אני אוהב אותך כרמן, שובו של מארטין גר.

תל אביב

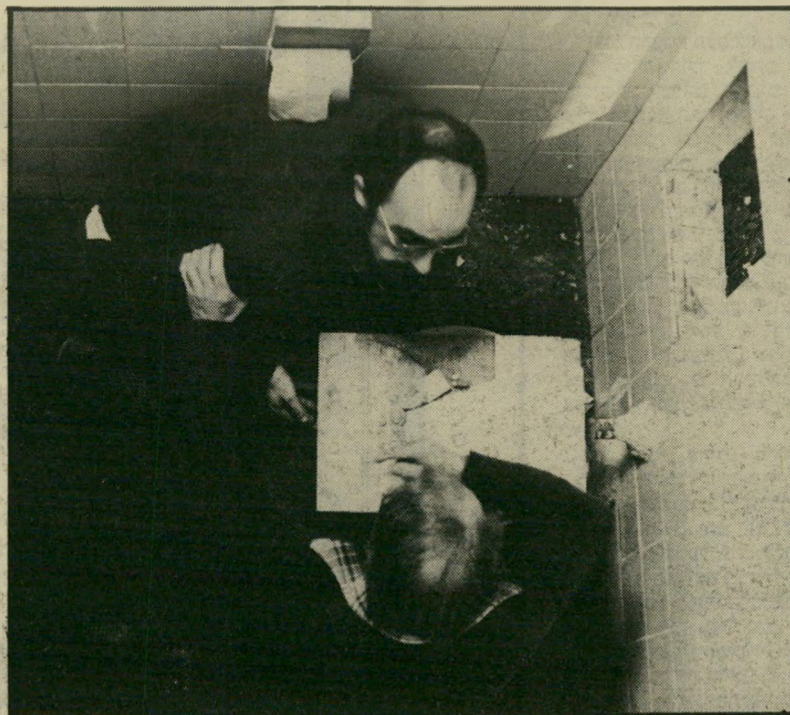
פאני ואלכסנדר (צפון. שוודיה) - סאגה מישפחתית מתחילת המאה, המכילה את כל הנושאים הקרובים לליבו של אינגמר ברגמן, ומוגשת בחיבה ואהבת חיים שכמותם לא נראו כבר זמן רב בסרטי. מישחק מעולה.

ירושלים

יול (סמדר, תורכיה) - חמישה אסירים יוצאים לשבוע חופש מן הכלא, ובדרכם הביתה נחשפת בפני הצופה תמונה עגומה, כואבת, ביקורתית, אבל גם אנושית מאוד, של תורכיה היום. תסריט: אילמן גינאי.

חיפה

אני אוהב אותך כרמן (אורלי ספרד) - הכוריאוגרף אנטוניו גארס מחפש רקדנית שתוכל לגלם את כרמן כבאלט שהוא מכין לפי הסיפור של פרוספר מרימה, וכאשר הוא מגלה אותה, הוא מתאהב בה, בדיוק כפי שגיבור הסיפור התאהב בצועניה היפה. מחולות הפלאמנקו המרהיבים ביותר שנראו על מסכי הארץ עד היום.

שני אסירים קודחים מנהרה בחדר-נוחיות מכלא סגוביה - כדי לשמור על האותנטיות

(המשך מעמוד 51)

הלידה הראשונה שלה. עאליה מתקשה בשפה העברית (כך לא הלכתי עם היהודים כמו ואהי). למרות המיגבלה הזאת לא חסכה עאליה את רדיעותיה: "לעולם לא אסלה לשרעם על הסבל שעשו לואהי", הכריזה.

ואהי לא מתערב במעשיה של אשתו, ולדעתו, "לאשה יש תפקיד חזק מאוד בחייו של הגבר. אשה לא רק עוזרת לבעל, היא גם מנסה לדעת מה הוא חושב, איך הוא מרגיש ובעיקר מרגיעה את הגבר שלה".

אני אוכל

מה שמציעים!

ב שפרעם. אחרי השעה 8 בערב, לא מסתובב אפילו כלב בסימטאות. הכל סגור. מה עושה זוג צעיר וכיצד הוא מבלה את הזמן הפנוי? "אני מפצה את אשתי על זה שאני לא יכול להיות כל היום בבית. אחרי מישחק, בעיקר אחרי ניצחון, אני לוקח אותה לדיסקוטק בדניה שבכרמל, שם אנחנו רוקדים ואוכלים, הולכים עם רוב השחקנים. במשך השבוע מבקרים את ההורים שלה ושלי, יושבים עם חברה שבאים אלינו משרעם או מחוץ לשרעם.

לפעמים יוצאים לאכול גלידה או למסעדה בנהריה או בקרית. איזה מיסעדות אני מעדיף? אני, ברור השם. אוכל כל מה שמציעים לי, גם אוכל סיני וגם כל אוכל אחר."

מלבד מישפחת הכדורגל ואשתו עאליה, יש לואהי מישפחה עניפה, בת 11 נפשות, כולם מרוכזים בעיירה סביב בית הוריו. גם ואהי בנה לעצמו בית מעל לבית הוריו (אין לנו ברירה. משרד-השיכון ושום חברת בנייה לא בונים כאן שיכון לזוגות צעירים).

בניית הבית עדיין לא השלמה: "מאז שסיימתי את התיכון אני עובד על הבית. לא נהוג אצלנו להתחתן לפני כן." בינתיים מעדיף ואהי לנסוע במכונית סובארו 1980 כל עוד לא הושלם ביתו.

ברוך השם,

אני חי!

מ נעוריו היתה מכבי חיפה הקבוצה הנערצת עליו. עתה לא יעזוב אותה אפילו אם תפנה אליו קבוצה בכירה ותציע לו סכום כפול ממה שיש לו כיום.

"הדבר הכי חשוב אצלי כיום זה אני נהנה לשחק בקבוצה או לא. ההשתלבות החברתית, והאוירה, זה הדבר בשבילי. אני פוחד מהאפשרות ללכת לתל-אביב. שם אני לא מכיר ולא יודע כלום."

ואהי התבטא פעם שאם היה משחק בחו"ל היה הולך לשחק בגרמניה: "המישחק שלהם מתאים למישחק שלי. אבל זה תלוי ברצון. אם רוצים, הכל אפשרי. אם אראה, למשל, שזה קשה לי מאוד, אני לוקח את זה בחשבון. לא כל החיים זה כסף. אם יש לי 100 מיליון דולר ואני עצבני וכל היום רב עם אשתי, מה זה שווה לי? לא שווה לי כלום. אני יכול לזרוק את כל הכסף לים. ברוך השם, אני חי. יש דברים חשובים מהכסף. שואלים אותי למה אני לא נוסע על בימור. יש דברים יותר חשובים מבימור. שואלים אותי אם בגיל 32 תהיה לי מרצדס. אני לא אוהב מרצדס. אני אוהב סובארו."

את ג'ימי טורק, גייסו, בזמנו, למטרות פוליטיות. האם ניסו גם את ארמלי? "תנו לי לחיות בספורט. זה מספיק לי. אם יתנו לי נערים, בני 10-12, כדי לטפל בהם לכדורגל, זה יהיה הדבר הכי חשוב בחיים שלי, איך לעשות אותם כדורגלנים. את הרעיונות הפוליטיים שלי אני שם במעטפה (בקלפי) וזהו, זה מספיק לי. למי מצביע אבא שלי? גם את זה אני לא יודע. אני אף פעם לא מתעניין בדעות הפוליטיות של אבא שלי או אמא שלי או אשתי."

בינתיים יש דברים יותר חשובים,

למשל המסורת של מישפחה ברוכה ילדים: "היום, המצב אצלנו שונה מלפני 10-20 שנים. אז הביאו ששה, שבעה ילדים. אני רוצה רק שני ילדים, כמו לאשכנזים. יש לי אח עם ארבעה ילדים, אח אחר עם שלושה והאחות הכי גדולה היא אם לשני בנים. ככה זה היום אצלנו."

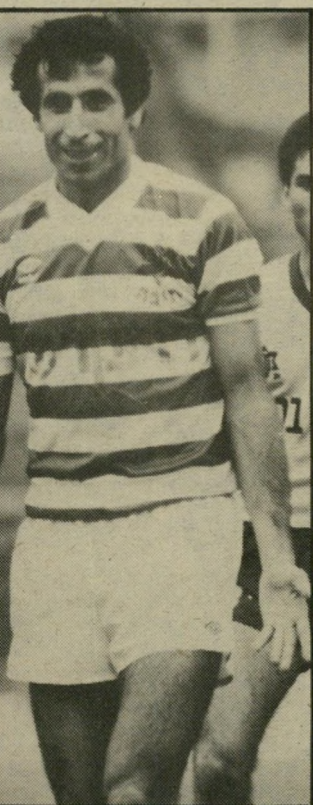
ארמלי מתעקש על כך שאף אחד לא גילה אותו, מלבד הרצון שלו להיות כוכב. "אם למישהו יש רצון, הוא יכול להגיע להרבה דברים. למשל, לאשתי חיכיתי שנתיים ובסוף קיבלתי אותה. היתה לי בעיה מישפחתית שאי-אפשר לגלות אותה ובגללה לא רצו לתת לי אותה. בסוף שיכנעתי אותם. גם היא עזרה לי, כי רצתה בי. צריך רצון וסבלנות."

כדורגל

זה שונה!

ה תוכניות שלו לעונה הנוכחית: "לגמור משהו טוב עם מכבי חיפה ולהיות העונה מס' 1 ולהיבחר כשחקן השנה."

האם, לדעתו של ואהי, יש אפלייה בארץ? האם הוא מרגיש אותה?

כדורגלן ארמלי
זיעה בשביל ההנאה

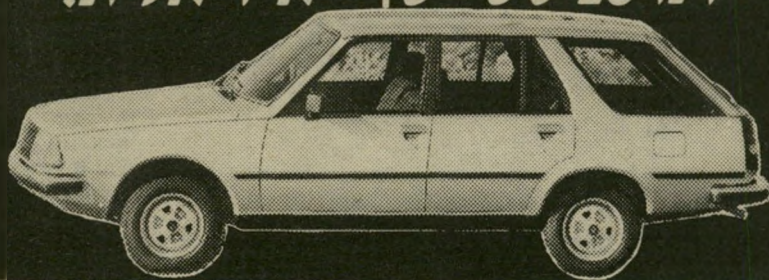
"אני לא מאמין באפלייה. אני מאמין שאם יש למישהו רצון ברבר, הוא יכול להשיג אותו. רק ב-90 הרקות שאני משחק על המיגרש אני מרגיש את זה, אבל אחרי 90 הרקות אני לא מרגיש שיש אפלייה."

"אני לא אוהב שיגידו ערבי או יהודי. אם יש שחקן טוב, זה לא מעניין אותי אם הוא יהודי או ערבי. אני אגיד שהוא כדורגלן טוב. אבל אני לא יכול לדבר בשם כולם, אני יודע שיש אפלייה, למרות שאני לא מרגיש אותה על עצמי, כמו שיש באמריקה כושים ולבנים. יש דבר כזה, אפילו שנהיה חברים הכי טובים."

"זה מאכזב אותי שלא מגיעים להסדר שאפשר לחיות ביחד. אני לא מרגיש שאני משחק מול האויבים שלי. בכדורגל זה שונה מכל דבר אחר. אנחנו הרי חיים ביחד, יש יהודים שאני אוהב יותר מאשר ערבים ולהיפך, זה תלוי בנדאדם. אני לא מרגיש שאני מבזבז את הזיעה שלי כשאני משחק בקבוצה יהודית. אני חושב שאת הזיעה שלי אני מבזבז בשביל ההנאה שלי. אני משחק כדורגל בשביל עצמי, וזה לא חשוב באיזה קבוצה אשחק. העיקר שיש אוירה טובה. כדורגל זה לא עניין של ערבי או יהודי. כדורגל זה שונה."

דינה ונורלקס

אהבה חדשה מהילוד ראשון רנו 18 סטיישן - אידיאלית.

חסוך כ-400,000 שקל

נשארה במלאי כמות מצומצמת של מכוניות מדגמי 1983 רנו 18, מנוע 1400 סמ"ק, 5 הילוכים, חסכונית.

מחיר דגם 1984	2,451,600 ש"י	הפקדה	287,800 ש"י
מחיר דגם 1983	2,203,020 ש"י	הפקדה	147,522 ש"י
חסכון מינימלי	248,580 ש"י	+	140,278 ש"י

(לפי מחירון מס' 442 מיום 3.84.15 ולפי שער פרייז - 18.50 ש"י)

אספקה מיידית - מחיר קבוע עם קבלת התשלום - תנאי אשאי.

בני תשה קרסו

העולם אוהב
RENAULT

ת"א טל. 627161 ■ חיפה טל. 727204 ■ באר שבע
טל. 70911 ■ ירושלים טל. 226491 ■ נתניה טל. 23037
■ חיפה טל. 310296

ניקיון של חוצלארץ

טופיקס
הפתרון האמיתי
והיעיל לנקי
אסלות בתסיסה
ללא מגע יד

גלנצר ברק יציב ומידי, מנן על הרצפה
ע"י שכבת חומר מיוחד, לאורך זמן

טובה
תכשיר לניקוי, חדוש
ורענון שטיחים.
ריפוד וריפוד מכונות.
קצף יבש.

להשיג: בכלבו שלום, המשביר לצרכן, מ'סופרמרקט
המשביר המרכזי, רשת סופרמרקטים ובחנויות המובחרות.

יבוא ושיווק: "נשר מברשות" ת"א 831094 824057 825286 (03)

חרים
בניחין

מזל החורש:

טלה

התכונות האופייניות

של ילידי טלה

לפי ימי החודש

החלוקה ל-12 מזלות אינה משקפת במדויק את מה שקורה באמת. כלומר, בכל מזל אפשר למצוא את התכונות האופייניות לו, אך לא בטוח שהן אכן יבואו לביטוי. ידוע שלכל אדם אישיות שונה. שוני זה מתבטא אף במפת הלידה. ישנה חלוקה נוספת והיא חלוקה לימים. בכל יום בחודש נולד טיפוס בעל תכונות המאפיינות דווקא את ילידי אותו היום. האסטרולוג חרובל מצא את סוגי הטיפוסים המתאימים לכל יום מבין 30 הימים שיוצרים את המזל. לא תמיד התאריך מתאים לאותו יום, לפעמים התכונות נמצאות בתאריך הסמוך. זה שלפני יום-ההולדת או יום אחריו. את הסיבה אי אפשר לפרט כאן.

21.3 - אישיות חזקה ומקורית. אמביציה להיות הראשון בכל. קנאי לגבי מתחרים ולא תמיד נעים בחברה.
22.3 - ריכוז רב, שכל המסוגל להגיע לגדולות במדע, במיוחד במתמטיקה. אבל בגלל הטמפרמנט המיוחד לא יפיק אדם זה תועלת מלימודיו.
23.3 - אלימות, חוסר פחד. יותר אומץ מהסתייגות, וקיימת סכנה שאדם זה יביא

על עצמו קשיים על-ידי פעילות נחפזת.
24.3 - המזל מאיר פנים מההתחלה עד הסוף ומשפיע על ילידי יום זה מכל טוב. אבל אין תוצאות של עבודה עצמית מצידו, אלא רק מזל. הוא יהיה נמוח כמו טווס.
25.3 - אדם זה למוד סבל, טבעו כזה שאיש אינו יכול לעזור לו. חייו לא יהיו קלים ויתכן שאחד החושים שלו מנוגע.
26.3 - האדם שנולד בתאריך זה לא מוצא לעצמו מנוחה בשום מקום. על אף כל השינויים שיעבור, ימצא עצמו במקום מרוחק מן המטרה כמו בהתחלה. יתכן שיהיה טיפוס או חוקר מיסטריוס הטבע.
27.3 - ליליד תאריך זה יש מטרה קבועה בחיים. הוא מוכן לקראתה. אוהב חיי ספר. שומר המקובל ומתנגד לכל שינוי וחיידוש. אדם זה יתקדם, אם ילך באפיק הרצוי לו. תענוגו הראשי - צייד.
28.3 - לאדם זה חסר המרץ הדרוש להצלחה. חייו לא יהיו קלים. ביחוד אם לא נולד בסביבה טובה.
29.3 - אדם זה מחמיץ את דרכו בחיים, אך לאחר קשיים הוא מוכיח את עצמו והופך להיות סופר, מרצה או תפקיד הקשור לתקופת הציבור.
30.3 - שכל פתוח, תופס את האמת ומבטא זאת בחיים. חוש צדק קפדני וכבוד. יכול להיות נביא מבין את צפונות הטבע.

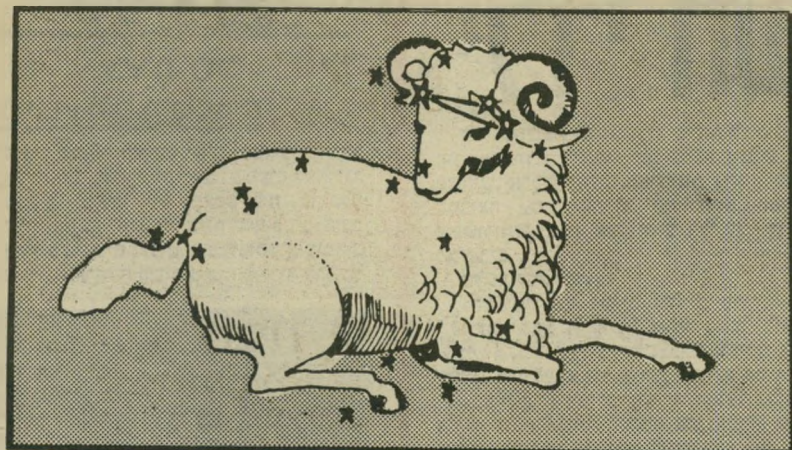
למוד הסבל, השמרון, המחדש, רודף הצדק, גאונים, עובדי-אדמה, משופעים במזל ועניים - כולם בני מזל טלה

אם נולד בתנאים נוחים - יעלה ממעמדו.
31.3 - אדם הוראה קודם כל את עצמו. הוא לא תמיד משתמש בדרכים ישרות, ולא קל לו לתת מלה טובה לאחרים. לא וידה בחשיו של מישורו. אין גדול כמוהו. חינוך טוב יתן הרבה, אך לא לגמרי.
1.4 - אדם שהתנהגותו מאוד אקסצנטרית. חולך בדרכיו שלו. אבל ייתקל

בחברה ובחוקים השולטים וזה ירסן אותו. לא יתקדם, אם יתעקש על דרכו שלו.
2.4 - מעלה ראיה לציין. מייצגת כוחות שבנסתר והרבה פיתויים מזעזעים בנעוריו של הנולד. מוצאים מעלה זו אצל הרבה גאונים. אדם זה רגיש להשפעות חיצוניות, יותר מאדם רגיל.
3.4 - אדם זה יהיה כולו שמש. נולד לשלוט ולפקד. הנולד צריך להשתכל תמיד

למוד הסבל, השמרון, המחדש, רודף הצדק, גאונים, עובדי-אדמה, משופעים במזל ועניים - כולם בני מזל טלה

דרומית ומזרחית ממקום הולדתו, כדי לזכות בהצלחה בענייני העולם הזה.
4.4 - ילדות לא קלה ובכלל, מגיע לכל דבר בקושי רב.
5.4 - אדם העובד קשה, מקדיש כוחותיו לחקלאות ותודות לעבודתו מגיע למעמד חומרי נוח, עצה - להקדיש חייו לחקלאות.
6.4 - הנולד - סוחר מצליח. נסיעות רבות

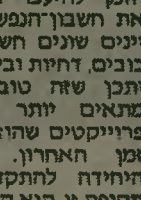

והצלחה בים. יעשה לעצמו שם שייזכר בהיסטוריה.
7.4 - חיים מלאי מאבק. הנולד לא יימנע מלהיות איש צבא. אם אינו חייל גם אז עליו להישמר מאוד.
8.4 - אדם העובד במיכרות.
9.4 - אדם זה צריך הרבה עזרה והדרכה.
10.4 - חופר קברים, או עוסק במוות בצורה אחרת.
11.4 - בדרך מיקצועי, אבל לא מוסיקאי גדול או שחקן.
12.4 - במעמד גבוה. ישמש מעין שוט. לאנשים רבים לא קל להסתדר עימו.
13.4 - לאדם זה יאיר מזל צפונית מיוחדת ממקום הולדתו. תמיד יש לו די למחייתו. הוא מרוצה.
14.4 - אם לא נולד עשיר, יהיה הנולד חסר-אמצעים ונודד ממקום למקום.
15.4 - אדם זה יביא לעולם תגלית. רעיון חדש יבין במוחו ויאיר לעולם.
16.4 - אוהב גננות ומתקדם בדרך זו.
17.4 - עוסק בחלב, חמאה גבינה ודברים דומים.
18.4 - מוכן לחילחס בכל ובכולם. אם לא נולד בתנאים מכובדים, עלול להיות מת-אגור מיקצועי או להופיע בזירה.
19.4 - גבר שדוחף מריצה, עובד קשה ואפילו אם נולד בתנאים טובים, יהיה בעוני.

עניינים כספיים עומדים לפני שיפור. השבוע תוכלו למצוא דרך לעקוף את הקשיים הכלכליים שמציבים לכם בחודשים האחרונים. כלכלית, אנשים יגלו כלמיכם יותר אדיבות וידידות, ותוכלו לבקש מה שתרצו ללא חשש. אלה שנוטים להשמנה, רצוי שישמרו על המיסקל, מכיוון שהם עולים להתחלחב יותר מדי ממאון טעים ומשובח. קשרים חדשים עומדים להתחיל עם אדם. שיחשו לקשרים רומנטיים רציני.

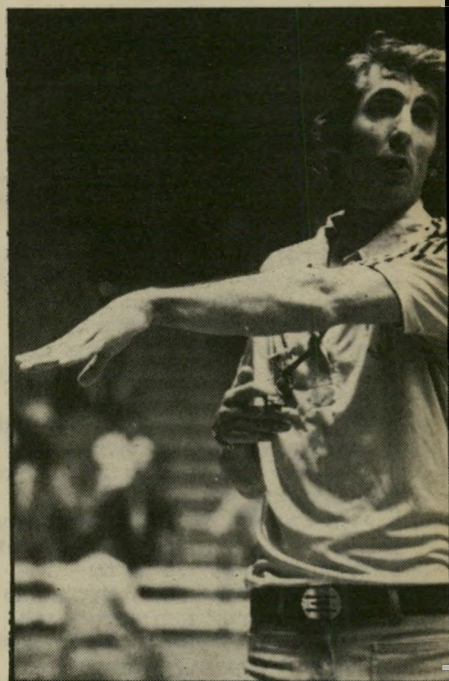
כדאי לחשוב פעם נוספת על עניינים הנראים מובנים מאליהם. שכנים, קרובים או חסיבה שבה אתם חיים. כעת הגיע מצב של מדידה. יתכן ש"הגוע הזמן לבצע שינוי, או להתניח לאנשים בצורה שונה. במקום העבודה מנסים לחזור מתחכם. עליכם ל"היות מאוד זהירים. כדאי לטרוח ולבצע נסיעה כדי לשוחח עם הממונים או עם אלה שיש להם אפשרות לעזור לכם לבצע שינויים שיעזרו לכם.

הדגש יהיה השבוע בעיקר על כל מה שקשור לכספים ורכוש. הנקודה כאן היא רווח או הפסד. כדאי לשקול מה יצא לכם מתוכנית חד"ש ששמצעים לכם ב"תקופה זו. יתכן שזה ק"ש מדי לביצוע ומכביד. יש לשקול היטב את הרווח בעתיד. בשטח חרומנטי נראה שאתם קוצרים הצלחות, אני שים לא יוכלו להתעלם מכך. בתקופה זו תמצ"א או את עצמכם בתפקיד של כומר מזדה, וזה יחדק את הקשרים עם אנשים מרוחקים.

איגוד שופטי הכדורסל אינו נמצא בדרך-כלל בכותרות. אך מאחורי הקלעים נשמעים לאחרונה לחששים שונים על מאבקי-כוח בהנהלת האיגוד. אין זה סוד כי איגוד השופטים סובל ממחסור בשופטים טובים. רוב השופטים עומדים בפני סיום קאריירת השיפוט שלהם, ודוריה המשך

שופט עמית אולטימטום

אינו נראה כליכך, פרט למספר מועט של שופטים צעירים הנחשבים לכוח העולה של שופטי הכדורסל (העולם הזה 21.3.84).

המאבק העיקרי מתנהל בין השופטים הוותיקים לאלה העומדים לרשת את מקומם. הצעירים רואים עצמם כמסוגלים להיכנס לנעליהם של הוותיקים בקליקלות, אך אלה אינם ששים כליכך להיפרד ממשקיותיהם ומפצילים את כל השפעתם לשיכונם במישחקים החשובים.

לא היגיוני. במישחקי הפלייאוף, שהם מישחקי ההכרעה בליגת הכדורסל, חייבים להתמנות השופטים הבכירים. אך באיגוד השופטים ישנם מניעים נוספים לשיכונם, מלבד הכישרון הטובים של השופט. הרגומה הקלאסית היתה שיכונם של זורח טיבלום במישחק הפועל תל-אביב מול הפועל רמת-גן. טיבלום לא שפט לפני מישחק חשוב זה במשך שישה שבועות ולא היה היגיון לזרוק אותו למישחק רגיש וקשה כזה. גם במישחק של מכבי

ילדי השמנת של "שימשון"

שימשון לקבוצה של ילדי הצפון. גם סוכריה. אנשי מחלקת-הנוער של שימשון לא מסתפקים באימוני-כדורסל לכדורגל. מעקב צמוד על מצב לימודיהם של הנערים בבית-ספרם הוא חלק מהפרויקט. "חשוב לנו שיהיו גם בני אדם מחונכים", מסביר ליאור. הניסיון בעבר לימד שילדים מזניחים את לימודיהם לטובת הכדורגל. ילדים כאלה עוברים שיחות ומעקב. לנו יותר קל להתריע ולכוון מאשר בית-הספר או אפילו הורה. כי נערים כאלה משוגעים על כדורגל.

מסורת נוספת הונהגה בשימשון והביאה לשיפור האווירה החברתית: מרי שבת מוזמנים שחקני הקבוצה היריבה, בלי שום קשר לתוצאת המישחק — להתכבד בשתי ועוגות מעשי ידי הורי השחקנים-הנערים. עם התפתחות כזאת אין פלא שהיושב-ראש הצעיר, ליאור לויט, בן לאם תימניה ואב ליטאי (אני אוכל גפילטפיש עם סחוג), הכוח המניע מאחורי חידושי מחלקת הנוער, גם יכול לתת את הסוכריה השנתית לנערי שימשון. נסיעה לטורנירים בינלאומיים באירופה.

כמו שקבוצת בני-יהודה שייכת לשכונת-התיקווה, כך ויהו עד היום את שימשון תל-אביב עם כרס-התימנים. לפי מצב העניינים כשטח, בשלוש, ארבע השנים האחרונות נראה, שבשתי הקבוצות הקרוב מאוד תיהפך הקבוצה עם האוהדים המיוזמים המומי-המוח מהכרם לקבוצה שבשורותיה ירוצו שחקנים שגדלו על טהרת השמנת הירדנה של צפון תל-אביב.

כל זה למה ומדוע? הקליטה של נערים וילדים מרמת-אביב, תוכנית למד ואפקה לשורות שימשון החלה, אומר ליאור לויט, יו"ר מחלקת הנוער של שימשון. כשנצרכה בעיה שככרם אין יותר זוגות צעירים, ואין גם מספיק ילדים, כדי למלא את שורות קבוצת הנוער של הקבוצה.

המיקום הצפוני המרוחק של המועדון לא עזר מבחינה כספית, מוסיף הו"ר הצעיר ונותן לדוגמה את מועדון בני-יהודה. הממוקם בשכונה ונהגה מסיוע של פרויקט שיקום השכונות, אך מצד שני המיקום הקל על מלאכת גיוס ילדי צפון תל-אביב, שקפצו על המציאה. כך תיהפך כנראה

שגילה אבי על המיגרשים מאז לא תאמה לציפיות-הענק שתלו בו כולם. ביצועיו של "האנגלי" הירדררו וההשמצות לא אחרו לבוא. כאילו הוא עושה טובה שהוא בכלל משחק על המיגרשים בארץ. שהוא לא שווה את הכסף שהשקיעו בו כדי להחזירו לליגה הישראלית. כעסו עליו כיצד הצליח לטעות בכולם שחשבוהו למשהו בקנה-מידה בינלאומי ונהגה הוא מתגלה כשחקן אפור שגדולתו מאחוריו למרות גילו הצעיר.

מה אומר אבי על כך? "מאוכזבים ממני, כי היו רגילים לראות את אבי הבראי, שלפני עזיבתו לליברפול", אומר אבי ומגלה על פציעתו מייד כשחזר מאנגליה. אנשי הכדורגל ידעו. רק את הקהל זה לא עניין. אם הייתי נח אז, הכל היום היה אחרת". אבי טוען שלא יכל להרשות לעצמו לנוח, כי ההנהלה חלצה שישחק אפילו שהוא פצוע. "טובת הקבוצה היתה. השיקול היחיד בעיני", הוא מודה היום. אלא שאבי לא יצא עם כותרות מאירות עיניים על פציעתו. הייתי מודע לכך שזה רפך לי את הקאריירה. אנשים שכחו שאני פצוע. הקהל הוא

הוא השתחצו על ימין ועל שמאל, סגר חשבונות עם כל מי שרק ציין לעומתו. אלא שבשמונה המחזורים האחרונים קרה דבר מוזר. במשך כל הזמן הזה שכחו שחקניו של שווייצר את טעמה של תרועת הניצחון על המיגרש. משום מה הפסיקו שחקני בית"ר את ביצועיהם המבריקים

מאמן שווייצר תיסמנות

על המיגרש. וראה זה פלא, גם הפה הגדול של שווייצר, ההשמצות וההשמצות נעלמו כלא היו. **לא נשאר חייב.** מה קרה לדובר? ולמה הוא מחליט לשתוק, דווקא כשהוא לא מנצח? אמר שווייצר: "זה לא נכון שאני שותק כשאני לא מצליח. גם עכשיו אני לא שותק ויש לי הרבה מה להגיד. אני משמץ רק אחרי שמשמיצים אותי קודם. אני יודע שכאשר משמיצים אותי, זה מקינאה. לכל המאמנים בארץ יש תיסמנות דובר שווייצר. מוכירים אותי כמאמן הכי טוב והכי מבוקש, ואני לא נשאר חייב לאף אחד. לי יותר מגיע לענות להשמצות עלי, כי לי יש קבלות על הצלחות ולא לכולם יש. אני עובר יותר מדי קשה בשביל לשתוק ולהשאר חייב. כל הטענות שיש עלי באגודות, אחרי שאני עוזב אותן זה מפני שאף מאמן לא יכול להיכנס לנעליים שלי. למה לא מבינים את זה?"

אני שחצן כי אני אחד שמצליח ולא פוחד להבליט את ההצלחה. זה לא נקרא בעיניי שחצנות. אני לא רוצה להיות צנוע. כשיש כינוס מאמנים בווינגייט אני לא הולך, כי אני יודע שהנושא בכינוס הוא מי ישימץ יותר את רוביד. "האינדיקטור שלי זה השחקנים שאימנתי. הם שעושים ממני אלוהים. הם יודעים שהראש שלי נמצא כולו בקידום שלהם ולא חצוי בעסקים אחרים. כמו שאר המאמנים בארץ. אני לא עוסק בשום דבר אחר מלבד אימון, כי אני לא אוהב לא להצליח.

כיום אני אפילו מרצה בקורס למנהלים של אי-בי-אם על איך אני מצליח להכניס מוטיבציה לשחקניי ואיך ליישם את זה בשטח. הם למרו ממני איך ליישם את זה לעבודת צוות ולקידום המכירות שלהם ובעיקר כאיך לדרבן". נאום דובר שווייצר.

מחיר כבד

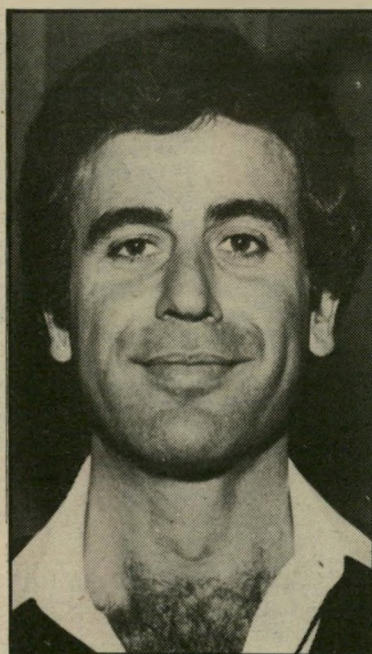
מאז חזר אבי כהן (26) מליברפול, לפני כשנתיים, הפך לכאובה אחת גדולה, בעיקר בעיניהם של אוהדי מכבי תל-אביב. קבוצת נעוריו, שאליה חזר בשנית. היכולת הירודה

כדורגל

לא אוהב להיות צנוע

על רמתו המיקצועית של דובר שווייצר, מאמן בית"ר ירושלים הדיעות אחידות: מאמן בחסד עליון. על אופיו המצטיין כפה הגדול ועל השמחותיו, המצליחות לעיתים קרובות בעיקר את הקולגים שלו למיקצוע, הדיעות שנויות במחלוקת. הרבה מבטלים את הארס שווייצר בגלל הרגליו אלה, המוכרים לכל חובב ספורט בארץ.

מה שבטוח הוא שלשווייצר יש הרבה קבלות על הצלחות ולראייה: הוא הצליח העונה לעשות את הכמעט בלתי-אומן: להרים את בית"ר ירושלים הפגועה והמוענשת מתחתית לפיסגת טבלת הליגה הלאומית. וזה הישג אמיתי. כמקביל להישגיו המפוארים פתח רוביד את הפה הגדול שלו ויש אומרים ששכח לסגור אותו.

צופה איסלה הצלחה

אהבה ישנה

אורח אטרקטיבי חרש שהתווסף בשבתות האחרונות ליציעיו של המיגרש היפואי בלומפילד הוא שחקן-הקולנוע אהרון איפלה. השחקן, תושב לוס-אנג'לס, הגיע לישראל בגלל מחלתו של אביו, הגר ביפו.

איפלה בן 38 החל בקאריירה ספורטיבית כשהיה נער, כאשר גר במעברת מחנה ישראל עם הוריו. אז שיחק בקבוצת הפועל מחנה-ישראל ואחר כך הספיק גם לשחק בשורותיה של הפועל לוד.

כשהחליט ברבות הימים לשנות כיוון והחליף את המיגרש והדשא בקרשי הבימה ומצלמות הקולנוע, קלטו אותו אלה בהצלחה בינלאומית לא מבוטלת.

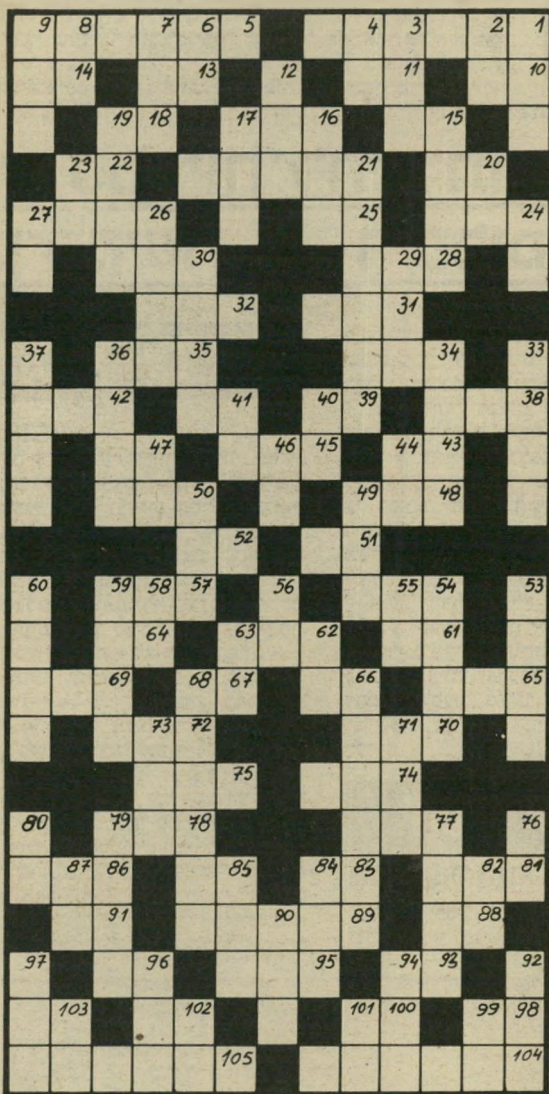
בימים אלה נראה איפלה יושב עם אחיו אלי בבתי-הקפה בעיר, מקום מושבם של עסקני הספורט. אהבתו הישנה מתבטאת כיום בצפייה בלבד. האהדה של הצופה שחקן-הקולנוע היא למכבי תל-אביב.

כדורגלן כהן טובת-הקבוצה

אכזרי ואינו מתחשב אלא ביכולת השחקן על המיגרש.

אבי מודה שהוא ידע כבר אז שישלם את המחיר. הוא לא תאר לעצמו שהמחיר יהיה כליכך כבר. "מאז אותה פציעה החלטתי שאני יותר לא משחק פצוע. היום אני מאשים רק את עצמי", מתוודה הכדורגלן וטוען בתוקף ששיתופו סייע לקבוצה מבחינה מוראלית למרות היכולת הירודה שגילה.

אבי חזר כיום לכושרו ומיבצעו לא נעלמים מעיניו של אף אחד. גם למישקלו הספורטיבי הוא חזר לאחרונה, מישקל שהיה לו כימיו הטובים. אבי מוסיף על גיסו ויקי פרץ, המשחק לצידו, במכבי תל-אביב. "ויקי היה פצוע כששיחק מישחקי שניים, וכשראה שהסיפור שלי יכול לחזור על עצמו לגביי החליט שהוא לא משחק פצוע. לו זה לקח שני מישחקים להחליט. לי זה לקח כמעט עונה שלמה."

מאת אביגיל ינאי

מאוזן:

(1) הירמות גמורה; (5) "עיר לבנה" חוגגת השנה; (10) איבר בגוף; (11) שאלה של זהות; (13) המלך בסכנה — בשחמט; (14) ממיני העופות הטורפים; (15) בושם; (16) אפס; ריק; (18) גבה לבן; (20) מרגיש; (21) אסוף של דברים יקרים; (22) ירד, התרחק; (24) נגור; (25) צמח רענן; (26) בריקה; (28) חלק של הפנים; (30) שיח קוצני מרכיב; (31) אחת מששים; (32) ענן פחם; (34) עיון מעמיק; (35) חתיכה; (38) לעיני, מול; (39) רטוב ורענן; (41) בסולם הצלילים; (42) תחום מושב; (43) ברקוק — סימון לרבות; (45) פרי שלא גמל; (47) מילת שלילה; (48) זוג; (50) הקרבן הנשרף על המזבח; (51) שנון; (52) כאן; (54) שקשוק, רעש; (57) אבן מאבני החושן; (61) מפתח פנטזי; (62) רוב רובו של גופנו; (64) מחזאי אירי; (65) קנה מעובה בירקות; (66) בהמת הובלה; (67) חדר לאסירים; (69) שם ספרו של ריצ'רד בירד, חוקר הקוטב הצפוני; (70) כך נראית איטליה על המפה; (72) חימה; (74) מבנה מטוסים בשעת טיסה; (75) האם יענה את הכל? (77) אין טעם להביאו לעפריים; (78) פרסה; (81) חבל ארץ שנודע בפרותו השמנות; (83) מה שנשאר מההתכונות; (85) שלל; (86) דרגא בצה"ל; (88) בין שתי נקודות בגיאומטריה; (89) סיום במסיקה; (91) מצבת זכרון; (93) נישא; (95) צמח בושם מקראי; (96) ממהר; (98) הנוזל בוררים; (100) עליון; (102) כלי לעבודת הגינה; (103) מתכת מרוקנת; (104) ספר שירי של חיים גורי מתקופת הפלמ"ח; (105) זה השם שנתן א. בןיהודה לטלפון.

מאונך:

(1) רחפה, זעזוע; (2) מסך; (3) שר בממשלה; (4) קריאת צער; (6) כלל; (7) בדידות, מלך-יהודה; (8) עיקרי הרמב"ם; (9) עיר בשווייץ, ערש הצינות; (12) מפלגה בתנועת העבודה; (15) איראה, מושג; (16) מקל הכביסה; (17)

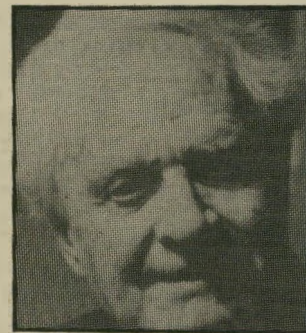
חטא (כ"ח); (19) צבע לרפוס; (20) נקי (מפשע); (21) מחבר ספרי הרפתקאות (ש"מ, ו"ש"פ); (23) אם הפנינה; (24) תנן; (26) שדה למטוסים קלים; (27) כלי עינויים; (29) צמח קוצני; (30) הר ומדבר; (33) מקום לנוס אליו בעת סכנה; (34) ההולך בראש; (36) עוף ממש' התרנגולות; (37) לא מן החי ולא צומח; (40) חיק; (41) מן הטעמים; (44) יושר, שלמות; (46) אסקופה; (47) אחד מיסודות העולם; (49) עוני; (50) מעין מעון; (53) מטבע זהב רומאי עתיק; (54) סמבור; (55) הסר; (56) גבור הסרט "המכורים לזהב" (ש"פ); (58) אריג יקר; (59)

מנוצח; (60) שובב; (62) קידומת לשמות סקוטיים; (63) שאין רוח חיים באפיו; (66) כינוי לירושלים בפי משוררים; (68) התלהבות מרובה; (71) ספר, גלח; (73) מקום גבוה מבוצר; (76) משענת; (77) אתר בגליל; (79) בעל אחווה, אציל פולני; (80) מערכת כלים; (82) אמתחת; (84) ילקוט הספרים; (85) נשחק מרוב שמוש; (87) יריעה להקנת סרטים; (90) גבורת הספר של אמיל זולר; (92) קונכיה; (94) צנור העכול; (96) מקום; (97) ענן; (99) בושם; (101) מילת שלילה; (102) בן לאותו אב; (103) רב מספר ילדים ידוע.

שרהביטחון השני של מדינת ישראל, במאבקו עם דויד בן-גוריון בפרשת האחריות (מי נתן את ההוראה?) להפעלת רשת-חבלה ישראלית במצרים של שנות ה-50, שהסמינה פצצות בנתיקולנוע ובמסדות אמריקאיים בערים מצריות, ככונה לסכסך בין האמריקאים למצרים ואשר נחשפה וכמה מחבריה, יהודים מצרים, הוצאו להורג.

נחוג בירושלים יוסהולדתו ה-71 של אריה לייב לואין דולצין, יו"ר ההנהלה הציונית והסוכנות היהודית ומי שהיה שר-ללא תיק (מטעם גח"ל, קודמתו של הליכוד) בממשלת הליכוד הלאומי של גולדה מאיר (1969). דולצין, יליד רוסיה ובנו של רב, הספיק להיות פעיל בתנועת הנוער הקומוניסטית בכרית-המועצות לפי שעבר, בגיל צעיר, למכסיקו, בה חי 30 שנה ועשה חיל כיצור צינורות וכעסקן ציוני (בגיל 25 כבר היה יו"ר ההסתדרות הציונית של מכסיקו).

נחוג בלונדון, יוסהולדתו ה-75 של פר סטיון ספנדר, משורר אנגלי, איש השמאל, לאיחודי שנודע כעמדותיו הפרוישאליות. ספנדר,

משורר ספנדר
מכבה-אש בלונדון

שפירס את קובץ שיריו הראשון בגיל 19, התנרב למלחמת-האזרחים בספרד לצד הרפובליקאים, בילה את מלחמת-העולם כמכבה-אש בלונדון ובקורט. ספנדר הוא גם בעל מישפת אמנים: אשתו, היהודיה נטשה ליטוין, היא פסנתרנית; בתם — שחקנית; בנם — צייר.

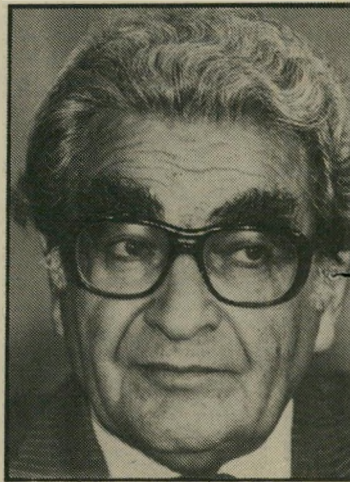
נחוג במישמר-העמק יוס' הולדתו ה-84 של מרדכי בנטוב, מנהיג מ"ם, מחותמי מגילת העצמאות ומי שהיה, בממשלות שונות, שר-העבודה-היבוי, שר-הפיתוח ושר השיוך. בנטוב, יליד פולין ובנו של מו"ל ספרים פולניים, למד בצעירותו הנדסה ומישפטים, היה מראשוני השומר הצעיר, ממייסדי קיבוצו, מישמר העמק, המייסד והעורך הראשון של יומון מ"ם, על המישמר, ומשך 20 שנות המדינה הראשונות חבר-כנסת. אך פירסומו העיקרי בא לו מסיפורו הפיתרון הדר-לאומי לארץ-ישראל, שבו הציע, כשנות ה-40, הקמת מדינה דמוקרטית בארץ-ישראל, על בסיס שוויון מלא לשני עמי הארץ.

נפטר בפסקין, סין, בגיל 24, מהתקף-לב, שעה שביקש להרים את מיוזמותו בתחנת-הרכבת המקומית, האן שאנג שאן, כדורסל-צמרת בנבחרת הלאומית הסינית, שנחשב לאחד הכדורסלנים הגבוהים בעולם (2.18 מטר).

נפטר בתל-אביב, בעת הרצאה על בריאת האדם, בגיל 69, מנשה דובשני, מחנך (מנהל בית-הספר להשתלמות מורים) ומחברם של 40 ספרי לימוד בתנ"ך וסיפורות (בהוצאת דביר, יבנה, מסדה ועם עובד), עליהם גדלו דורות של תלמידים ישראלים.

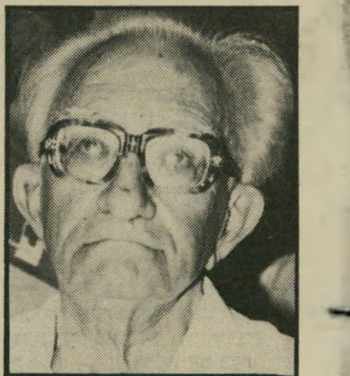
נחוג ברחובות יוסהולדתו ה-60 של מלכאל סלע, נשיא מכון וייצמן, במסכת-הפתעה, שבמרכזו עמדה הגשת שי-עלידי חביון: חמישה כרכים הכוללים את 400 פירסומיו המרעיים של סלע, כרכים בכריכות עור הדורות. סלע, יליד פולין, חניך אוניברסיטת ירושלים וז'נבה ואב לשלוש בנות הוא מרען בעל שם, כיכמיאי וביולוג, שהתמחותו באימונולוגיה (ענף הרפואה העוסק בתכונות החיסוניות של התא).

נחוג בירושלים יוסהולדתו ה-67 של יוגאל ידן, איש שחולל

יו"ר דולצין
יצר-צינורות במכסיקו

את הפתעת 1977, כשמילגתו, שאותה הקים רק כמה חודשים קודם לכן, ד"ש (התנועה הרמקרטית לשינוי), וזתה ב-15 מקומות בבחירות לכנסת והיתה זאת שאיפשרה, למעשה, את עליית הליכוד לשלטון. ידן, ששימש במשך שלוש שנים כסגן ראש-הממשלה למנחם בגין, ידוע יותר כפרופסור לארכיאולוגיה (מחירות חצור, מגידו, מצדה) ואיש המגילות הגנוזות (שעל אחת מהן, מילחמת

מנהיג בנטוב
פיתרון בארץ-ישראל

בני-אור בבני-חושך, עשה את עבודת הרקטור שלו, לפני 30 שנה, באוניברסיטה העברית. לפי כן היה דין, בגיל 32, הרמטכ"ל השני של צה"ל, אחרי שהיה, במלחמת העולם השליש של רמטכ"ל-ההגנה (ורמטכ"ל צה"ל הראשון) יעקב דורי וקצין המיבצעים של צה"ל במלחמת-העצמאות.

נחוג בירושלים יוסהולדתו ה-70 של פרופסור (פלילוסופיה) נתן רוטנשטרייך, אחד המוסמכים הראשונים של האוניברסיטה העברית, שהחזיק בה, במשך שנים רבות, בקתדרה לפילוסופיה על שם אחר-העם, ושנודע לא רק כסיפרי ההגות שלו (כדוגמת הרוח והאדם) ובהיותו אחד מעורכי האנציקלופדיה העברית, אלא גם בהיותו, בשעתו, הוגה-דיעות מפא"י שיצא, בהתייצבו בראש סיעת מן היסוד, להגנת פינחס לובן,

המכון הישראלי לספרות ושם קוסמטיקה ופדיקור

★ קורסים
ספרות נשים - קוסמטיקה - פדיקור מניקור
הוצאת שיער בחשמל לצמיתות (אפילציה)

★ סלון ומכון יופי
תסרוקות, תספורות, החלקות, סלסול, צביעות, פסים, טיפול פנים, איפור, הוצאת שיער לצמיתות (אפילציה) ובשערה

★ הכנת כלות

★ מחירים עממיים * שרות מעולה

ת"א, דיזנגוף 190 (יחדות 4) 226066, 229388

תן טרמפ לחייל

לפני 25 שנה

ברחובות תל אביב • בשער הגלילון: מרגלת גרמניה הילגארד אוטו.

גיליון. העולם הזה, שראדהאר השבוע לפני 25 שנה, הביא כתבה נוספת בסדרה של ראשיהמקרה, תחת הכותרת: "הייתי פועל דחקי" • כתבת השער, שעניינה היה המרגלת הגרמניה, הילגארד אוטו, הובאה תחת הכותרת: "מרגלת גרמניה ביקרה בישראל בשורות מוסדות המודיעין המצרים — והצליחה: השיקרה היה עסוק מדי" • תחת הכותרת: "רם על המסלול" דבא סיפור ההתפרעויות, במהלך הערלאידע

שתי סטירות-לחי לתופיק זיארד ★ ניתוח-ראש לבן-הקיסר ★ דיפלומט מצרי עושה שלום

האיש הבזוי

השיר היה חרימשמע. תחת הכותרת: "הי עמ עיראק" כתב תופיק זיארד, משורר קומוניסטי ואחד ממנהיגי מק"י בנצרת, במלים מלאות פאתוס: "... מה עצוב לראות את ידו של ירד/נועצת בגוון פגיון. /כן עצוב לראות את גמאל/יורה כך ובניך שוחט. "הו, מיסטר שהרים את ידו/להרוס את ארצנו היפה/נשימתך שוואפך לא תחזור/שב במקומך, איש בזוי שכמותך/אותנו לא תוכל להרוס/ — כי נשרים אתנו העולים לשמים. "לך דגור על כיצירהחלומות/כתרגולת חולת הזיות./עיראק חופשית קרימה תצטרף" השבוע, בזמן שניסה למכור את גיליונות השבועון הקומוניסטי אל-איתיחאד, שבו פורסם שירו, בחוצות נצרת, זכה המשורר הגלובל בשכר-סופרים מהדהד: שתי סטירות-לחי מידיו של אחד ממנהיגי הלאומנים במקום. **בעניינים עצומות.** היתה זו רק אחת מהתקריות האלימות שבהן ביטאו לאומנים ערביים את אכזבתם מהמיפלגה הקומוניסטית הישראלית. כי בזמן שרובירובם של הלאומנים

ביר קשה, המטרה שקידשה את האמצעים היתה שקופה: בידי הלאומנים, שהיוו את הרוב במחנה הערבי, נמצא המפתח אל קולו של הכוח הערבי. אולם יותר מכולם הגרילו לעשות אנשי הממשל הצבאי. בעוד ששרת-החוק, גולדה מאיר, קבעה השבוע בכנסת, שכל הצרות במרחב מקורן בעבר אל-נאצר, תמך הממשל הצבאי כלי כל הסוואה באוהדי השליט המצרי נגד מק"י. החשבוני: מק"י המאורגנת מסוכנת יותר למיפלגת השליטון מאשר הלאומנים, שאינם מאורגנים ושאיין להם מיפלגה לבחור בה. אולם עירור זה לא הסתיים ללא תוצאות. השבוע, אחרי שאוהדי מק"י גורשו בכוח ממועדנים בעיר-העתיקה בעכו, הועלה המועדון באש על ציודו וארכיונו. הצעירים הלאומניים המשיכו לפעול ברחוב, גם כשהגיעה למקום המיטרה. הם ידעו: הממשל הצבאי היה הפעם לצידם.

חסים מרחביים

גורלו של הגור

אל פרופסור אהרון בלר, המנתח הירושלמי הידוע, הגיע לפני שנה וחצי חולה לא רגיל: בנו

טרגדיה ב'פ'ו אברהם בנדורי, שוער מכבי תל-אביב, כובש פניו בקרע (משמאל), כשהמגן אליעזר פרופר, בהבעת-כאב, בועט החוצה את הכדור שבו הבקיעה מכבי יפן. ובכך גולה נקודת-מפתח בסיכוי תל-אביב לאלופות.

הערביים הינם חסידים מושבעים של אברהם'אלר, כפי שעבר אל-נאצר מכונה בפי אוהדיו, התייצבה המיפלגה הקומוניסטית הישראלית בגלוי לצידו של רייכברגים שלו, גנרל עבר אל-כרים קאסם העיראקי. מרר הנפל של קולונל עבר אל-והב אל-שוואף, מנהיג המרידה הפרונאצית במצול, התפוצץ גם ברחוב הערבי בישראל. האשמות והאשמות כנגד, שגררו בעיקבותיהן תיגרות דמים, הכניסו טריו כמחנה הערבי המלוכני — בטאנוי מפא"י, אחדות-העבודה ומפ"ם — שמצידו הערבי של המיתרס — תמכו, בהסתיוגיות מעטות, במישטור השמאלני של קאסם, לא היסטו לקרוא בקול תרועה גדולה בשופריהם הערביים כשמו של עבר אל-נאצר, כבשמו של הצורך בריב בין השניים. אל-מירסאד, ביטאונה של מפ"ם, פתח את עמודיו בפני אנשי הפעולה הערבית של המיפלגה, שמאמריהם בעל המישמר מצונזרים

כיום ח"כ מטעם חדש וראש עיריית נצרת.

הפעולה: אירגון מישלחת רפואית ישראלית, אשר תייצג לממשלה החבשית בענייני-בריאות ותעזור לה בפיתרון הבעיות הרפואיות הכבירות שלה. אם ביקור של רופא אחד, חשב הפרופסור לעצמו, היה בעל חשיבות מדינית, תהיה חשיבותה של מישלחת רפואית שלמה גדולה ללא ערוך יותר בקשירת היחסים עם ממלכתו של היילה סילאסי, אשר תוארו הרשמי הוא גור אריה יהודה.

הפרופסור התקשר עם שניים מחברי הנהלת הדסה בירושלים, ויחד החלו מתכננים את המיבצע לפרטיו. למען הסדר הטוב, התקשר הפרופסור עם משרד-החוק, אשר דרכו קיים את מגעו הראשון עם חבש, וביקש את סיועו. האיש האחראי במשרד-החוק: היועץ-המדיני ראובן שלוח.

מאז חלפו חודשים רבים. שילות, אשר הוכיח בעבר חוסר-להיטות לקשור קשרים עם חוגים מרחביים שביקשו להתקרב אל ישראל לא הוכיח כל יוזמה גם בפרשה זאת. הוא דחה את הפרופסור בהטחות סתמיות, שיבה את הרעיון — ולא עוד. השבוע עמד פרופסור בלר לשגר מיכתב לאירסי-אבנה, להסביר לממשלת חבש מדוע לא היתה עד כה תוצאה מעשית לרעיון החיוני של הגשת עזרה רפואית. קשה להניח שהוא יצליח לתת הסבר הגיוני להתנהגותו של ראובן שלוח, האיש שכל תפקידו הוא דווקא לטפח קשרים כאלה.

ספרים

אשליה פרטית

ירח הרבש והזהב. (רומן מאת דוד שחר, הוצאת דור, 261 עמודים) הוא חודש של אשליה מינית, אותו מכלה הסופר בחברת חרנית תפוחית-טוטיוולוגית צרפתית מבוגרת, בעלת דעות מתקדמות בשדה המשגל. נוסף על הניסויים המיניים, אותם עורך המחבר בזה אחר זה עם שתי הנשים, מגולל שחר בהרחבה יריעת-דעות ססגונית על כל נושא בעולם: החל בתנ"ך וכלה בחייההאבה של הכבונים.

רוד שחר, סופר צעיר (31), המוצא את פרנסתו בנסיון להפוך בנות טיפשי-עשרה למורות בסמינר למורות בגבעת-השלשה, חיבר שורה של סיפורים קצרים, אותם פירסם כמוספים הספרותיים של העתונות היומית (דבר, למרחב, על-המשמר) והוציאם בספר על החלומות. לפני שהוציא לאור את הרומן הראשון שלו.

סריגי אור על הריצפה. בניגוד לאשליה הציבורית שומר שחר על האשליה הפרטית שלו. כותב הוא:במתר מדעי ממש גרמתי לה

שיש קבאב

עורכת המדור: הסאטירי "העולם הבא". לילי גלילי, הביאה באותו שבוע, לפני 25 שנה, סיפור מהחיים:

הזמן לי לא זמן לדפדף בספר האורחים של מיסערת שמש המפורסמת בירושלים. היו שם המון שמות מפורסמים של דיפלומטים, פוליטיקאים וגנרלים. כולם אמרו דברים נורא פיקחיים. רק אחרי כתבו דברים חכמים. למשל: "מאז שושלקו שיש" ליקים לא שושלק שישלק כזה" ואלוף יוסף אבידן. ואילו ח"כ דויד הכהן, שהיה אז הבוס של סולל בונה, רשם: "אכלתי ושבעתי, והררי שלם." ח"כ יוזה הרי היה מוכרח לכתוב אחרי זה: "הרי לא שילם" אבל לא. הוא כתב משהו שלא שווה אפילו ציטוט.

המרגלת היפה

"העולם הזה" 1122 תאריך: 14.1959

אנשים

● שר הפיתוח המפ"מי **מרדכי בנטוב**, בתגובה נרגזת על היריעה ששרהפנים, **ישראל בריהודה**, הכריז על מעמד של עיר לאילת כדי לגנוב ממנו את ההצגה, בחגיגהעשור לעיר: "בנראה קל יותר לקבוע מהי עיר, מאשר לקבוע מי הוא יהודי."

● במישלוח פורים מסורתי של ביטאנו, מיכתבים לחברי המיזרחי, לא שבח גורם מישפט קאסטנר, **מלכיהאל גרינוואלד**, כמעט איש מאישי המדינה. הוא איחל לכולם ברכות, כידי היימיון הטובה עליי. כך למשל שלח גרינוואלד **למשה ריין** מתנת פורים בצורת איחול ללימוד מיקצוע נוסף באוניברסיטה: "הגנה על כבוד הנשים"

● ראש האיגוד המיקצועי, **אדריין בקר**, על מדיניות האיגוד: "הם מנהלים לא פניקסנות כפולה, אלא קירקסנות כפולה."

● הסופר **ליאון יוריס**, בתיתו את הנוסחה לכתיבת ספר: "הנח את הישבן של מכנסך על מקום הישיבה של הכיסא."

שתשיל מעל עצמה, כמו קליפות של בצל, את כל התנוחות השחקניות עד שפניה המיוחמות נקפצו בהבעה של סבל נורא, כמו תצלום פניה של היולדת שהופיע בירחון רפואה בריטי. מתוך התחשבות הבאתי אותה על פורקנה, ולאחר שבאה על פורקנה, ספרתי את סריגי-אוריחיר שחרר מכעד לחרכיהתרים ונעצר בריצפה."

עם נתונים גבריים כאלה יוצא שחר למסע כיבושי. הוא יודע כי תור החלוציות נגמר: גבר ישראלי צריך להצביע על חשבון בנק לפני שהוא מצליח לשכב עם חשוקתו. שחר, המספר בגוף ראשון על הרפתקאותיו, שודר דודה וקנה, כובש את האשה המבוקשת, חרנית דורתו, במלון הנשיאים בירושלים.

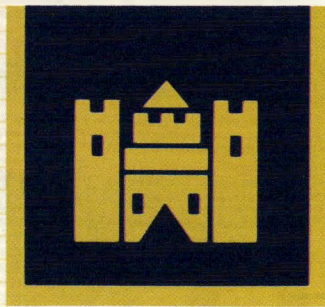
ההמשך הישיר: שחר, המאוכזב מאשליה המינית הראשונה, מוצא עצמו כמיטתה של סוציולוגית צרפתית, אותה הכיר באוטובוס יום אחד לפני כן. מכאן ועד הסוף המר מתלבט הגבר הצעיר בין שתי שכבותיו, פותר את בעיותיו רק לאחר שהן עובות אותו — החרנית עם בעלה העשיר של חברתה והסוציולוגית עם בעלה החוקי.

תיאטרון

שלום וקין בו

מחזה מצרי, פרי עטו של הסופר המצרי הנודע תופיק אל-חכים, המטיף כרז ברור לשלום בין ישראל למדינות-ערב, התפרסם לא מכבר בהמשכים, מעל רפי היומון המצרי אל אח'באר. גיבור המחזה, ששמו דרדרי שלום, הוא דיפלומט צעיר המחליט לשאת לאשה בת לארץ שכנה, הנמצאת במצב איבה עם ארצו שלו. שתי הממשלות נוקטות במיטב התככים כדי למנוע נישואין אלה, אולם הדיפלומט הצעיר גובר על המיכשולים שמעמידים בפניו השירותים החשאיים נושא לאשה את בחירתליבו, ומכלי להתספק בכך, הוא יוצא מייד לדרכו, להשליט שלום בין שתי הארצות. הצעד המתבקש עתה: שתיאטרון ישראלי ייצג מחזה זה.

● המחזה דרדרי שלום הועלה לראשונה על קרשי הבימה בישראל, רק אחרי ביקור אל-סאדאת בירושלים.

KENT

מפעם לפעם מגיע לי...

הטעם המיוחד של תערובת הטבק
האמריקאית ופילטר המיקרונייט
המפורסם. קנט.
מפעם לפעם מגיע לי.

מפעם לפעם אני מרשה לעצמי
משהו מיוחד. כמו קנט למשל.
אני מדליק לי קנט ונהנה מהשילוב
הנפלא של רעננות וטעם עדין, נקי ורך.

KENT
שווה כל מחיר.

אזהרה: משרד הבריאות קובע
כי — העישון מזיק לבריאות

העולם הזה

אשתו של

דפי נלסון

נישאה

לכוש

שאימץ

את

בנו

